

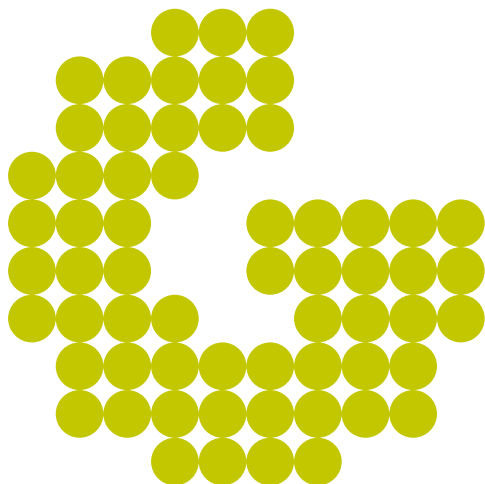

STO LET

berounského gymnázia

1910 – 2010

Nové školní zdi
se starými
vzpomínkami...

Nové školní zdi se starými vzpomínkami...

Škola je místo setkání. S novými spolužáky, se přísným učitelem, s první láskou, s cizím jazykem, se světem literatury, s fyzikálními zákony... Almanach měl být také setkáním. Spolužáků, študáků a kantorů, studentů napříč několika generacemi. Dlouho jsme přemýšleli, jak na to:

Chtěli jsme dát v almanachu prostor co největšímu počtu bývalých studentů, chtěli jsme publikovat jejich vzpomínky na kamarády, učitele, na společně prožitá léta studií. A tak vzniklo sedm otázek. Publikovali jsme je v regionálním tisku, webových stránkách školy...ale to bylo málo. Využili jsme rubriku „Spolužáci“ na Seznamu a na každého, kdo zde zveřejnil svou e-mailovou adresu, jsme se osobně obrátili s prosbou o odpověď a o přeposlání našich otázek dál. A čekali jsme...

A pak se to stalo. Prostřednictvím mailů, telefonů i dopisů se začali ozývat spolužáci, kamarádi, učitelé. Někdo přispěl jednoslovnou odpovědí, jiný se rozepsal nad rámec stanoveného rozsahu. Skoro každý dal o anketě vědět dalšímu absolventovi nebo absolventce. Začali jsme se setkávat. Prostřednictvím dopisů, mailů, na ulici, v práci. Usmíváme se na sebe a zprvu zdrženlivě si říkáme: Poslyšte, nestudoval jste v Berouně na gymnáziu? A kdy jste maturoval? ...přestáváme si zdvořile vykat, protože jsme spolu hráli fotbal, nebo zpívali ve sboru, nebo jsme se prostě jen potkávali o přestávce na chodbě. Máme přece tolik společného – jsme generace profesora Rejlka – nebo jsme ze tříd, které učil profesor Juklíček? Zasažení francouzským jazykem od profesorky Škrlandové? Nebo nadšení pro kouzelné dálky z hodin zeměpisu profesora Hampla?

Co všechno lze vyčíst z oněch sedmi otázek. Čtěte a vzpomeňte si s jejich autory:

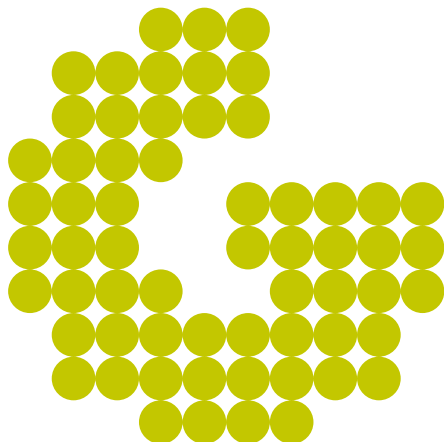
100. výročí gymnázia v Berouně

- 1) Na kterého spolužáka/spolužačku nejčastěji vzpomínáte a proč?
- 2) Ovlivnil některý učitel Vaše další studium a profesi? Dokázal byste vyjmenovat bez velkého přemýšlení 5 učitelů, kteří Vás učili?
- 3) Vybaví se Vám legendární průpovídka – dnes „hláška“ – některého učitele?
- 4) Říká se, že studium na střední škole jsou nejkrásnější léta života. Scházíte se stále se svými spolužáky? Zůstala Vám v Berouně milá místa z dob studia?

5) Studentky i studenti gymnázia vždy sportovali, hráli na hudební nástroj, ochotničili, randili, chodili do hospody, za školu... A co vy?

6) Rozhodl/a byste se znovu pro studium na Gymnáziu v Berouně? Doporučil byste ho svým dětem, vnukům, známým...?

7) Vzpomenete si na nějaký matematický vzorec, fyzikální zákon, chemickou reakci, gramatickou poučku, báseň...? Byla ve Vašem životě chvíle, kdy jste něco z toho použil/a?

1) Na kterého spolužáka/ spolužačku nejčastěji vzpomínáte a proč?

Všichni spolužáci/spolužačky byli a jsou fajn; nebudu nikoho upřednostňovat, protože by to vůči ostatním nebylo fér. Často si ale vzpomenu na ty, co nás hodně mladí navždy opustili – Věra Radová a František Hampl. Mrzí mě také, že někteří naši bývalí spolužáci na veškeré výzvy a pozvánky na srazy nereagují; škoda, že ke své vlastní škodě s „gymplem“ už nechťejí nic mít. Ale naštěstí je jich jen pár, ti ostatní se rádi scházejí, protože si pořád máme co říct...

...Zdeňka Mihalíková – Kubizňáková (1978)

Vzpomínám ráda na všechny spolužáky bez výjimky, setkávám se často se spolužačkou-kamarádkou Miladou Černou.

...Zuzana Alferoyvá – Vlášková (1990)

Na Marušku Opavovou. Protože přes zdravotní handicap dokázala být stále milá a optimistická...

...Zdenka Hroudová – Pučelíková, (1961)

Rád vzpomínám na celou třídu, ale lumpárny, fotografování a promítání jsem provozoval se Zdenkem Sokolem...

...Petr Bartl (1982)

Na Emu Zemanovou (dnes Malou), protože jsem s ní strávila 4 roky v lavici a vždycky mne dokázala dobýt baterky svým optimismem.

...Monika Bauerová – Portová (1983)

Mám ty nejkrásnější vzpomínky na celé sedmi-leté studium. Prožili jsme krásná léta první samostatné republiky vedené prezidentem Masarykem. Maturitu v roce 1938 ukončilo celkem 23 studentů, z toho 16 chlapců a 7 dívek. Dnes, když mám již 90 let života za sebou, jsem ve spojení s jednou spolužákní a to Libuší Černou – Mládkovou. Všichni, které dále uvádím, jsou již po smrti: Karel Černík ze Závodí, Jarda Holický z Černého vršku, Fanda Houdek ze Strádonic, Olda Plátěnka z Králového dvora, Viktorka Hrudková z Berouna, Viktor Šmolcnap z Berouna, se kterým jsem seděl dlouhá léta vedle sebe. Dále Jenda Vlček z Hořovic, Milda Klofát z Černého vršku a o ostatních nic nevím, není nikoho, kdo by byl schopen ještě počet doplnit.

...Otakar Bělohlávek (1938)

Na všechny, strávili jsme přece spolu 4 roky.

...Eva Brabcová (1986)

Marek Barger – při prvním vstupu do třídy (přišel pozdě) se dotázal „Je tady jméno Barger?“

Jana Zýková – nejdříve jsem si o ní myslela, že je cikánského původu a ptala jsem se Stány Krčmové odkud že se s tou cikánkou zná...

...Vlasta Bryndová (1984)

Na Petra Bureše, se kterým jsem seděl v lavici a přesto, že nejsme příbuzní si nás kantoři pletli. Mimochodem jsme Petra přezdívali Karel, což mu zůstalo až do dneška, spousta lidí si dokonce myslela, že jde o jeho pravé jméno...

...Martin Bureš (1986)

Nejraději vzpomínám na spolužačku Terezu Koryntovou, protože to v té době byla (a stále je) má velmi blízká kamarádka...

...Jarmila Domažlická (1999)

Byli jsme taková pětka, Saša Krička, Pavel Novák, Libor Císař, Dáňa Havlík a já – Vláda Fryauf. Měli jsme podobné zájmy v takzvaných lumpárnách při vyučování – vyrušování komentáře ke zkoušeným a komentáře k odpovědím...

...Vladimír Fryauf (1985)

Sylva Wenzlová, Vlasta Winklerová – moje nejlepší kamarádky.

...Stanislava Henzlová – Trunečková (1984)

Roman Pulec – dobrý člověk, kamarád, stále se setkáváme.

...Martin Herout (1990)

Určitě František Klika, expert třídy, alespoň 2 historky: stačil vyfasovat 3 koule za přednes ruské básně u prof. Erbenové za jednu hodinu. Jednu, když ho vytáhla jako prvního a samo nic neuměl, a ty dvě další, když se básně během hodiny snažil doučit a dvakrát se znovu ke zkoušení přihlásit. A vždy se ho „Erbenka“ ptala (se svým známým sarkasmem): „Klika, jseš si jistě, že to opravdu umíš?“

Při psaní kompozice, už nevím z čeho, jsme byli upozorněni, že nejsme Maďari, tak podpis bude ve formátu jméno a příjmení. Fanda se samozřejmě podepsal Klika František. Problém vyřešil tak, že před Klika napsal František. Od té doby mu nikdo neřekl jinak, než FKF

...Jiří Holub (1975)

Na Jindru Landu, spolu jsme trávili hodně volného času, seděli spolu v lavici, no prostě kámoši.

...Jaromír Hůla (1960)

Těžká otázka...nejčastěji...??? Asi na Petra Čermocha. Proč? Byla první polovina 80.let, skoro všechno bylo šedivé, ale Petr určitě ne. Vypadal jako rocker, oblékal se jako rocker a poslouchal trošku jinou hudbu než bylo v té době „většinové“...Vzpomínám si třeba, jak obdivoval skupinu Abraxas.

...Josef Chýle (1984)

Zdeněk Karl, který byl velký výtržník, seděl ve stejné lavici se mnou a průběžně svými kousky rozčiloval dobráka Schneeweise (němčina, hudební výchova), který často docházel k Talichovi. Zdeněk byl šachista a měl 2. výkonostní třídu v korespondenčním šachu, a tak jsme často hráli šach i pod lavicí. Každý rok se kolem Talichovy vily konaly k výročí květnových oslav též jízdy motocyklů, a tak jsem litoval Talicha, pro kterého byl každý špatně vylouzený tón utrpením, že musí poslouchat burácení motocyklů při terénním závodě.

...Václav Jezbera (1962)

Na Kateřinu Belfínovou, už nikdy jsem neměla tak dobrou kamarádku. A jen vzpomínám, protože se nevídáme. Ale nejčastěji myslím na Jitku Babykovou, protože s tou se kamarádím i dnes, je úžasná..

...Radana Ježová (1987)

Vzpomínám moc ráda na celou třídu, myslím, že jsme byli celkem dobrá parta a na srazu jsme se utvrdili v tom, že se moc rádi všichni vidíme

...Lenka Kebrdlová – Dvořáková (1989)

Jednou se o přestávce podstavec záhadně zahoupal a generalissimus spadl na zem. Ředitel ústavu k té hromádce sádry povolal profesora výtvarné výchovy Jiřího Karase s dotazem na možnost slepení. Nevím, zda z důvodů politických nebo finančních. Karas zachoval vážnou tvář a tuto technogii zamítl. A tak jsme dílo museli zaplatit. Stále uchovávám stvrzenku z 9.9.1953 s textem: „Potvrzuji příjem 170,- Kčs složených V. Vlasatým a V. Klůcem na úhradu rozbité busty J. V. Stalina z inventáře ústavu. František Vítkovský.“

Tehdy to ovšem mohlo dopadnout i mnohem hůř.

...Vladislav Klůc (1954)

Pavel Hrbek, František Novotný, Jindřich Kašák, – kamarádi kvůli stejným zájmům.

...Štěpán Kovač (1976)

Jana Mačková – Leopoldová a Eva Mottlová – Ví-
chová...Čisté přátelství a nezapomenutelné společné
zážitky.

**...Miluše Jankásková –
Bendová (1974)**

Nejčastěji vzpomínám na své spolužačky Danu
Štulcovou a Martinu Ponáhlou, se kterými jsem pro-
žila hezké chvíle nejen ve školním roce, ale hlavně
o prázdninách. I nadále jsme v kontaktu a pravidelně
se navštěvujeme.

**...Miroslava Zýková –
Machová (1990)**

Na průšviháře Jěnu Votavu – „Když nejde o ži-
vot, jde o h....“

**...Růžena Kybikášová –
Šmatová (1976)**

Na Jardu Salače, protože to byl génus a sedět
vedle něho mi pomohlo procházet.

...Milan Kovanda (1992)

Na tuto otázku odpovědět vlastně neumím.
Mohu k ní jen říci, že vzpomínám, a to relativně čas-
to, na celou maturitní třídu a ve spojení s ní vlastně
i na celých těch 8 let, které jsem v Berouně prožil.

...Jakub Morávek (2004)

Na Alenu Bulvasovou. Celých 8 let jsme sdílely
jednu lavici, jedno kupé ve vlaku při cestách do školy
a ze školy. Vydávaly jsme spolu školní časopis,

účastnily se mnoha sportovních turnajů, mno-
ha zájezdů a v podstatě všech akcí pořádaných
školou.

...Alena Morávková (2009)

Máme šest let od maturity, na vzpomínání je
ještě brzy! Pořád dokážu vyjmenovat spolužáky pod-
le toho, jak seděli v lavicích. (Naše prostřední řada
byla Pavlis-Marx, Liška-Vilhelm, Chalupecká-Rado-
vá, Abelová-Řezáčová.)

...Daniel Pavlis (2004)

Na Frantu Hampla, stejně jako jeho tatínek
a náš profesor, byl obrovská osobnost a protože už
bohužel mezi námi není...

...Olga Pavlišová (1978)

Vzpomínám nejvíce na moje dva spolužáky, kteří
bohužel již jsou v jiném světě. První je Milena Štád-
lerová-Bezstarostová, s kterou jsem tři roky jezdila
vlakem do školy a zažily jsme spolu mnohá "dobro-
družství". Druhý je spolužák a průvodce tanečními
kurzy

Vašek Chaloupka, který byl i vášnivým holubá-
řem...

**...Jaroslava Potyšová –
Polanská (1961)**

Na Katku Ortmanovou a Lenku Mastnou, proto-
že se stále kamarádíme. A na všechny kluky ze třídy,
neboť byli jedineční....

**...Martina Ranschburgová
(1999)**

Na Marii Nitkovou – protože s ní byla legrace.

...Luděk Rosenbaum (1967)

Ráda vzpomínám na celou třídu, ale doopravdy
pro mne bylo důležité přátelství s Petrou Routovou
a Lídou Holečkovou.

...Barbora Seifertová (1982)

Ze svých spolužáků ze třídy v ročníku 1986-1990
nejčastěji vzpomínám na svého manžela Mgr. Marti-
na Roztočila. Přestože jsme se jako studenti nikterak
nevyhledávali, po mnoha letech od ukončení školy se
nakonec stal mým manželem a tatínkem naší dcery
a vytváří mi láskyplné a bezvadné zázemí.

Kromě něj ráda vzpomínám na spolužáka Mi-
chala Pilouse, který byl jedním z našich svědků na
svatbě a také na Radka Slunečka.

...Silvie Slepíčková (1990)

Odpověď je jednoznačná – Jitka Nejedlá je moje kamarádka na život a na smrt, moje svědkyně na svatbě a vůbec – jeden z mých nejbližších lidí. Vídáme se pravidelně

...Květa – Soukupová Matoušková (1998)

Asi Magda Třesohlavá, většinou si vzpomenu na její slohovku o gymplu po xx letech (už nevím kolik). V té práci mě potká na schodech a mám v botech slámu „podle slámy poznávám, že se stále věnuje koňm“. No a splnilo se to, máme malé hospodářstvíčko nejen s koňmi.

...Milena Spalová (2002)

Vzpomínám často hned na několik spolužaček: Pavla Šimánková – byla to moje nejlepší kamarádka během studií na gymnáziu, dodnes udržuji kontakt.

Kateřina Srbová – seděla celé 4 roky studia v lavici přede mnou, teprve po maturitě jsem se s Katkou sblížila více, dodnes udržuji kontakt – Katka mi přepsala Váš dotazník.

Renata Ptáková – jsme velmi dobré kamarádky, sblížila nás až doba po maturitě, kdy jsme obě pracovaly jako au pair v Londýně, Renata nás dokonce s manželem navštívila i v Irsku, kde jsme nějakou dobu žili.

...Martina Spalová – O'Brien (1997)

Ráda vzpomínám na svoji spolužačku Ditu Votrubovou, chodily jsme spolu už na základní školu a po té i na gympl do jedné třídy. Dodnes jsme v kontaktu i když jen písemně nebo telefonicky.

...Jolana Stehlíková (1987)

Na Gábinu Novákovou, naposledy dnes odpodne, když jsem jí radila s dítětem.

...Sylva Doležalová – Šebková (1995)

Nejčastěji vzpomínám na svoji spolužačku a sousedku v jedné osobě, Kristýnu Haklovou. Díky jejímu výběru lavice hned u katedry náš život na

gymnáziu nabíral těžký směr hned od začátku, ku příkladu si všichni vždy všimli, když jsme nebyly přítomné, což přiznávám, že bylo s rostoucími léty hodně často. Také si nás tím zařadili i naši spolužáci do mylné kategorie „šprtů“ a těch, co vždy „všechno ví, všechno znají“, díky často hlásící Kristýně, ne vždy však k věci. Toto zařazení se posléze rychle vrátilo a zapadly jsme do jiné kategorie, která chytře seděla v zadních lavicích. Byly jsme „vyvrhelkyněmi vpředu“, a to také zkomplikovalo opisování a používání leccajkých pomocných triků.

...Jana Tomanová (2004)

ŠLECHTA... tak to bylo „tvrdé jádro“ naší 4.A maturitního ročníku 1983. Samozvaná elita třídy... drzá, arogantní, jak jen mládí umí být! Už přes 25 let se scházíme (více méně pravidelně) a čím jsme starší, tím častěji :o) Ale to včerejší setkání bylo jiné. 6 hodin jsme se smáli svým prohrám, zklamáním osobním, pracovním... svým slábnoucím smyslům. Najednou jsme před sebou přestali machrovat, předvádět se, předstírat jak jsme úspěšní, šťastní, bezchybní...

Jedeme v nepřímých úměrách: čím méně vidíme, tím větší písmo na mobilech, čím méně slyšíme, tím větší legrace. Jak uvolňující a osvobozující je přiznání.

Díky, gymple, že jsem v tvých zdech potkala tyhle bezva kamarády a přátele a že jsme se po letech zase NAŠLI!

Martina

P. S. Poděkování Stáně, Miluše, Jitce, Karlovi, Danovi a Tomášovi .

...Stanislava Vacková (1983)

Nejčastěji vzpomínám na jednoho, do něhož jsem tehdy byla zamilovaná a doposud mu to neřekla :-). Čím je starší, tím je hezčí.

...Michaela Levíčková – Vilková (1997)

Na Jirku Žihla a Luboše Poncara. Vyspělé osobnosti už na gymplu a po škole mi moc chyběly.

...Vít Voženilek (1983)

Na Ivana Veselého, obtížného studenta a baviče, který svým profesorům způsoboval pálení záhy a oční tik, nám však každou chvíli zpestřil svými výroky šed všedního dne. Namátkou vzpomínám na otázku profesorky v němčině: Jak řekneme německy dušená játra? Ivan: Leber ohne kyslík.

...Alexandra Zikešová – Alvarová (1985)

Poměrně hodně vzpomínám na Milana Reihsera, který s námi absolvoval jen tři ročníky, pak 1. září 1991 cestou do školy havaroval na motorce a 10. září zemřel. Měla jsem ho ráda (nějaký čas jsme spolu chodili) a o to víc mi chyběl, nejen když jsme v průběhu čtvrtáku nacvičovali předtančení, chyběl na maturáku, na večírku na rozloučenou. Dodnes mi chybí! Nebyl zrovna pilíř třídy, ale možná nás paradoxně ve čtvrtáku stmelila jeho smrt. Během gymplu jsme to zažili dvakrát, v prváku jsme „přišli“ o spolužačku Hanku, ale po třech společných letech, tohle byl dost tvrdej začátek čtvrtáku.

...Ivana Vašků – Langhammerová (1992)

Dana Čiháková, věděla o životě věci, které já ne, takže zaujala. Dana Zíková – občas se setkáme profeseň i názorově.

...Ladislava Tahovská – Klimešová (1978)

Naštěstí jsem ještě nedozrál tak, abych se více věnoval vzpomínkám. Nicméně 100leté výročí si to zasluhuje. Rád si připomenu, jak jsme s Martinem Provázkem a Pavlem Waniekem považovali jízdu autobusem z Velkého sídliště do školy za opovržení hodnou rozmazlenost a každodenní pěší cesty využívali k vášnivým diskusím. A jak ten krajní, blíž u silnice, co měl pořád vlevo hled, občas narazil do kandelábru, kterého si v zápalu diskuse ani nevšiml. Aúú...

...Otakar Bělohávek (1981)

Velmi často vzpomínám na nejmilejší spolužačku Zdeničku Hamouzovou z Hýskova. Milá, skromná,

premiantka třídy. Bohužel, po ukončení studia medicíny si vzala život. A kolik spolužáků už není mezi námi... Nemohu se smířit s tím, že každoročně někdo ubude, pořád je vidím ve školních lavicích.

...Jitka Toufarová – Dobiášová (1950)

Naše oktávy byly z nařízení německého úřadu 15. března 1943 rozpuštěny a kluci museli 17. března 1943 odjet s transportem na totální nasazení do Německa. Naše VIII.A měla na popud profesorky Borecké 16. března v rýsovně ústavu večírek na rozloučenou, kterého se zúčastnili všichni profesoři, kteří nás učili, včetně profesora Rejla, který byl zastupujícím ředitelem. Asi to byl jediný večírek, který se kdy v budově ústavu konal. Stejně tak se 17. března 1943 přišli profesoři i s ředitelem s kluky na nádraží rozloučit. Kluci se v květnu 1945 všichni z „rajchu“ vrátili.

...Libuše Macháčková (1943)

Na koho nejraději vzpomínám? Rozhodně na Lenku Potomovou, která pro mě byla vždy tou pravou přítelkyní a jak si jistě pamatujete, potkala jsem ve třídě i svého přítele Davida Havlíka a již čtyři roky jsme spolu. Určitě nezapomenu ani na báječného kamaráda Vládu Zýku.

...Anna Matějů (2009)

Na kterého spolužáka/spolužačku nejčastěji vzpomínáte a proč?

Vzpomínám s láskou a vděčností, že jsem poznala Alenku Pokornou, Janu Neradovou, Janu Kreslovou, Zdenku Hrobskou... a samozřejmě i další... Každá z nich mi přinesla něco:

Alenka Pokorná – tu jsem vždy obdivovala – byla na rozdíl ode mne sportovní, vysoká, štlhlá – hrála „basket“ – závan západu – to se mi vždy líbilo.

Jana Neradová – měla neuvěřitelné životní zkušenosti, ke kterým my – nezkušené – jsme se dopracovávali až kolem 20. let věku – moc jsem jí obdivovala, bylo to pro mně nedosažitelné...

Jana Kreslová – výborná kamarádka, kamarádky jsme se i po gymplu, společně jsme chodily tanco-

vat, pařit, bylo to vždy nádherné – než jsme se vdaly, přišly děti, noví známí – ale máme se stále rády.

Zdenka Hrobská – můj vzor – slušňák, nechtěla jsem být jako ona, ale kamarádila jsem se s ní proto, abych se ukáznila – v tom mi byla vzorem. Bez jejího vlivu bych „blbla“, a nikam bych to nedotáhla... jsem jí za to vděčná – posílám díky "tam nahoru", odkud se na nás dívá – bohužel.

...Vlasta Fialová – Placáková (1964)

Vzpomínám na Miladu Čihakovou, kamarádku z Černého vršku, Janu Jarišovou a Jarku Rosolovou.

...Helena Barbot – Černohorská (1960)

Na všechny, ovšem jeden mezi nimi vynikal: Petr Berka, ten se musí zařít, to je unikát.

...Jan Vohradský (odešel 1999 ve 2. roč.)

Vzpomínám celkem často s radostí na všechny mé spolužáky i studenty z jiných tříd. Na naše výlety, odpoledne po vyučování, přestávky, ale i momenty z hodin, na které se nedá zapomenout. Možná méně často, ale zato s opravdovým zármutkem si vzpomenu na našeho spolužáka Jardu Barka, který tragicky zahynul o letních prázdninách v lomu na Jarově a nemohl s námi studia dokončit. Setkání se smrtí v tak mladém věku bylo pro nás pro všechny velkou ránou a dlouho jsme se z takové tragédie nemohli vzpamatovat. Na každém školním srazu na něj společně vzpomínáme.

...Kristýna Luňáčková (2001)

Fayad, Ranschburgerová, Chvátílová... velké kamarádky a láska :o)

...Lucie Krajcová (1999)

Často vzpomínám a vídám se hlavně s Danielou Rohlíčkovou, Alicí Zappovou, protože jsme spolu chodily nejen na gymnázium, ale předtím už i do základní školy a do školky. Známe se celý život.

...Tereza Matoušková (2001)

Nijak zvlášť na nikoho nevzpomínám, stačí, že jsem si jednu vzal.

...Petr Klika (1992)

Na Lenku Frolíkovou neb se mi vždy moc líbila :-)

...Radek Šírer (1989)

Jelikož jsem rupla ve třetáku, jsem na spolužáky bohatá. Nejvíc vzpomínám na Denisu Šperlovou a Petra Brousila, byla s nima sranda.

...Magdalena Čapková – Císařová (1991)

Pepa Štěpánek – vyspělá osobnost už tehdy, Vítek Valvoda – parták v lavici a na kole.

...Filip Kořínek (1991)

Hodně vzpomínám na naší holčičí partu...Lucika, Helča, Míša, Tereza a Petra....Na vysoké škole jsem už nenašla tak dobré kamarády, se kterými bych prožila tolik skvělého....

...Martina Hromková (2005)

Na všechny své spolužáky vzpomínám jen v dobrém! I na ty, co mi zašili na chmelu rukávy u bundy!!!!

...Jana Hráchová – Sršňová (1973)

S Mirkem Rejřířem jsem seděl v lavici 11 let a to se nedá zapomenout. Jinak vzpomínám na všechny, úplně všechny.

...Když někdy v šedesátém pochodovali jsme městem na nějaký povinný film v červených tyroláčcích, považoval to nějaký občan za provokaci a snad jen díky diplomacii třídního a naší pospolitosti jsme vyvázli bez následků a hodně se poučili.

...Když spolužák Mirek Rejříř dokázal napsat obsah Ohlasů písní ruských čtvrt hodiny před zahájením hodiny a třídní příště četl jednovětá vyjádření typu „Ilja Muromec a Čurila Plenkovič byli bohatýři, co se s nikým namazlili“, jako ukázkou individuálního

přístupu, nemohli jsme se bavit lépe a zjistili, že lepší je udělat alespoň něco, než vůbec nic.

...Když Forejt, Bernardy nebo Zurynek něco spáchali, nemohla být větší legrace. Když jsme chodili do Tíby na praxi, tak jsme poznali, že práce není žádná legrace.

...Rudolf Klouček (1962)

Rudla Klouček, se kterým jsem seděl v lavici 11 let.

...Miroslav Rejřř (1962)

Lenka Teršová – letitá kamarádka + Vladimír Tůma – nejstarší z nás

...Lucie Potěšilová – Nebeská (1998)

Rád vzpomínám na všechny, protože každý měl „něco“ do sebe. Nejvíc mě ale rozesměje vzpomínka na Ivana Šmehlíka. Nejmenšího člověka ve třídě. Občas jsme ho trochu „tyranizovali“, dokonce dostal od nás i pupendo, ale všechno jen v legraci, smíchu a bez násilí. Měl i několik přezdivek, třeba opička Žofka, všechno utál skvěle a bavil celou třídu.

...Radek Macháček (1991)

Štefan Švec – výborný kamarád, který se bohužel v sekundě odstěhoval, ale občas se setkáváme dodnes.

...Tomáš Vyskočil (1997)

Je jich plno, Stolárka, Poštolka, Jitka Šroubková, obě Balcarky, Stanini.

...Gustav Klimt (1995)

Alena Šeflová – Besserová (chodily jsme spolu do tanečních); Jiřina Šoutová – Pithová (seděly jsme spolu); Jarmila Solfronková; Eva Šmelhausová – Haderková (o rok mladší, kamarádka ze skautu)

...Anna Třesohlavá – Podhorníková (1943)

Na Honzu Smolu, byli jsme dobrými kamarády se stejným smyslem pro recesi, už je bohužel několik let po smrti

...Milan Bednář (1951)

Na Báru Hladkou a její nenapodobitelný osobitý smích.

...Monika Bulínová (2001)

Nejvíce vzpomínám na Dana Fuksu. Vždy se na něj dalo spoolehout.

...Veronika Miencilová – Drábková (2001)

V srpnu 1959 jsme byli na chmelové brigádě. Tam jsme se vzájemně okoukali a otestovali. Pracovali jsme každý den od rána až do 18 hodin. Hygiena byla bídná, ba přímo zoufalá.

Zažili jsme ale spoustu legrace, zvláště když třeba Venca Forejt překousl a snědl tu nejhnusnější chlupatou housenku za 3 věrtele, protože byl líný trhat a neměl určený počet plíšků na stravování.

Večery byly také krásné, dívali jsme se na filmy, kde plátno bylo upevněné nad hnojem, nesměle jsme randili pouze v profesory vymezeném teritoriu. Úžasné byly taneční večery, kde se křepčilo za svitu měsíce a po rakovnickém potoce plavaly nepoživatelné knedlíky od večere, kam byly vyklopeny z ešusů.

...Jana Haršová – Boušová (1962)

Ze spolužáků, kteří vytvářeli image naší třídy jako třídy společenské, kam je prima si zajít třeba i popovídat (Pojerka – mi promine – „já k vám ráda chodím, tady je fajn, hezky se s vámi drbe, v áčku jsou chytrý, ale studený čumáci, u vás se moc nedozvím, ale je tu sranda“). Určitě nezapomenu na Radka Slunečka, věčného komentátora naprosto všeho, Martina Herouta a jeho „technické poznámky“, Alana Horáka s jeho anglickým humorem, Petra Knýbla, který – když se blížila matika a fyzika – na

sadil nešťastný až zoufalý obličej a dělal, že ve třídě není, ale všechny nás strčil do kapsy v jazycích...

...Jana Šilhavá – Schenková (1990)

Nejvíce vzpomínám – ale občas se i vidíme na spolužáky: sestry Ježovy (chodil jsem s nimi na základku), dále P. Pavlásek, E. Klein, D. Matějka, V. Kasl, P. Homola, R. Hradecký, P. Konipásek a další. Měli jsme dobrou třídu.

...Josef Jandač (1987)

Vzpomínám na Báru Klicerovou, protože jsme spolu seděli v lavici asi 5 let z 8.

...Jana Králová (2004)

Vzpomínám hlavně na ty, které stále vídám a na ty, s kterými jsem toho na gymnáziu prožil nejvíce. Ať je to Honza Beštec, s kterým jsme bezmála 6 let seděl v lavici nebo naše milé Veroniky, s kterými se vídáme téměř co druhý víkend.

...Tomáš Krňávek (2006)

Nejčastěji myslím na jednoho „souškoláka“, který tu právě sedí vedle mě a kouká mi přes rameno.

...Lenka Kvasničková (2006)

Nemohu říct, že bych si na některého spolužáka/spolužačku vzpomínala častěji a více než na ostatní. Ale je pravda, že pokud se pokusím upamatovat na toto období, vyvstanou mi před očima obličej „naší malé skupinky“ Boháčková, Desortová, Michalíková, Tůma a Holovská.

...Linda Welsch – Bielmaczová (1998)

Jakub Grebeníček. Udělali jsme spolu v tvůrčím tandemu 3 představení, na která můžeme být pyšní, a scházíme se často i nedivadelně dodnes.

...Martin Tuček (2004)

Na Lucku Ouřadovou, tenkrát se mi moc líbila.

...Stanislav Merhaut (1995)

Nejčastěji a nejraději vzpomínám na Tomáše Marka, kamaráda, se kterým jsem strávil celé čtyři roky studia v jedné lavici. Mívá takový osobitý vtip – podobně jako Kuba Mulač..

...Marek Nesnídal (2002)

Nejčastěji asi vzpomínám na Marka Nesnídala, alias „Broučka“, který za všech okolností, záměrně nebo i nevědomky, za všech okolností bavil třídu. Bylo to prima.

...Petra Šimková (2002)

Martin Pech, Pavel Štefl, Jirka Prošek a hlavně Vilém Šedivý...svým svérázným přístupem ke všemu musel pobavit každého spolužáka.

...Martin Pavlíček (1987)

Nejradši vzpomínám na Jana Bešcece, protože lepšího spolužáka byste těžko hledali.

...Ondřej Procházka (2006)

Nejraději a nejčastěji vzpomínám na Jarmilu Vávrovou, protože byla (a i nadále je) krásná, celkem inteligentní a děsně jsem ji miloval.

Dále pak asi na Romana Pulce a jeho mikinu s lebkou. To byla ohromná sranda, i když právě Romanovi se to moc nelíbilo.

...Radek Slunečko (1990)

Vzpomínám skoro na všechny spolužáky, mám maturitní fotografii všech a fotografie spolužáků z doby výročních schůzek naší třídy..

...Bohumil Smetana (1942)

Zážitků ze středoškolských let, na které rád a často vzpomínám, je spousta a s každým zážitkem je spojen jiný spolužák. Ale nejčastěji vzpomínám a také nejčastěji se vídám se svým spolužákem Janem Marxem, který se během studií na gymnáziu stal mým nejlepším přítelem.

...David Šedlbauer (2006)

Vždy mě rozesměje, že David Šedlbauer měl přezdívku Péro. Vzpomínám si, jak to v primě vzniklo: „Šedlbauer“ => „Sedej bojler“ => „Šedý péro“ => „Péro“

...David Vávra (2006)

Pavel Turčín. Tichý a nenápadný. Avšak někdo, kdo se mnou sdílel mnoho zájmů. Také mi dal ve škole dárek, aniž by mě pořádně znal nebo by se mnou pořádně mluvil. Ať za tím bylo cokoliv, dodnes si toho vážím.

...Jaroslava Štefánková (dostudovala v Belgii 2006)

Jitka Charvátová – kamarádily jsme se spolu a občas se vidíme, Pavla Petráníková – to samé.

...Zuzana Tlášková (1995)

Martina Menclová, byla mi ze spolužáků nejblíží.

...Magdalena Třesohlavá (2005)

Vzpomínám na Votroubka, protože když se na to dnes podívám, tak to byl drsný chlapík. Taký na Davida Vencíka – tichý, ale pilný a velmi pečlivý. A na Míšu Desortovou. Sice toho ve škole moc nezvládla, ale mám pocit, že ví, „vo čem to je.“

...Vladimír Tůma (1998)

Vzpomínám na Radku Andršovou – Zajíčkovou – jsme stále v kontaktu, nyní již i s rozvětvenými rodinami.

Pavel Mokrejš, Katka Lisá, Jirka Filip, Petra Fariaková ...spolužačka z ročníku Blanka Sudíková.

...Veronika Drábová – Fričová (1994)

Čím jsem starší, tím víc si vybavuji hezká a sympatická děvčata, zejména tu jednu, se kterou jsem se scházel celé tři roky. Pak jako když utne a já jsem zjistil, že jen pro jedno kvítí slunce nesvítí.

...Pavel Zábrodský (1960)

Označit jednoho spolužáka by bylo asi nespravedlivé. Vzpomínám na celou třídu (byli jsme první třídou „rychlíkvašek“ z osmičky) – byla to fajn parta a hodně srandy. Nicméně nemohu opominout svoje kamarády ze třídy, kteří nikdy nezkazili žádnou legraci – Pepík Lébr, Vláda Kučera, Jirka Dvořák, Jirka Bubla, Milan Souček, Petr Goldmann alias Gebr, Miloš Jungmann alias Šolímatd. Jó to byly časy....

...Zbyněk Mašek (1979)

Nejhlubší vzpomínky mám na spolužáka Antonína Bělohávků z Králova Dvora, který se do našich myslí zapsal svou ryzností charakteru a životním osudem. Po maturitě v roce 1947 se zapsal na katolickou teologickou fakultu UK, po puči komunistů v roce 1948 mu bylo studium znemožněno (třebaže byl vždy velmi dobrým studentem), pracoval jako dělník a byl ilegálně vysvěcen na kněze, manuálně pomáhal při opravách kostela a v roce 1997 zemřel, aniž mohl své „poslání“ jako kněze plně zúročit. I mým spolužákům zůstal Tonda nejvíce v mysli pro své vlastnosti.

...Ivo Hána (1947)

V našem maturitním ročníku byly čtyři třídy A až D, což bylo okolo stovky lidí, osmi-, tedy pardon sedmi-, leté gymnázium se tehdy teprve blížilo k první maturitě. Naše „parta“ se svým složením dost proplétala napříč těmito písmeny a ačkoli jsme v pravém smyslu slova nebyli spolužáky z jedné lavice, našemu přátelství to nikdy nijak nevadilo. Navzdory tomu, že jsme se po škole rozlétli každý jinam, buď rovnou do zaměstnání nebo na vysokou, zůstali jsme spolu, vždy jeden druhému někde nablízku, jakoby na dohled. Vnímám to jako obrovský dar, najít své přátele „na celý život“ tak brzy v životě, ale nám se to podařilo. A tak spolužáky, na které bych vzpomínal nejčastěji, být třeba někde na pustém ostrově tisíce mil daleko, mám stále někde poblíž, chodíme spolu na pivo, slavíme společně svatby i narození prvních potomků a při tom rádi vzpomínáme na ty „staré dobré“ gymnaziální časy. Proto vlastně ani nejsem moc nostalgický ve svých vzpomínkách, doba, kdy jsme hlučeli na majestátních chodbách staré budovy gymnázia, se mi měkce slila s mým dnešním životem.

Gymnaziální jubileum mne však přimělo vzpomínat též na kamarády, které jsem na gymnáziu potkal a později je již nevidal a kteří se mi v paměti málem rozplynuli. Bylo by jich více, ale určitě se mi první vybavil Honza Šafránek. Byl to takový vytáhlý, hubený kluk s pofouchlými a těkavými očima. Od začátku jsme věděli, že to s ním bude neobyčejné. On totiž nic nedělal úplně obyčejně, navíc měl hroznou spoustu energie a vše dělal naplno, byl to, čemu se říká „srdcař“. Už třeba jeho chůze, on buď běhal či ztřeštěně pobíhal nebo se ploužil jako unavený pes, ale nikdy nic mezi tím. On mívál vždy vynikající náladu nebo strašlivé deprese, často se zkroušeně trápil úplnými malichernostmi, aby na ně v pár vteřinách dočista zapomněl. Poslouchal vášnivě Beatles a hrozně se trápil svojí vahou, ačkoli měl méně než většina holek ve třídě. Profesoři si s ním nevěděli moc rady, on byl opravdu hrozně nevypočitatelný, ale my jsme si život s ním užívali. Jeho energie se nikdy nedokázala soustředit jedním směrem, což například o tělocviku bylo nezapomenutelné. Hrávali jsme nahore v aule florbal a jednou hrál, podotýkám, že s ním v týmu, i prof. Schröpfer. Když šel po šesté na zem a vždycky v tom byla Honzova hokejka, která jej nechtěně podrazila, šel Honza sedět na „trestnou“ lavici do konce hodiny. Pak to ale nevydržel a jednou, když se k němu přiblížila hra, z něčeho nic vstal a přidal se. Ne, že by hrál za nějaký tým, on prostě cítil potřebu hrát. Složil profesora po sedmé, opět nechtěně, gól nedal a odešel se převléci. Takový byl Honza. Pravdou ale je, že se také dost trápil ohledně učení, myslím, že mu moc nešlo soustředit se na cokoli, i když se snažil. Byl chytrý a inteligentní, ale „plašan“. Často se tak cítil jako outsider, vnímal svůj život i svět jinak než ostatní a dokázalo ho to pořádně zmáčknout, přesto to byl obdivuhodný kluk.

A proto, když jsme se po prázdninách, myslím, že to bylo na začátku třetáku, dozvěděli, že vyletěl, bylo nám všem smutno. Fakt už to bez něj nebylo takové, on byl jedinečný. Pak už jsem ho neviděl, až na jedinou výjimku. Pár let po maturitě jsem pracoval v Praze a jezdil pozdě v noci vlakem domů. Jednou jsem takhle jel popůlnočním „zametákem“ z Prahy přes Rudnou. Sedím ve vlaku a klimbám už v po-

lospánku, když se na protější sedadlo s mumláním „promiňte, já si sednu, to je strašná bolest“ svíjejíc sesunula hubená postava. Držela se za břicho a zvláštěně kvílela. Dlouho jsem spolusedícímu neviděl do obličeje, až pojednou se naše oči zkrřížily. „Ahóóó“, nadšeně se jeho tvář rozzářila. V tu chvíli zapomněl na bolest a povídali jsme si celou cestu, jakoby nic nebylo. Nijak se nezměnil, ale z jeho vyprávění jsem si nic nezapamatoval, byl to vodopád slov. Takový byl Honza, s ním nebyla obyčejná setkání. Bylo to prima a když ve Zbuzanech vystupoval, viděl jsem ho naposled. Tedy zatím.

... Jiří Filip (1994)

2) Ovlivnil některý učitel Vaše další studium a profesi? Dokázal byste vyjmenovat bez velkého přemýšlení pět učitelů, kteří Vás učili?

Zcela jistě třídní profesor Ježek, který nás učil matematiku a fyziku. Neovlivnil přímo mé studium medicíny, ale prakticky všechno po něm: moji orientaci na nukleární medicínu, matematické zpracování obrazových dat a informatiku.

...Otakar Bělohávek (1981)

Ne, neovlivnil. Pokud jde o mou profesi, vystřídala jsem jich hodně: Herectví, novinářinu, tlumočnictví, politické poradenství, public relations a jako poslední Quality Assurance v softwarovém testování. To ovšem není vše, v současné době uvažuji o tom, že se budu žít jako profesionální umělecký fotograf, mám totiž midlife crisis J)) Takže na mých devíti řemeslech a desáté bídě opravdu nemá nikdo vinu...

Pět jmen: Kokinová, Belfín, Pojerová, Hampl, ... aha, tak jen čtyři. Pardon, moje hlava už není co běžvala.

...Alexandra Zikešová – Alvarová (1985)

Profesory vyjmenuji zcela jistě všechny – přeci jen 7 společných let je 7 společných let. A nejvíce mě profesně do budoucna ovlivnili dva – zcela zásadně pan profesor Petr Hříbal – zejména díky němu umím výborně anglicky (a teď se angličtinou živím). A rovněž paní profesorka Hana Jungmanová, která mě nadchla pro biologii, kterou jsem vystudovala (byť

s chemií tolik neuspěla...). Ale mohla bych asi jmenovat všechny – měla jsem je ráda....

...Michaela Levíčková – Vlková (1997)

Vlastně asi neovlivnil, živím se něčím, co by mě bývalo ani ve snu nenapadlo. Ale 5 učitelů vyjmenuji bez problému. Marie Poledníková- ČJ+ FJ, Marie Štulíková – MA, Hana Jungmannová – Bi, Hana Pojerová – CHE, Stanislav Lidinský- FY

...Lenka Šebková – Vaňová 2002

Jungmanová, Dobešová, Veverková, Benešová, Schröpfer + ová, Kokinová, Lidinský, Štulíková.

...Alice Zappová (2001)

Ovšem ať jsme začali rozebírat spolužáky, profesory, školní lásky, hlášky nebo zážitky v oblíbených hospůdkách, nikdy se nám nevybavila jen jedna vzpomínka ale hned stovky a všechny se zdály být ty nejlepší. Kterého profesora vzpomenout? Juklíčka, Sedláčka, Hampla, Hejnovou, Schröpfera...? Každý byl svůj, výjimečný, a také více či méně přísný. Vlastně teprve až teď, po nabytí určitých životních zkušeností, jim rozumíme daleko více...

...Stanislava Vacková (1983)

Mé další studium nejvíce ovlivnila prof. Dobešová, která nás učila matematiku. Rozhodně nás nepodceňovala, myslím, že jsme se naučili dost nad rámec běžného učiva (i něco z derivací a dobrovolníci také deskriptivu). Pro dobrou známku jsem musela zabrat i doma, ale to mi jen prospělo. Hlavně díky této učitelce jsem zvládla tři roky matematiky na ČVUT s minimem námahy a zmatků.

...5 učitelů: Ježek, Chocová, Belfín, Jungmanová, Benešová...

...Jiřina Mikšovská – Tvrdková (1997)

Ovlivnil některý učitel Vaše další studium a profesi?

Ano. Prof. Ježek.

Dokázal byste vyjmenovat bez velkého přemýšlení 5 učitelů, kteří Vás učili?

Prof. Poláková – matematika

Prof. Juklíček – dějepis

Prof. Hampl – zeměpis a biologie

Prof. Jurajdová – ruština

Prof. Mrvík – biologie

Prof. Sedláček – dříve občanská nauka

To jsou ti, co již na škole neučí, někteří z nich učili i moji matku.

Pak jsou ti současní pedagogové co učili mě a nedávno učili i moje dítě.

Moc jim za to všem děkuji.

...Vítězslava Štorkánová – Marková (1985)

Ovlivnila mne třídní profesorka Pojerová, chtěla jsem studovat biologii. Nezapomenu na Nováka, Lidinského, Kokinovou, Mareše, Mrvíka...

...Jana Šopejstalová – Pokorná (1986)

Učitele, tehdy profesory – určitě – Kamil Bříza, Hana Jurajdová, Jana Hejnová, Antonín Novák, Stanislav Lidinský, p. Štulíková, Vratislav Kadlec, nezapomenutelný Jaroslav Mrvík a František Hampl.

...Jolana Stehlíková (1987)

Ani nemohu říci... Ani po maturitě jsem totiž pořádně nevěděla, co bych chtěla v životě jednou dělat a co bych chtěla dokázat.

5 učitelů? Žádný problém... paní Dana Benešová, pan Oldřich Ježek, pan Josef Belfín, paní Jungmannová, paní Moravská a samozřejmě Vy, paní profesorko.

...Martina Spalová – O'Brien (1997)

Tož mě vždycky bavila biologie a tíhla jsem ke zvířatům- jestli mě tím ovlivnila paní Jungmannová těžko říct, každopádně mě to bavilo a provázela mě biologii celých 7 let – vlastně jako jediná ze všech nejdelší. Pravda je, že jsem na VŠ hodně těžila z jejího podrobného výkladu a používala staré sešity.

5 učitelů, tak dlouho to zas není. Bi – viz výše, Ch – Pojerová, M – Štulíková, Čj – Poledníková, Dě – Benešová, Ze – Schröpferová. Myslím, že si pamatuji všechny včetně střídajících se jazykářů od primy.

...Milena Spalová (2002)

Vyjmenovat učitele určitě dokážu (tituly si neodvážím používat...): naše třídní Marie Poledníková – tu považuji za jednoho z nejlepších pedagogů, s kterým jsem se měla možnost setkat, Antonín Novák – matematika, Josef Belfín – chemie, tělocvik, Dana Benešová – dějepis, Ivan Hynek – biologie, tělocvik, manžel Schröpferovi – tělocvik, zeměpis Petra Veverková a Zuzana Fišerová – angličtina a spousta dalších.

...Květa Soukupová – Matoušková (1998)

Několikrát jsem chtěla studium vzdát, ale díky třídnímu Dr Boušemu se tak nestalo. Vzpomínám na prof. Nováka, Mrvíka, Kričku, Polákovou, Haderkovou, Burkertovou.

...Ilona Soukupová – Koniorová (1962)

Pamatuji si pana profesora Hampla, Hříbala, Lidinského, Schröpfera, Belfína, Ježka, Hynka, na paní profesorku Benešovou (třídní), Revinovou, Jurajdovou, Pojerovou, Schröpferovou

...Marcela Součková (1992)

Je opravdu několik učitelů, na které nelze zapomenout. Především na naší výbornou třídní učitelku paní Olgu Chocovou, pro její laskavý a spíše přátelský přístup, na paní Stanislavu Pojerovou, pro její perfektně připravenou výuku a také na paní Annu Kokinovou, která nás sice učila český jazyk pouze jeden rok, ale její výrazná osobnost a přirozená autorita byla výjimečná. Další, kdo mi utkvěl v paměti je pan Stanislav Lidinský a jeho programovací jazyk KAREL a BASIC.

Ze všech vyučujících však nejraději vzpomínám na pana Oldřicha Ježka, který naší třídu vyučoval matematiku a fyziku. Právě tento učitel mě nejvíce ovlivnil v mém povolání. Naučil mě totiž, že na pro-

vinilce se nemá dívat automaticky jen „skrz prsty“, ale v odůvodněných případech je možné mu dát další šanci, tak jako jí kdysi on dal mě. Právě ta šance totiž předurčila můj další profesní život – povolání trestního soudce. Věřím, že také on na mě nezapomněl a bude vědět, o čem nyní píši.

...Silvie Slepíčková (1990)

Asi nejvíc pro mne znamenali hodiny češtiny s Janou Hejnovou, která pro mne byla jakousi tajnou studnicí i se zakázanými knihami. Pro mé další studium byl důležitý i dějepis s Josefem Juklíčkem, ale i chemie s Josefem Belfínem, díky němuž jsem zjistila, že i to, co je zcela mimo můj zájem může být skvělá zábava k luštění. Pamatuji si, jak za mnou přišel ve druháku s otázkou, jak jsem mohla mít v prváku z chemie trojku, když zvládám orgánu bez problému. Na to jsem mu odpověděla, že se fakt nehodlám učit nazpaměť Mendělejevovu tabulku prvků, když visí na stěně v chemii. Podíval se na mne a smutně řekl, proti tomu není žádný argument, tak to tě příští rok při anorgáně zase čeká trojka.

Často, když teď píši všemi deseti na počítači, vzpomínám na hodiny ekonomiky a psaní na stroji s Karlem Hrůzou, kterého jsem v té době doháněla svou nešikovností k zoufalství. Až jednoho dne mi sdělil, že pokud mi stačí trojka, tak už tam nemusím chodit. Já zajásala a už mne na odpoledním psaní na stroji neviděl. Přesto se mu podařilo neuvěřitelné – píši všemi deseti, i když ne po paměti.

...Barbora Seifertová (1992)

Josef Belfín – nevázaností a snahou občas i o zapojení vlastního mozku (jak kantorova tak studentova)

František Hampl – fotografický kroužek. V temné komoře bylo tam tak těsno a namačkáno, že zůstávaly jen studentky.

Jaroslav Mrvík – osobním až otcovským přístupem ke každému studentovi a jeho notýskem.

Václav Sedláček – i přes sejetí s KSČ nadhledem při skutečných problémech – po posledním zvonění nám neměli být umožněny maturity a měli jsme být vyloučeni. Asi to spravila lahvinka vodky, ale

k maturitám jsme byli po promluvení do duše a pohovoru připuštěni...

...Milan Sailer (1982)

Velmi dobře si pamatuji naše učitele, hlavně třídní Aničku Polákovou, Josefa Juklíčka, Michala Kříčku, Dr. Václava Boušeho a jeho oslovení Mařenko a Jeníčku, Annu Burgertovou /ta stále svěží navštěvuje naše setkání/. Nemohu opomenout Rudolfa Šlemína, Jaroslava Zímu zvaného Carda, Jarmilu Škrlandovou a další.

...Jaroslava Potyšová-Polanská (1961)

V době kdy jsem studoval na berounském „gymplu“ tam působilo velmi mnoho výrazných osobností, takže nemusím ani téměř po deseti letech příliš dlouho přemýšlet, abych dokázal vysypat z rukávu pět, deset či dokonce víc učitelů, kteří mě nějakým způsobem ovlivnili a vybavili do budoucího života. To je opět výhoda bytí na střední škole, namísto standardních čtyř let, po dobu sedmi nebo dokonce osmi let. Člověk s učiteli vyrůstá, nepřichází jako „hotový“ puberták, který si myslí, že všechno ví a všechno zná. Když se člověk stane studentem gymnázia ve svých deseti či jedenácti letech ještě se nějakým způsobem nechá dobrovolně ovlivňovat a to také, podle mého názoru, částečně změnil přístup učitelů. Mají nás více jako své děti, se kterými jde ještě něco udělat... Celková výuka ale není jen o o učitelích, je to o celkové atmosféře, kdy člověk musí vyjít s kolektivem svých spolužáků, musí si vybudovat a udržet přátelství v časech dobrých a zlých, což je vlastně výborná příprava do života. Na učitele, jako je Marie Štulíková, Jiří Černý, Oldřich Ježek, Olga Chocova, Stanislava Pojerová či manželé Schröpferovi se prostě nedá zapomenout. Nicméně má třídní učitelka Hana Revínová se za těch sedm let vlastně stala mojí druhou maminkou a na tu nezapomenu nikdy... domnívám se, že ona ani na mě ne. Doufám, že jsem ji svými diktáty, vytříbeným chováním a dalšími skvostnými výkony v hodinách českého jazyka a literatury nezpůsobil tak hluboká životní traumata, která se za deset let ještě nestihla zacelit.

...Jan Pilbauer (2001)

Kdyby mi nedalo práci vymyslet, jaké předměty jsme na gymplu měli, určitě bych je mohl všechny jmenovat podle jejich specializace. Moc díky za jazyky, bez kterých to dneska nejde a které byly na skvělé úrovni (angličtina – Fišerová, francouzština – Poledníková).

...Daniel Pavlis (2004)

Nejvíce svým přístupem pan Ježek a paní Štulíková. Rozhodně jsou výbornými učiteli, i když v té době jsme to asi nedocenili. Ale studium na ČVUT bylo potom z tohoto pohledu ve většině případů docela zklamáním, co se týká profesorů, se kterými jsem se potkala, a lidského přístupu vůbec. Z dalších učitelů, kteří mě učili, kromě dvou již jmenovaných, samozřejmě paní třídní Hana Revinová, paní Benešová, paní Pojerová, pan Hynek.

...Klára Nosková (2001)

Nevím, jestli přímo profesi, ale p. prof. Kokinová a její výuka literatury byla prostě skvělá!

Čtenářský deník z jejích hodin posloužil mnoha dalším generacím.

Marie Štulíková, Oldřich Ježek, Anna Kokinová, Josef Juklíček, František Hampl, Eva Haderková.

...Ivana Musílková – Viktorová (1980)

Ve vztahu k té druhé otázce bych jmenoval např. paní profesorky Jungmanovou, Poledníkovou, Karáskovou, Schröpferovou, Pojerovou atd. Ve vztahu k té první bych řekl asi tolik, že jistě ano, někteří v pozitivním slova smyslu, ty jsem již uvedl, někteří v negativním slova smyslu, ale to si nechám pro sebe.

...Jakub Morávek (2004)

Pravděpodobně bych dokázala vyjmenovat bez velkého přemýšlení všechny, kteří mě kdy učili – všichni jsou totiž nezapomenutelní. Mé budoucí studium nejvíce ovlivnila paní profesorka Štulíková a pan profesor Ježek.

...Anna Marková (2009)

Dobešová, Belfín, Schröpferovi, Lidinský, Hynek, Kokinová, Revinová, Benešová, Štulíková, Mraček, Gavriněv... Panebože já si je pamatuju snad všechny!

...Dušan Mareš (1990)

Ovlivnil mě prof. Hampl – proč – systematicčnost myšlení, 5 profesorů – Novák, Hampl, Juklíček, Ježek, Růžičková.

...Štěpán Kovač (1976)

Dodnes si pamatuji Ludolfovo číslo na 30 desetinných míst. Samozřejmě to nebylo povinné, ale takové věci se přece pamatují nejlíp. Kouzlo spočívá v mnemotechnické pomůcce od prof. Zímy. Co slovo, to číslice:

Mám, ó bože, ó mocný, pamatovat si takový cifer řad. Velký, slavný Archimedes, pomáhej trápenému, dej mu moc, nazpaměť nechť odříká ty slavné sice, ale tak protivné nám, ach, číslice Ludolfovy....3,141592653589793238462643383279

V raných dobách televizního vysílání, kdy se na televizi někam chodilo, bylo jedním z průkopnických center berounské gymnázium. Vlastnilo sovětský televizor Leningrad, který se vyznačoval obzvlášť malou obrazovkou. Večer byl profesorem Zímou provozován v učebně fyziky, kde byl umístěn na katedře a diváctvo rekrutující se většinou z Černého vršku sedělo ve vyvýšených lavicích. Někteří vyzbrojeni na Leningrad i divadelním kukátkem. U dveří zamčené budovy byl zvonek, prof. Zíma vyhlédl z okna, diváka identifikoval a na provázku mu spustil klíč... Dnes už tomu málokdo bude věřit.

...Vladislav Klůč (1954)

...tak tady musím zmínit pana Ježka, ne že by vyučoval špatně, ale díky jeho zapálení a smyslu pro přesnou definici, jsem na 100 % věděl, že matika či fyzika se nestane mým životním osudem. Oldřich Ježek, Marie Štěpničková, Ivan Hynek, Ondra Novák,

Kamila Karásková.

...Jaroslav Jungman (2002)

Stanislav Lidinský – matematika a fyzika byla díky němu zábava, chtěla jsem taky učit na berouském gymnasiu mat – fyz... bohužel v průběhu let na VŠ a po VŠ z toho nějak sešlo...

Lidinský, Dobešová, Letl, Hejnová, Schröpfer, Schröpferová, Belfín, Mrvík, Vavrečková, Bříza, Poledníková, Pojerová, Gavríněv.

...Radana Ježová (1987)

Určitě mě „nějak“ ovlivnilo víc učitelů z berounského gymnasia. Nejvíce ale naše třídní Anny Kokinová, pro mě s odstupem času nejlepší kantorka, kterou jsem potkal. V hodinách francouzštiny nám v té divné době otevírala „malá okénka na západ“, probudila můj zájem o Francii, její kulturu. V češtině jsme se třeba hodně věnovali K.Čapkovi, to tenkrát zdaleka nebylo obvyklé... Z dalších bych jasně jmenoval Stáňu Pojerovou, kterou jsem dlouho platonicky miloval a „těžce nesl“, že se vdala. A to za tak skvělého chlapa, jakým je její manžel František. A ještě Pepu Belfína, s nímž jsme při hodinách chemie někdy probírali „jinou chemii“...Odbočil od tématu a filozofoval, my získávali cenné rady do života, který v té době hodně ovlivňovaly naše hormony...

Učitelů bych bez váhání vyjmenoval rozhodně víc než pět: A. Kokinová, S. Pojerová, J. Juklíček, F. Hampl, J. Belfín, M. Štulíková, J. Mrvík, O. Ježek, J. Schröpfer atd. Je úžasné, že ti mladší z nich i po 26 letech od méj maturity na škole pořád působí!!!!

...Josef Chýle (1984)

Moji profesí žádný učitel na gymnasiu neovlivnil. Dobře si pamatuji na třídního Jaroslava Mrvíka, pana učitele Zímu zvaného Carda, pana učitele RNDr. Bouše, paní učitelku Škrlandovou, pana učitele Schneeweisse, pana učitele Michala Kričku, pana učitele Jecha, pana učitele Juklíčka a jeho ženu Juklíčkovou a jistě bych si vzpomněl na další.

...Jaromír Hůla (1960)

Jistě prof. Hampl a prof. Pavlíčková, kteří mne přes biologii přivedli k medicíně. Vyjmenovat všechny profesory není problém, i se zážitky, které v rámci „vzpomínkového idealismu“ jsou jen kladné. S jed-

nou výjimkou: prof. Hnulíková při zkoušení z DEJ mně vždy dala za 2. Po třetí dvojce v řadě jsem namítl, že ať se učím, jak chci, vždycky dostanu za 2. Od tohoto okamžiku to vždycky bylo za 1.

Nezapomenutelná prof. Růžicková – Pokorná, která nikdy nestačila začátek hodiny a na stupínku čekal vyučující na další hodinu a ona ještě vykládala novou látku. A jak byla překvapená, že ji v 6 měsíci těhotenství nepustili na exkursi do jaderného reaktoru v Řeži).

Těch historek by bylo na celou knihu. Nemohu nezapomenout na prof. Hejnovou, naši třídní, jejíž výklad literatury jistě nebyl tendenční. A to v době našich studií bylo skoro hrdinství. Prof. Hampl zkoušel ze zeměkoule vždy z áčka a béčka stejné studenty. Byl jsem ve „dvojici“ s Jarkou Proškovou z béčka. Mojí výhodou bylo, že jsme měli zeměk 2 hodiny po béčku, takže Jarka vždy dala echo a já jsem dopiloval látku. A už končím, nebo by to bylo do rána

...Jiří Holub (1975)

Moji další studium významně ovlivnila paní profesorka Dobešová, která mě vyučovala deskriptivní geometrii a díky ní jsem dokázala získat plný počet bodů během přijímacího řízení na architekturu z části deskriptivní geometrie, profesorka Hejnová – čestina (tyran :) ale formát a velmi zásadový člověk), profesor Lidinský – fyzika (člověk s úžasným respektem) profesorka Šolcová – Hronková – fyzika (tehdy začínající a chudák dostala naši třídu), profesorka Schröpferová – zeměpis (s ní jsem se poprvé a naposledy nenudila na zeměpisu) profesor Novák.

...Jarmila Domažlická (1999)

Celé studium GB ještě prohloubilo můj zájem o přírodní vědy, což vedlo k vystudování Přírodovědecké fakulty UK Praha, původně obor učitelství biologie-chemie, což následně vystřídala parazitologie.

Učitelé: Mrvík, Pojerová, Ježek, Štulíková, Hampl.

...Martin Bureš (1986)

U počtu pánů profesorů by to byl daleko menší počet. Posledním panem profesorem třídním byl Václav Hruška, zvaný „Vejfuk“ pro svou výšku, přednášel fyziku a učil nás na obloze umět najít místo Jižního bodu.

Profesor Josef Vladyka nám rád recitoval verše našich velikanů Jaroslava Vrchlického nebo Karla Havlíčka Borovského: „...car necar, svátek nesvátek...“.

Profesor František Sklenička zvaný „Pytel“ nás trápil s mocninami a vzorci, profesor Karel Papež znal pouze dvě klasifikační známky a to buď jedna nebo pět, bylo však krásné poslouchat a číst řeckou či římskou klasiku. Myslím, že je velká škoda, že se latina vypustila ze studia reálných gymnázií, latina je přeci jenom základem mnoha cizích jazyků.

Na dějepis velice rád vzpomínám na profesora Josefa Ježka, který vždy přednesenou povinnou látku doplňoval vlastními vzpomínkami a historickými skutečnostmi.

...Otakar Bělohlávek (1938)

Určitě mne významně ovlivnil pan profesor Juklíček, ač ne ve výběru profese, ale v pohledu na svět v souvislostech...

...vyjmenuji klidně, p. prof. Juklíček, A. Novák, M. Štulíková, F. Hampl, S. Pojerová, H. Jurajdová, J. Belfín, J. Mrvík, J. Hejnová, Ch. Ripplová.

...Monika Bauerová – Portová (1983)

...pochybuji, že Vratislav Kadlec byl mojí inspirací ke studiu stavařiny v Rusku, ale nutno podotknout, že ředitel Sedláček se snažil, abychom „prošli“ tvrdým výběrem pro studium v zahraničí.

A jména vyučujících: Olga Pokorná, Maruška Štulíková, Stanislava Pojerová, Olda Ježek, František Hampl, Josef Juklíček, Mrvík atd.

...Petr Bartl (1982)

Od přijímaček po maturitu mne „utkvívá“ paní profesorka Dana Benešová – už nam přijímacích zkouškách nás vyplašené osmáky podpořila úsměvem, tu a tam i drobně vypomohla – poradila při přijímacím testu. Pak po mateřské dovolené nás provázela jako třídní českým jazykem a literaturou až

k maturitě. S ní jsem se radila o svém nápadu zkusit žurnalistiku. Tam jsem sice prošla jen prvním kolem, ale i díky tomu, že neřekla „ne, nemáš šanci“, jsem už během čtvrtáku společně se spolužačkou Katkou spolupracovala s berounským týdeníkem Echo, kde jsme pak téměř na tři roky zakotvily jako redaktor a dočasně s novinářinou koketuji. (Pak jsem se dala pro změnu na pedagogickou dráhu, ale i tady byla Dana Benešová jedním z mých vzorů...).

Vedle naší „Benešky“ se mi vybavují jména i celí profesoři: Stanislav Lidinský (kterému jsem za maličko lepší známku na vysvědčení než bych zasloužila čestně slíbila, že matyku už raději nechám až do konce života napokoji, a kterého tímto pozdravuji a hlásím, že ji fakt nepokouším, pouze k dopočítání se stavu počtu dětí v práci i doma;)

...dále Stanislava Pojerová;)

...pak třeba Oldřich Ježek, Belfín, Novák.... a tak dál, však vy víte. Snad jsem ta jména nezkonila? (zkonila, ale po náhledu na webové stránky už opravila.)

...Ivana Vašků – Langhammerová (1992)

Paní profesorka Olinka Chocová – naše třídní, St. Pojerová, M. Poledníková, O. Ježek, St. Lidinský, A. Kokinová, M. Čáповá, J. Belfín, H. Vavrečková, D. Benešová, H. Revinová...

...Zuzana Alferoyová – Vlášková (1990)

Asi Dr. Bouše – učil biologii a chemii. Další: na naše třídní „Anča“ Poláková, „Carda“ J. Zíma, A. Burkertová, J. Škrlandová, M. Krička.

...Zdenka Hroudová– Pučelíková, (1961)

Nejvíce mi utkvěli v paměti profesor češtinář Josef Novák, profesorka tělocviku Anna Burkertová, profesor zeměpisu František Hampl, profesor biologie Jaroslav Mrvík, profesor dějepisu Josef Juklíček, tehdejší ředitel GB Václav Sedláček a samozřejmě matikářka a třídní profesorka Olina Pokorná.

...Zdeňka Mihalíková – Kubizňáková (1978)

Nejspíš se podivíte, ale dodnes vyjmenuji všechny profesory i s panem ředitelem Chadrabou a panem školníkem Zahálkou. Je jich 30! Všechny si je zřetelně vybavím a v duchu se omlouvám za to, že jsme je „zlobili“, dávali přezdívky, neučili jsme se, do školy se nám moc nechtělo. Chodili jsme za školu, zejména, když se měla psát tzv. kompozice, čili čtvrtletní práce. To se „ulejvalo“ na Městské hoře, v Brdatkách a nejbezpečněji bylo jít kolem Berounky. Tam nás nikdo nepotkal. K naší malé radosti se pro velkou absenci psala „kóna“ až druhý den! A pak, jak podespat omluvenku, když doma nic nevěděli...

Vidím tam profesora Rejla, měl nás na francouzštinu. Byl přesný, přísný, spravedlivý, hodně nás naučil. Ještě dnes (po 60 letech) bych se domluvila. Bohužel, nikdy jsem nemohla vycestovat, použít vědomosti, však víte, že se nikam nemohlo a teď zas nemůžu já. Ale byl mi ten pan profesor – Patrik mu říkali – byl mi po 42 let mého učitelování vzorem.

Vzpomínám na pana profesora Boušeho – „Drobouše“ mu říkali – který nás učil chemii a v roce 1946 nebo 1947 nás vzal na putovní tábor na Šumavu. Měli jsme jen deku, stan „áčko“ a nic víc. Bylo to ale nezapomenutelné!

Paní profesorka Majerová – tělocvikářka – s námi založila taneční kroužek. Tedy s děvčaty. Tancovaly jsme ruský tanec Karusel (Kolotoč) a Kapustku (Zelí) a další... Problém byl sehnat nějakou látku na sukně a blůzičky, tenkrát bylo všechno na lístky. Tak nám pomohla textilní továrna Tiba. Při tělocviku jsme plnili Týršův odznak zdatnosti.

Pan profesor Schneeweiss a nás spolužák Milan Kuna vedli pěvecký kroužek, pan profesor Bouše zase kroužek přírodopisný.

...Jitka Toufarová – Dobiášová (1950)

Vzpomenu ráda na všechny naše profesory. Byl to náš třídní profesor Rejlek, dále Mareš, Voral, Hladík, Hruška, Bouše, Zajíček, Březinová, Míšková a další a zvlášť Karel Papež, který byl proslulý svými vtipnými poznámkami ke všemu.

...Eva Jarišová – Kublová (1939)

Rozhodně to byla paní profesorka Helena Říhová, kterou jsem si velice oblíbila a i díky ní jsem maturovala z matematiky a také odmaturovala za dvě. Nesmírně se mi pak znalosti hodily v prvním ročníku VŠ.

Určitě paní profesorka Marie Moravanská, která na hodinách možná působila trochu nepřístupně a rázně, ale když měl člověk možnost popovídat si s ní v soukromí, poznal skvělého člověka.

Nezapomenu ani na paní profesorku Pajerovou, s níž byly hodiny chemie i docela zábavné a totéž platí i o paní profesorce Štěpničkové, jejíž hodiny biologie mě moc bavily. Ale nemohu vynechat pana ředitele Lidinského, skvělého, vstřícného člověka a ředitele, který si každého studenta pamatuje jménem. Často si připomínám, jak nás povzbuzoval větou, že my jsme ta budoucí elita národa.

...Anna Matějů (2009)

Mně ovlivnil pan profesor Juklíček. Všichni se ho báli, nazýval nás holkami, které ...když se nebudou učit, půjdou ke kravím – což byl tehdejší strašák inteligence, studentů... ale pro mně byl charismatický, (byl to hezký člověk, fešák), uměl nádherně z paměti vyprávět v hodinách dějepisu – a tím mně neskutečně ovlivnil.

Dějepis mně bavil, snad jako jediná jsem si ho vzala jako volitelný předmět k maturě, a proto jsem se v budoucnu dala na studium práv, kde jsem na něj s díky vzpomínala – římské právo – to jsem se přímo vyžívala... bavilo mně to a dodnes na něj vzpomínám.

...Vlasta Fialová – Placáková (1964)

Naše třídní paní Jarmila Škrlandová mě ovlivnila natolik, že jsem si vzala Francouze :-)) – (byla mi na svatbě na Krivoklate svědkem!)

Jinak to byl Bouše, Zíma, Poláková, Majerová...

...Helena Barbot – Černohorská (1960)

Neovlivnili, ale dodnes na všechny rád vzpomínám. Z rukávu sypu: Benešová, Pojerová, Novák, Ježek, Štěpničková, Knytllová, Štulíková, Černý, Jungmanová, Belfín ...

...Jan Vohradský (odešel 1999 ve 2. roč.)

Já sám jsem maturoval v roce 1963. To ještě franštinu učila paní profesorka Škrlandová, kterou jsem měl za třídní a učila mě moc dobře češtinu.

...Jindřich Marek (1963)

Další studia a profesi asi nikdo neovlivnil, až do poslední chvíle jsem si myslela, že ze mě bude něco úplně jiného. Každopádně si dokážu vybavit nejen jména, ale celkem dobře i tváře a situace, které jsme zažili s paní profesorkou Benešovou, Schröpferovou, Veverkovou, Pojerovou, Jurajdovou, panem Belfínem, Novákem, Ježkem a dalšími.

...Kristýna Luňáčková (2001)

Své učitele vyjmenuju stále snadno (Paní Veverková, paní Kokinová, pan ředitel Lidinský, paní Revínová, paní Benešová, paní Štulíková, paní Dobešová, paní Jungmanová...). Myslím, že mou profesní dráhu úplně neovlivnili, odmala jsem chtěla pracovat s rostlinami a to také dělám, i když trochu zemědělsky.

...Tereza Matoušková (2001)

Obávám se, že „výběr“ mé „profese“ ovlivnila spíše shoda náhod (jak už to tak někdy bývá).

Co se vyjmenování učitelského sboru týče tak si myslím, že bez velkého přemýšlení dám dohromady podstatně větší číslo. Pokud tedy vynechám Vás (Poledníková), tak například pan učitel Mrvík, Hynek, Gavríněv, Schröpfer, Ježek... Z dam bych jmenoval například Majku Schröpferovou, Čáповou, Pojerovou, Vavrečkovou,...

...Radek Šírer (1989)

Učitele bych vyjmenovala asi skoro všechny, vyjma křestních jmen, na většinu však nevzpomínám ráda. Nejvíce mne ovlivnil pan Hynek svou velkorysostí.

Až později jsem pochopila, že nebyl tak blbej aby nevěděl, že mám dva omluvné listy...

...Magdalena Čapková – Císařová (1991)

Paní Vavrečková – kvalitní výukou angličtiny (už před rokem 1989!)

...Filip Kořínek (1991)

Určitě náš třídní Ondřej Novák. Díky němu jsme prožili skvělé roky, nejužasnější výlety a hory. Dále mě ovlivnila paní profesorka Marie Poledníková, která mi doporučila vhodnou vysokou školu, kterou doufám v dohledné době úspěšně dokončím ☺.

...Martina Hromková (2004)

Žádný z mých profesorů neovlivnil výběr mého povolání, jen mi často a důrazně naznačil (hlavně v případě matematiky, chemie, fyziky) – „Tudy Tvá cesta nevede“!!! A já poslechla a šla studovat práva.

Profesor Hampl – nezapomenutelný se svými dokonalými diapositivy při hodinách biologie.

Profesor Juklíček – často svým drsným přístupem některé studentky i rozplakal.

Profesorka Haderková – naše třídní.

Profesorka Vaníčková – často se chovala jako starší kamarádka a chodí na naše srazy!

Profesorka Burketová – vídám ji v tělocvičně i teď. Už jsem jí dávno odpustila ty pravidelné „kopečky“ při každé hodině tělocviku. Potřebovaly jsme to.

...Jana Hráchová – Sršňová (1973)

Jsem ročník 1945 a prvního září 1959 se nás ve třídě 9.B sešlo 35, abychom pod třídním Dr. Josefem Novákem (čeština, literatura) strávili tři gymnazijní roky. Byl to přísný profesor, co hodně naučil, a jistě ovlivnil pomaturitní výběr studia řady spolužáků směrem k pedagogice.

Podobně ve svých oborech zapůsobili profesori Václav Bouše (chemie), Anna Poláková (fyzika), Jaroslav Mrvík (biologie) nebo Josef Juklíček (dějepis, tělocvik).

Když třídní při jednom průšvihů hovořil nám do duší a zoufale prohlásil „Vždyť já jsem jako váš tatíček!“, tak asi netušil, že přezdívkou „Tatík“ mu již zůstane. V závěru studia již víme, že češtinu nás učil tak, jako ji učival na vysoké škole, a proto znalosti do smrti nezapomeneme, a to dnes mohu potvrdit. Prostě, rádi vzpomínáme na ty rasy, co zanechali výrazné vědomosti v našich hlavách a nešetřili nás, ať jsme to jakkoli na ně zkoušeli.

...Rudolf Klouček (1962)

Profesor matematiky Čihák negativně ovlivnil mé matematické znalosti, z čehož jsem poté měl problémy na VŠ (on byl vedoucí pěveckého sboru na škole asi úspěšnější, nežli profesor matematiky. Pamatuji si profesora Nováka, Juklíčka, Polákovou, Kříčku, Mrvíka, Šťastného – všichni byli prima.

...Miroslav Rejřř (1962)

Moravanská, Ježek, Belfín, Benešová, Štulíková, oba Novákové, Šimonová, Jungmanová, Hamerník...

Zkrátka si je pamatuji zatím všechny. Byly to fajn lidé. Asi nejvíce vzpomínám na hodiny němčiny s paní Moravanskou. Vždy sem se krčil vzadu v lavici, doufal jsem, že nebudu muset moc mluvit :-)

Dále tu jsou nezapomenutelné historky profesora Belfína.

...Ladislav Ullrich (2005)

Určitě mě ovlivnil Ivan Hynek. Vlastně on mi vnuknul myšlenku jít studovat FIVS, obor biologie – TV, tedy obor, který on sám také vystudoval. Dnes rozhodně nelituji, i když dělám úplně něco jiného. S tím, že budu učit jsem ale původně skutečně počítal. Jinak určitě vzpomínám na prof. Belfína, paní Benešovou, Vavrečkovou, Dobešovou a Schröpferovou.

...Radek Macháček (1991)

Ovlivnil mě prof. Schröpfer, vyšel mi vstříc s maturitou z TV, připravil mě na přijímací zkoušky a zachoval ve mně přirozenou cestou pozitivní vztah k pohybu.

Pamatuji si asi i víc než 5 – Dobešová, Chocová, Benešová, Ježek, Jungmanová, Schröpferová, ale třeba i Natálie Jefimenko...

...Tomáš Vyskočil (1997)

Určitě – Poledníková, Kokinová, Novák, Hynek, Benešová. A první tři profesori mě ovlivnili nejvíce, profesorky Poledníková a Kokinová mě připravili na další studium a Novák mě naučil přemýšlet, ač ne o matematice.

...Gustav Klimt (1995)

Žádný učitel mě neovlivnil pro další studium, učitelů mohu vyjmenovat mnoho:

Josef Suchý, kreslení, František Slíž, kreslení, Jaroslav Zíma zvaný Carda, fyzika, Hruška (Vejfuk) fyzika, RNDr. Bouše, chemie, Škrdlantová, čeština, Majer, čeština a latina, Borecká, čeština, Tombová, latina, F. Mareš, čeština a francouzština, Toberná francouzština, Čihák, matematika, Šoler, matematika, Setzer, matematika, Vladyka (Prkeňák), čeština, Rudolf Šlemín, tělocvik, Arne Novák, tělocvik, Bočinský, latina, Vítkovský, dějepis...

...Milan Bednář (1951)

Nemyslím si, že mě nějaký profesor ovlivnil při výběru dalšího studia. Vyjmenovat jich dokážu spoustu: Schröpferová, Benešová, Poledníková, Novák, Revinová, Veverková, Kokinová, Šmídová, Belfín, Jungmanová, Schröpfer...

...Monika Bulínová (2001)

Myslím že moje další studium hodně ovlivnil náš matikář Oldřich Ježek a kdo jiný než naše milá paní zástupkyně Marie Štulíková.

5 kantorů:

Hana Revinová

Marie Moravanská

Ivan Hynek

Oldřich Ježek

...Veronika Miencilová – Drábková (2001)

Můj třídní byl profesor Dr. Novák, zvaný Tatík./ čeština, literatura/. Vlastně všechny kantory mám před očima, byl to krásný čas. Když jednou zase Forejt, Bernardy a Rejřík něco provedli, pronesl zoufalý Dr. Novák památnou větu: „Kdybyste tu nebyli vy, tak tu mohli být jiní hodní hoši z Berouna.“

Určitě nezapomenu na Dr. Boušeho, protože pro školu a studenty žil a navíc to byl můj milovaný táta.

Vzpomínám na přísnou profesorku Polákovou, razantního prof. Juklíčka /dějepis, tělocvik/, stejně dobrý byl i prof. Mrvík. Vzpomínám na prof. Čiháka /matematika/, který žil jen pro svůj pěvecký soubor. Profesor Šťastný /angličtina, ruština/ byl proslulý svými slovními hříčkami typu – Nesnese se se sestrou nebo Co se snese v lese, nesnese se na plese.

Zvláštní kapitolou byl profesor Palme /deskriptivní geometrie/, ten vyučoval metodou jako na VŠ. Myslím si, že těch náročnějších kantorů jsme se trochu obávali, ale pro další život nás lépe připravili.

...Jana Haršová – Boušová (1962)

Troufám si říct, že bych dokázala vyjmenovat všechny své profesory, ostatně se spoustou z nich jsem se po třech letech od svého absolutoria začala opět pravidelně vídat coby s kolegyněmi a kolegy. Jde jen o to, jak rychle se jméno učitele vybaví a s jakým druhem zážitků se spojí.

Nezapomenutelnou pro mě určitě byla němčínářka profesorka Jurajdová, díky jejímuž důslednému a zároveň nesmírně dobrosrdečnému a lidskému přístupu jsem se za čtyři roky mohla naučit německy jako asi nikde jinde, a která mě částečně inspirovala i v mé vlastní pedagogické praxi. I díky ní jsem potom mohla jít němčinu studovat i na vysoké škole.

Velice mě bavily i neotřelé hodiny matematiky a fyziky s profesorem Antonínem Novákem, který v nás podporoval logické uvažování a vedl nás k postupnému vyvozování složitějších věcí z jednodušších, tedy k chápání problematiky, nikoli k učení se vzorcům a poučkám nazpaměť.

Z podobných důvodů jsem měla ráda i vždy velmi dobře připravené hodiny zeměpisu profesorky Schröpferové se spoustou diapositivů a namnože-

ných mapek a nákrešů, což bylo v době ještě před masovým rozšířením kopírek a současnou záplavou knižního trhu nejrůznějšími přehledy učiva a publikacemi „přípravujícími na maturitu“ poměrně neobvyklé a velmi užitečné.

Výpisky se tehdy zkrátka musely psát, a bylo to dobře: dnešní studenti jsou stále línější psát a také to čím dál méně umí: ať už jde o pravopis, čitelnost nebo schopnost srozumitelně se vyjádřit.

...Jitka Charvátová (1995)

Kvůli panu prof. Hamplovi jsem začal studovat zeměpis a i více fotografovat a profesory bych vyjmenoval určitě skoro všechny.

...Ivan Souček (1980)

Já nemůžu zapomenout na tělocviky s prof. Hejnovou, která dívčí část naší třídy honila po schodech tehdejšího gymnázia a my jsme se, naivky, schovávaly za těmi obřími sloupy a nechťelo se nám věřit, že nás vidí. A pak jsme běžely ještě o další trasu navíc...

Naše francouzštinářská půlka má dodnes bezpečně v paměti uložen klapot podpatků profesorky Kokinové. Podle rychlosti a síly klapotu jsme se snažili rozeznat, zda se hodina rozvine v palbu známek, a nebo poplyne v klidné konverzaci naprosto o čemkoli. Nikdy ale nebylo ani jedno ani druhé bez užitku.

...Jana Šilhavá – Schenková (1990)

Třídní učitel Jaroslav Schröpfer, samozřejmě jeho žena, ředitel Mareš, Lidinský, Hejnová, Kadlec, Mrvík, Belfín...

...Josef Jandač (187)

Ovlivnila mě paní profesorka Poledníková, díky jejíž zajímavé výuce českého jazyka a literatury jsme se rozhodla studovat ČJ na vysoké škole.

H. Jungmannová, A. Novák, M. Poledníková, K. Karásková, Ježek.

...Jana Králová (2004)

Učitele bych vyjmenoval lehko. Začal bych s „matkou třídní“ (Marie Poledníková) a dále bych jmenoval ty zásadní, jako Marii Štulíkovou, Zuzanu Fišerovou, Oldřicha Ježka, Jaroslava Schröpfera nebo Stanislavu Pojerovou.

Nesmím zapomenout na vždy přístupného a ochotného ředitele, pana Stanislava Lidinského. Nevím, jestli studium a profesi, ale ovlivnil mne pan Ivan Hynek se svým férovým přístupem, který mimo jiné říkal, že není tak hrozné něco zapomenout nebo neudělat. Horší je toto různě omlouvat a lhát, místo toho, aby to člověk přiznal a navrhl cestu k nápravě, popřípadě omluvu.

...Tomáš Krňávek (2006)

Moje volba dalšího studia byla ovlivněna nenásilnou agitací tety Št. (Štulíkové) – technicky vzdělaný člověk se neztratí :-). Se jmény profesorů nemám problém... prozatím.

...Lenka Kvasničková (2006)

Vzhledem k tomu, že jsem pak skončil na zemědělcích, tak mě moc neovlivnili.

Ale jsem vděčný prof. Poledníkové a Kokinové, otevřeli mi oči.

Co se týče profesorů: Schröpfer, Schröpferová, Kokinová, Hynek, Poledníková, Novák, Štulíková, ...některé vidím živě dodnes.

...Stanislav Merhaut (1995)

V první řadě ovlivnila moje studium i profesi paní prof. Poledníková, jejíž hodiny francouzského jazyka jsou nezapomenutelné: kvalitní francouzština, systematická výuka, průřezová témata z nejrůznějších oblastí; francouzská elegance, lehká dávka ironie, humor, ale i uznávaná autorita učitele – budu-li se i nadále věnovat pedagogické profesi, mám z čeho čerpat.

Ovšem nezapomněl jsem ani na další profesory: paní profesorky Polívková, Chocová, Kokinová...

...Marek Nesnídal (2002)

No jasně... Antonín Novák, nejdřív jsem myslel, že to o poleťte kvůli němu zabalím (na čtyřky a pětky

jsem nebyl na ZŠ vůbec zvyklý) ale pak jsem to nějak překousnul a byla z toho dvojka po zbytek studia a musím sebekriticky přiznat, že lepší to ani být nemohlo, na jedničku jsem prostě neměl.

A dále František Hampl... ač to byl pedant a puntičkář, vážil jsem si ho kvůli jeho pečlivosti a připraveným hodinám. I jsem chvíli uvažoval, že bych šel na učitele, třeba kombinace MATFEM, ale neměl jsem ze strany rodičů dobrý profil...

...Jaroslav Mrvík, Marie Poledníková (ČJ), Josef Belfín, Jiří Lettl, Stanislav Lidinský, Jaroslav Schröpfer, Hana Jurajdová a další jiní, kteří mě třeba ani neučili.

...Martin Pavlíček (1987)

Bez váhání: Marie Poledníková, Jaroslav Schröpfer, Marie Štulíková, Oldřich Ježek a Ondra Novák.

Ovlivněn: Marie Štulíková – matematika je potřeba vždy a všude (bohužel/bohudík?!)

...Ondřej Procházka (2006)

Předpokládám, že každý, kdo absolvoval na našem gymnáziu výuku francouzštiny s paní profesorkou Kokinovou, ví, o čem mluvím. A pravděpodobně dodnes nezapomněl základy tohoto krásného jazyka, byť se mu už nikdy v životě nevěnoval. Na tyto hodiny jsme se totiž skutečně připravovali. Srdce nám do krku vyskakovalo už ve chvíli, kdy jsme slyšeli cinkání klíčů a klapání pantoflíčků. Už jde – šeptali jsme si mezi sebou před učebnou plnou psacích strojů – a někteří z nás sinili hrůzou. Autorita téhle ženy neznala mezí. Jak jí dnes rozumím, jak jsem za její vyučovací metody vděčná. A jak často na tyto chvíle nostalgicky vzpomínám :-)

...Andrea Bezděková – Schejbalová (1990)

Profesor RNDr. Jan Vyšín, u něhož jsem maturoval z matematiky, měl určitý podíl na mém rozhodnutí věnovat se technickým oborům. Zvláště znalosti z analytické geometrie mne provázely a byly využívány celý můj život.

Na své profesory si pamatuji skoro na všechny. Krátce uvádím jejich seznam:

řed. Maloch, ředitel gymnasia
 řed. Chadraba, ředitel gymnasia
 Eda Wagner, tajemník ředitele, býv. vyšší důstojník
 čs. armády
 prof. Papež, zvaný „Puí“ latina
 prof. Hruška, zvaný „Vejfuk“, matematika, fyzika
 prof. Dr. Bouše, zvaný „Wenca“,
 chemie prof. Dr. Varel,
 prof. Zaplatílková, zvaná „Krasavice, tělocvik a ze-
 měpis
 prof. Dr. Láb, tělocvik
 prof. Arne Novák, matematika, tělocvik
 prof. Polívková
 prof. Tůmová
 matematika prof. Urban, matematika, tělocvik, zahy-
 nul v koncentráku
 prof. Zajiček, zvaný „děda Vous“ pro svůj bílý plno-
 vous
 prof.. Vyšín, matematika
 Matějka, kněz Monsignor, zástupce ředitele
 prof. Mareš, zvaný „Franta“, francouzština
 prof. Borecká, čeština
 prof. Majer, latina
 Kaminková, latina
 Freyová, čeština, naše třídní v tercii atd..
 prof. Suchý, Slíž, kreslení, učitel Odháněl, zpěv
 v sekundě, Sklenička, matematika, atd.

Ne všichni, ale většina starých profesorů nebyli
 jen lidé, ale osobnosti, na které jistě vzpomínaly celé
 generace gymnasiálních studentů.

...Bohumil Smetana (1942)

Většina kantorů samozřejmě ovlivnila mé další
 studium. Kdybych od nich dostával špatné známky,
 daleko bych nedošel. Vzhledem k faktu, že studuji
 technickou školu, nabízelo by se asi nejvíce ovlivnění
 matikáři a fyziky. Dokázal bych vyjmenovat dobře 20-
 25 mých učitelů (uvidíme, jak tomu bude za 20 let).

...David Šedlbauer (2006)

Nevím, jestli bych řeklka přímo ovlivnil, ale čas-
 tečně asi ano. Ať už ve studiu jazyků nebo v novinář-
 ské profesi, kde jsem každý den uplatňovala znalosti
 českého jazyka.

Olga Chocová, Marie Poledníková, Antonín No-
 vák, Josef Belfín, Marie Štulíková

...Petra Šimková (2002)

Poledníková, Pojerová, Štulíková, A. Novák,
 Revinová. Vyjmenovat bych jich zvládla více, avšak
 jmenuji ty, na které vzpomínám v dobrém a dost si
 jich vážím.

Bez profesorky Pojerové bych pravděpodobně
 v životě nedokončila studium specializace na exaktní
 vědy (biologie a chemie). Nakonec se ukázalo, že che-
 mie asi pro mě nebude to pravé. V každém případě
 jsem se dostala do laboratoří a mám své vlastní zku-
 šenosti s genetikou a syntézou různých chemických
 sloučenin. Nevěřila jsem svým vlastním očím, když
 se mi na jedné z prvních laborek podařila synteti-
 zovat čistá kyselina acetylsalicylová. Dostala jsem
 se částečně i k farmaceutice a jsem za tohle všechno
 vděčná. Toto není něco, k čemu by se dostal kdokoli
 a bez mých znalostí načerpaných na gymnáziu bych
 se tam vůbec ani nedostala.

Profesoři Štulíková a A. Novák mi ukázali krás-
 nou stránku matematiky a fyziky (škoda mohlo těch
 let být více). Sice do tajů těchto věd jsem pronikla až
 později na FJFI, ale bez tohoto podnětu bych se tam
 ani nedostala a nikdo by mi neukázal, co je diskrétní
 matematika. To je teprve něco pro zvědavou hlavu.

Profesorky Poledníková a Revinová mi ukázaly,
 že jazyky jsou také velmi zajímavé ke zkoumání a ja-
 zyková zvědavost mi zůstala dodnes. Slovo „pech“
 mi dlouho vrtalo hlavou odkud se vzalo a ono ejhle
 – v němčině a holandštině toto slovo existuje a kupo-
 divu znamená „smůla“.

...Jaroslava Štefánková (dostudovala v Belgii 2006)

Prof. Poledníková, Benešová, Jurajdová, Hynek,
 Belfín, Belfínová.

Hodně mne ovlivnily prof. Poledníková a Bene-
 šová – původně jsem zamýšlela studovat historii, tak
 možná proto, i když nakonec převládla judaistka :-)

...Zuzana Tlášková (1995)

Novák, Poledníková, Belfín, další už jen podle tváří. Nemám pocit, že by někdo moji profesi ovlivnil. Jsem profesionální kavárenský povaleč (aktuálně 5 provozoven v Brně).

...Vladimír Tůma (1998)

Určitě paní Štulíková. Měla svérázné metody, ale matika v prváku na vysoké škole už byla jenom opakování... Pak také pan Hamerník, který mě ještě více nadchnul do programování a algoritmizace. Pět učitelů v pohodě vyjmenuji, mám je v živé paměti: Schröpfer, Poledníková, Štulíková, Moravanská, Belfín :-)

...David Vávra (2006)

Tak pro mě předně biologie – Prof. Hampl – klasická „stará dobrá škola“ s noblesou a elegancí, prof. Antonín Novák – samorost a jistě osobnost s filozofickým přesahem – u přírodovědného oboru jistě ne běžná...

...Veronika Drábová – Fričová (1994)

Ovlivnil mě profesor ruštiny M. Krička. Proto jsem šel studovat „velkou“ ruštinu a „malou“ češtinu na FF UK. Byl to však bohužel omyl a já ho musel napravovat později dálkově studiem práva. Vzpomínám samozřejmě i na ostatní významné a legendární pedagogické osobnosti. Na třídní profesorku M. Řehořovou, na prof. němčiny Vávrovou, na prof. biologie Mrvíka, prof. chemie Bouše, na tělocvikáře Juklíčka a další a další, které si už ale tak dobře nevybavuji.

...Pavel Zábrodský (1960)

A to na pana Juklíčka a němčinu.

Říkal nám, jak se mluví hovorově v Rakousku, např. fufzig, atd...dřív jsem si myslela, že si dělá legraci, ale pak když jsem začala pracovat na směnárně a později v rakouské špedici, tak jsem mu musela dát za pravdu.

Němčina mi docela dělala problémy, ale jednou jsem dostala jedničku z diktátu. Pan Juklíček mě zavolal k tabuli: „Hanz (tak mi říkal), komm zur Tafel.“ Tak poslušně běžím k tabuli a on povídá: „Hanz,

z diktátu jsi dostala jedničku... to ‘Pánbů’ nebyl doma, že jo?... To se dneska půjdeš vožrat, co?“

Tak tomu jsem se musela smát...

A když jsem se potom životem naučila docela dobře německy, tak si říkám, že by asi nevěřil, jak mi to teď jde... Ale základy jsem měla z „gymplu“

...Jana Zochová – Zýková (1984)

Myslím že žádný z kantorů moje rozhodování neovlivnil, ale přesto jim všem díky, že svojí úpornou snahou do mě něco „natlouct“ mi umožnili další studium.

Co se týče jmen nelze zapomenout – naše třídní Jana Hejnová, fyzika Olina Pokorná, matika Anna Poláková, zemák František Hampl, a dále biologie – Mrvík, chemie – Josef Belfín (anebo také pan Bouše), a dál Juklíček, Hnulíková, Haderková, Schröpfer, Erbenová atd. Snad stačí jako malý test mé už ne moc dobré paměti

...Zbyněk Mašek (1979)

Myslím, že jsem měl štěstí na zajímavou sestavu učitelů, z nichž někteří byli natolik svérázní, že člověku navěky zůstanou v paměti. Asi nejčastěji vzpomínám na prof. Hanu Jurajdovou, to byla skutečně neobyčejná učitelka. Nás učila celé čtyři gymnaziální roky němčinu a přes můj neskutečný odpor se jí podařilo vtlouci mi do hlavy solidní základy tohoto tvrdého a docela složitého jazyka. Díky ní dnes při cestách do Německa či Rakouska rozumím skoro všemu a kupodivu si bez blekotání dokážu říci nejen o chleba a vodu, ale i o tak komplikované věci jako ranní noviny či zlevněnou jízdenku. Když se pak takhle blýsknu, moji kamarádi se na mne často udiveně podívají a já jen bezradně krčím rameny: „Měl jsem dobrou učitelku, já nevím, jak to do mě narvala, ale já se tohle rozhodně neučil. Prostě mi to tam zbylo.“ A je to skutečně tak, ona měla nakažlivé zaujetí pro jazyk i obrovský rozsah znalostí. Např. nás vždycky nás nutila říkat vše, i největší pitominy, které jsme kvákli, jako „nedloubej mě tužkou, vole“, v němčině. „Auf Deutsch, bitte“, byla její nejčastější věta. Měla ve staré budově gymnázia nádherný kabinet, který

měl zvláštní atmosféru i vůni, neboť přetékal učebnicemi ve vysokých regálech, které dávaly tomu místu zvláštní atmosféru koncentrovaného vědění. Byla ale též laskavá a empatická učitelka a po úvodních „otrákavacích“ letech, kdy už jsme poznali, jak na sebe, jsme spolu zažili i dost legrace. Vždycky jsem se na její hodiny těšil, bylo to sice hodně práce a písemky byly ostré, ale byla to zábava.

Kdybych to však měl brát podle důležitosti, určitě pro nás byla nejdůležitější naše třídní profesorka „Majka“ Schröpferová. Dodnes si myslím, že je nadána šťastnou kombinací velkorysosti i přisrčenosti, starostlivosti i racionálního odstupu a nebýt jí, asi bychom se cestou k maturitě naklopýtali mnohem více. Byli jsme třída velkých individualit, což je vznešenější výraz pro sígry a průšviháře bez zářné budoucnosti, a z velké míry díky ní se z naší třídy postupně stala soudržná parta. Celé čtyři roky v nás věřila a držela nad námi ochrannou ruku, měli jsme na ni prostě štěstí.

Dalším, kdo se mi vybaví, je prof. Jana Hejnová, kterou jsme měli všechny čtyři roky na češtinu. Ona byla svérázná, řekl bych nepředvídatelná, vždy nás něčím překvapovala. Měla spoustu vlastností učitelů „staré školy“, měla na žáky „oko“, jak se říkalo. Kdo se jak zapsal, měl to hodně těžké se ze své škatulky vymanit, trojkař byl prostě trojkař a musel začít opravdu od základu, aby se zlepšil. To bylo výjimečné, u většiny profesorů, když někdo zabral, tak se mohl zlepšit ze čtyřky klidně na jedničku za pololetí, u ní ne. Avšak na rozdíl od trochu staromódních metod to byla nejspíše nejvtipnější profesorka, kterou jsme měli. Většina veselých hlášek byla z hodin s ní, samozřejmě kromě zkoušení, které bylo obávané. Každý gymnazista má chuť v hodinách vtipkovat, odlehčovat nudu učení, většina pedagogů byla v tomto ohledu obezřetná, málokdy se dala strhnout uvolněnou náladou. U prof. Hejnové jsme měli na straně katedry zdatného soupeře, který naše hlášky vracel lepšími hláškami a když si dnes vzpomenu na její hodiny, vidím prosluněnou učebnu a hihňající se studenty.

Dalším, kdo se mi vybaví je prof. Antonín Novák. Asi je zbytečné o něm cokoli psát, on sám je legendou pro každého, koho učil, a zážitků s ním má kaž-

dý přehršel. Já jen doplním veselé zážitky, který jsem měl u přijímaček na pedagogickou fakultu v Praze. Úspěšně jsem absolvoval písemnou část a šel jsem k ústnímu zkoušení. První věta, kterou mi zkoušející řekl, byla: „Vidím, že jste z gymnázia z Berouna. Ještě tam máte toho profesora, který tak rychle chodí?“ „Ano, jistě, ten mne učil.“ „Aha, tak to to nejspíš uděláte.“ Ty přijímačky jsem tehdy vážně udělal, ale ze školy jsem pak brzy odešel. Přesto dodnes vím, že prof. Novák je nejspíše nejslavnějším současným berounským profesorem.

Posledním, na koho vzpomenu, je prof. František Hampl, který nás krátce učil na biologii snad ve druháku. Byl již tehdy, myslím, krátce v důchodu či těsně před ním. Vzpomínám si velmi živě, že ačkoli jsme byli vždycky dost hlučná a neposlušná třída, když vešel tehdy on, ztichli jsme a nikdo si nedovolil ani ceknout. Měl velké přirozené charisma, zvláštní druh autority, kterou si nepotřeboval vynucovat zvyšováním hlasu nebo trestáním. Měl ji, on mluvil a my naslouchali. Byl to pro mne jedinečný zážitek a často si na něj vzpomenu. Na nás rebelující omladinu to tehdy mělo elektrizující účinek.

Samozřejmě mohu vyjmenovat prakticky všechny své profesory, mnohé na gymnáziu vídám dodnes a naše setkání jsou milá a příjemná, ale pro své vzpomínky jsem vybral především ty, které tam dnes ji nepotkáte.

... Jiří Filip (1994)

3) Vybaví se vám legendární průpovídka – dnes „hláška“ – některého učitele?

„Lukáči, příště si vem na sebe nějaký návlak, hodina fyziky je společenská událost!“ – památná hláška prof. Tulaka...

„Koho si označím za HI = historický ignorant, ten (tímto ročníkem) neprojde...“

...Michal Babor (1992)

...magoti, máte v hlavách řezanku...

...řada u okna k tabuli... umíš? Neumíš... Ne-umíš... sedni, vole, píšu 5 ...

Tolik nezapomenutelný Pepa Juklíček! ...

...Petr Bartl (1982)

Paní profesorka němčiny Hana Jurajdová: „Jé-žiš, jak se to řekne česky? No ten flastr, néé?“

Josef Belfín (chemie): nebyla to adresná hláška :-)) „Svině svinutá...“

...Lenka Vindyšová – Vrabcová (1995)

„Něco si věděl, něco nevěděl, píšu Ti čtyřl“ – Kamil Bříza...

...Eva Brabcová (1986)

Při poznávacích v biologii: Student: mastek – kantor: výborně, sůl kamenná, napište mu tam čtyřku za to, že kýval!“ (mineralogie) nebo na troj stejnou odpověď při poznávání tří různých lastur při zoologii, že jde o „škebli rybnícnou“, odpověděl při čtvrtém pokusu kantor a autor učebny geologie a zoologie „a toto je škeble nejškeblivatější... a ty neumíš docela nic, za 5!“

...Martin Bureš (1986)

Hláška prof. Josefa Nováka, němčináře: Tůma, železárny čekaj! Vždy, když čekal na odpověď na položenou otázku delší dobu. Hláška citovaná snad po každé hodině němčiny v běčku.

Já měl to štěstí, že mou profesorkou byla Jurajdová. To, co mne naučila, si (samozřejmě do stupně sklerózy v mém věku) pamatuji dodnes. Zkrátka skvělá učitelka...

...Jiří Holub (1975)

Musím hodně přemýšlet...Ale asi oslovení „Ty magote...“ (to není překlep...), kterým nás při hodinách dějepisu nebo tělocviku častoval legendární prof. Juklíček. Živě si vybavuji naše běhání dokola v aule, jeho stojícího uprostřed v bílém tílku a hlasitě povzbuzujícího, abychom se neflákali....

...Josef Chýle (1984)

Bohužel už jen kombinované hlášky profesor – student. např. prof. Lidinský „a nad osou x je funkce kladná....“ student Hradecký: „a ti bystřejší již tuší...“

...Radana Ježová (1987)

Ano – to nelze zapomenout – hláška prof. Hubáčkové (chemie) – „Zoxiduje konečně někdo tu rovnici? Tady oxiduju pořád jenom já!“

...Lenka Kebrdlová – Dvořáková (1989)

Dodnes si pamatuji Ludolfovo číslo na 30 desetinných míst. Samozřejmě to nebylo povinné, ale takové věci se přece pamatují nejlíp. Kouzlo spočívá v mnemotechnické pomůcce od prof. Zímy. Co slovo, to číslice:

Mám, ó bože, ó mocný, pamatovat si takový cifer řad. Velký, slovatný Archimedes, pomáhěj trápenému, dej mu moc, nazpaměť necht' odříká ty slavné sice, ale tak protivné nám, ach, číslice Ludolfovy.

3,141592653589793238462643383279

...Vladislav Klůč (1954)

Prof. Josef Novák (čeština, němčina): „Tak dnes si tomu moc nedal, máš půl pětky a utíkej !!“

...Štěpán Kovač (1976)

Pan prof. Tulak při fyzice ve třetáku při zkoušení: A umíte, vůbec něco?

Jo, tělocvik!

A to třeba i přejdete kladinu bez spadnutí?

Jo, v poho!

Tak, to

já bych zase nedokázal, tak vám za vaše umění dám ve fyzice aspoň čtyřku!...

...Milan Kovanda (1992)

Prof. Josef Novák (čeština, němčina): „Tak nějak zhodnotíme... no tak za tři mínus“

...Růžena Kybíksová – Šmatová (1976)

Prof. Schröpferová: „Máme látky jako hnoje.“

... „Hlavně se o těch prázdninách nezrakvěte.“

...Anna Marková (2009)

Vybaví se mi reakce nejmenovaného profesora (Oldřich Ježka) na zvolání jednoho ze studentů: „Ježkovy voči!“. Pedagog klidně poznamenal: „Neber jména božího nadarmo“...

...Jiřina Mikšovská – Tvrdková (1997)

První a jediné publikovatelné, co mne v této souvislosti napadá, je... „tak děťátka babátka“... paní profesorky Jungmanové.

...Jakub Morávek (2004)

Josef Juklíček (dějepis): To je děvče, krev a kroupy. Učiněné jelito!

Ty kdybys mluvil do horké vody, tak je z toho skvělá hovézí polévka.

...Alena Musílková – Viktorová (1980)

Když nám pan Ježek v době olympijského Nagana odpověděl na otázku, zda se můžeme místo

matematiky dívat na hokej: „Samozřejmě, to je přece naše vlastenecká povinnost, už jsem objednal televizi nahoře ve fyzice.“

...Klára Nosková (2001)

Nejvíce jich asi pocházelo od M. Štulíkové: „Jó, maturovat se dá i v září.“, „Já z vás nebudu“, „Kouknou a vidím“ a už na půli cesty z kabinetu do třídy „Sedím a píšu!“

Díky M. Poledníkové taky vím, že je dobré, když „aspoň udržím moč, když už ne myšlenku.“

...Daniel Pavlis (2004)

Naskoč k tabuli a jedem... prof. Pokorná, matika.

...Olga Pavlišová (1978)

Hlášek bylo více ,ale nejvíce“ od J.Juklíčka. Jeho „Uděláme Bikini, či – umíš, neumíš sedni 5“... „místo svalů máte pudink“ – snad nezapomněl nikdo.Já rozhodně ne oslovení „malá, drzá, osekaná“.

...Jaroslava Potyšová- Polanská (1961)

„Klíííd“ – Bříza

...Šárka Krejčová – Pohanková (1987)

Josef Juklíček – „to že je fyzika, Ty chorejší...“

...Luděk Rosenbaum (1967)

Josef Juklíček: „Ty undatro, co nám sdělíš?“

Josef Juklíček: „To neumíš najít na mapě Nil. Za 5, do konce hodiny stojíš v koutě!“ (byla to plastická mapa ČR).

...Milan Sailer (1982)

Prof. Stanislav Lidinský: „Dávejte pozor, kuželo-sečky budete potřebovat celý život.“

...Ivana Součková – Ježová (1987)

Nezapomenutelná je věta Dr. Sedláčka, ředitele školy, když mi řekl, po mém sdělení, že po gymnáziu dál studovat nebudu, „ten komunismus v kanceláři nevybudujete“.

...Ilona Soukupová – Koniorová (1962)

Chlapi jsou brzdy společnosti – nesmrtelná teta Štulíková.

Kdyby tam visel balík hrušek- tak to bude hrušková kyselina – chemie s „Pojerkou“.

Demokratická cesta... ŤUK do třídnice – zkoušení v zeměpise.

...Milena Spalová (2002)

Nezapomenu nikdy na hodiny tělocviku s paní profesorkou Hejnovou a její „Vy baby, já vás vidím“, když jsme se při běhání po schodech v rámci tělocviku schovávaly v mezipatrech.

...Jolana Stehlíková (1987)

Jistě, nejvíc mi utkvěla paní Štulíková – „Chlapi jsou brzdy společnosti“, a velmi často mě o tom chlapí přesvědčují.

...Lenka Šebková – Vaňová (2002)

Takových bylo mnoho, pro mě zásadní byla ale hláška pana profesora Ježka při fyzice. Jelikož jsem vždy s fyzikou bojovala, pohybovala jsem se v hodnocení vždy od dobrého k nedostatečnému. Z optiky ve čtvrtáku, po sedmi letech fyziky, jsem dostala jedničku! Pan profesor prohlásil: „To aby dnes u Vlků vyvěsili bílý prapor!“

...Míša Levíčková – Vlková (1997)

Jungmanová přišla na hodinu chemie a hlásí: „tááák dětátka bobátka otevřete si sešity, napíšeme si písmečičku!“

Třída: „To jsme ale ještě nebrali!“

Jungmanová: „To nevaří, alespoň nebudete opiso-ovat!“

...Alice Zappová (2001)

Zajíček: „Milánku, máte tu matematiku rád?“

Matějka: „K tabuli Čampula. Máte po neděli tu hlavu od mergle otlučenou, uvidíme, co vám v ní zbylo.“

Jaculák v domněni, že příjmení Čuba je přezdívk-ka: „A vy, Čůbo, jak se jmenujete?“

...Vladimír Jansa (1945)

Spíše než hláška – dobrá pomůcka: „Všechny cesty vedou k Acetylkoenzymu A“ – Stanislava Poje-rová, chemie.

...Zuzana Alferoyvá – Vlášková (1990)

„Konečně za 40 let mého působení pokrok v ta-
hácích!“ zvolal Dr. Bouše, když zabavil při písence z chemie miniaturní fotografii Mendělejevovy perio-
dické tabulky prvků, kterou zhotovil a pro celou třídu
namnožil jeden ze spolužáků.

...Zdenka Hroudová – Pučelíková, (1961)

Spousty...někteří profesori v nich přímo vyni-
kali a my jsme se na jejich hlášky vyložené těšili...
Uvedu jen některé, ale v případě zájmu lze nahléd-
nout na naše stránky do Kroniky:

prof. Mrvík: „Já z vás vylitnu z kůže a sednu si
asi vedle“

prof. Mrvík: „Žralokovi vstříkne sépie do tlamy
ochranné barvivo a on se jde za kámen vyzracet, aby
se společensky neznemožnil.“

prof. Mrvík: „Žralok má zuby jako žiletky – jde-
te po pláži a teprve podle toho, že nápadně kulháte,
poznáte, že vám chybí noha.“

prof. Mrvík: „Žaludek si každý nosí s sebou –
jako pomůcku. Tak takhle vypadá žaludek – pro pří-
pad, že ho někde najdete, až ho někdo ztratí...pak se
budete ptát: a co je tohle?“

prof. Novák: „Tak voni mi sem po neděli přídou
s těmihle mozky!“

prof. Novák. „Tu blbost si dej patentovat!“

prof. Mrvík: „ha he hu hu ha hi hu hu = já nemů-
žu zavřít hubu...když ti vyskočí čelist při zívání...“

prof. Pokorná: „Uplatňujeme první Newton zákonův.“

prof. Burkertová: „Vojáci přijeli na frontu, padli a odjeli.“

...Zdeňka Mihalíková – Kubizňáková (1978)

Hlášek bylo více, ale nejvíce od Josefa Juklíčka. Jeho „Uděláme Bikini“, či – „Umíš, neumíš sedni 5“, „Místo svalů máte pudink“ – snad nezapomněl nikdo. Já rozhodně ne oslovení „Malá, drzá, osekaná“.

Všechny zážitky si připomínáme na našich setkáních, která v poslední době jsou každoroční díky organizaci našich spolužaček Jarmily a Věry (Hrodková a Janderová). Vzpomínáme i na taneční, chmelové brigády, školní výlet.

...Jaroslava Potyšová- Polanská (1961)

„Fuj, hnus, sednout, za pět...“ – Štulíková při ne zrovna povedeném zkoušení.

„Dejte mi na nástěnku ty vaše vejšplechty, ať se mám čím bavit.“ – Jurajdová před písečkou. Na nástěnku jsme si vyvěšovali sbírku úsměvných hlášek a co oceníte víc při písence, než profesorku otočenou zády do třídy?

„Soudružko, můžu psát tužkou?“ – „Klidně i gumou...“ – Knytlová.

„Dneska vám řeknu jeden drb o kyslíku...“ – Belfín

„Ropa je před Uralem, za Uralem... nikdo nesmí stát.“ – Schröpferová

...Michal Babor – 1992

Prof Zima řekl zamilované Jarišové: „Nevidíš, nelsýš, toká...“

...Helena Barbot – Černohorská (1960)

Antonín Novák (při první hodině nakreslil na tabuli čtvereč): „Tohle je čtverec a já jsem Novák a budu vás učit matematiku“.

...Jan Vohradský (odešel 1999 ve 2. roč.)

Samozřejmě, je jich více, tak například: paní profesorka Pojerová došla do hodiny biologie a už od dveří volala: „Dnes si probereme srdce mihulí“ a z lavic se ozvalo: „Vám hulí srdce? Já nic nevidím?!“ nebo stejná profesorka, stejný předmět, jiná hodina Pojerová: „Jaké znáte tkáně?“ Spolužák Pavel: „Káně obecné, káně polní, káně lesní“, „Samozřejmě, že v legaci, všichni věděli, na co se paní profesorka ptá, ale nešlo nevyužít takový pěkný náběh na smeč.“

Nebo nesmrtelná hláška paní Jurajdové směrem k našemu spolužákovi: „Prošku! Vnímej trošku!“ A zase, ani jednu hlášku jsme nikam nenapsali, ale máme jich desítky a všechny si připomínáme na srazech.

...Kristýna Luňáčková (2001)

„...jsem jedno velké ucho“ – prof. Hampl.

...Lucie Krajcová (1999)

Dva nejmenovaní spolužáci posvačili před odpolední hodinou chemie a fyziky syrečky či něco podobného. Prof. Pojerová to okomentovala celkem logicky slovy „Co je to tady za smrad, okamžitě vyvětrejte“, kdežto prof. Ježek vstoupil do třídy a pravil: „Co je zdrojem tohoto pachu? Zde to páchne jako několik párů dobře propocených tenisek.“

...Petr Klika (1992)

Musím se přiznat, že se mi hlavně vybavuje věta: „Šírer k tabuli“ (...na kterou ne zrovna rád vzpomínám)

...Radek Šírer (1989)

Prof. Juklíček – „Mařeno, příjmení mě nezajímá, stejně se vdáš“.

...Miloslav Ureš (1975)

Častý dotaz prof. Juklíčka první den školy k novým studentkám: „Jak se jmenuješ Mařeno?“ (všechny jsme u něj byly mařeny)

„Nováková“.

„Na to se neptám, stejně se vdáš!“

„Božena“.

„No tak Boženo, podej (případně dones, řekni atd.)...“ a následoval konkrétní úkol...

...Jana Hráchová – Sršňová (1973)

Tělocvikář Josef Juklíček po vytrvalostním běhu studentovi: „Běháš jako sluní mládě!“ a pro sebe dodává „Důležitější je doběhnout do cíle!“.

...Rudolf Klouček (1962)

Profesor Juklíček: „On je ten Váš kluk nadanější blběj, nebo ‘Běží jak po polívku‘“.

...Miroslav Rejřfř (1962)

Hodina biologie. Ve třídě byl trochu šrumeček. Prof. Jungmanová psala na tabuli otočena zády k třídě a najednou zahlásila:

„Petráčku to už by snad stačilo!“

Někdo odpověděl: „Ale paní profesorko, Petráček tady není!“

Jugmanová: „To je jedno, stejně zlobí!“

...Ladislav Ullrich (2005)

„Vláda má dnes narozeniny, paní profesorko, nemůže být zkoušen.“ Prof. Benešová: „A kolikáté Vládo, třicáté?“

Prof. Novák: „No kdybych vás poslouchal telefonicky, tak nevím, nevím, zda bych porozuměl, na druhou stranu, já pochopím kde co“.

...Lucie Potěšilová – Nebeská (1998)

Vybavuji si hlášku „Ty Václave“. To pokaždé říkal Ivan Hynek, když někdo něco pokazil nebo popletl. Takže jsme byli celá třída Václavů (platí jen pro kluky).

Podle mě ideální vyřešení toho, když si nemůžete zapamatovat jména dětí ve třídě. Já jsem to úspěšně okopíroval a používal na táborech nebo lyžařských kurzech.

...Radek Macháček (1991)

No, na „Klimte, dělej mi to“ paní prof. Jurajdové nejde zapomenout.

...Gustav Klimt (1995)

„Bez vody není života.“ „Mám zítra svátek, Bohumil – bohu milý.“ (přírodopisec Macák)

...Anna Třesohlavá – Podhorníková (1943)

Paní profesorka Jungmanová vyvolala spolužáka Eismana slovy: „Ledový muži, řekni nám...“ následoval výbuch smíchu celé třídy, paní profeska na to: „Vždyť je to v překladu ledový muž.“

...Monika Bulínová (2001)

Moje nejoblíbenější je teorie Štuldy o pacičkách u mužů a žen – podle této teorie mají muži o pacičku méně než ženy – ženy totiž mají chromozómy XX, kdežto muži chromozómy XY – zde je ta chybějící pacička).

...Veronika Miencilová – Drábková (2001)

Určitě „Also komm!“ profesorky Jurajdové, jímž volala na zkoušení k tabuli.

Daniel Svoboda by zase předměty, které z jeho hlediska nebyly dost kvalitní (například kalkulačky, počítače apod.) „shazoval ze skály“ a tvrdil, že „život není péříčko“ a „odříkaného chleba největší krajíc“.

...Jitka Charvátová (1995)

„Dívko nedrč!“ – to když jsme u prof. Jurajdové vyslovovali příliš české „r“.

...Kateřina Rudčenko – Fišerová (1994)

H. Jungmannová nás i ve vyšších ročnících s oblibou nazývala „dětátka babátka“.

...Jana Králová (2004)

Marie Štulíková: „Herdek filek!“

...Tomáš Krňávek (2006)

„Nečum a piš!“ Je to od paní třídní profesorky Kokinové, ale pamatuji si to hlavně, protože jsme si to nechali natisknout na tričko. A směrem k zapomínání

nání jsem si právě vzpomněl na: „Udrž moč i myšlenku!“. A to určitě víte od koho.

...Martin Tuček (2004)

Ano – paní prof. Štulíková při matematice: „Kouknu a vidím, ne?!“

...Marek Nesnídal (2002)

František Hampl nás nachytal na chmelu jak se vracíme z hospody a začal:

„Žák výběrové školy nemá v hospodě co dělat.“

Zamrazil: „Soudruhu (tehďa ještě) profesore a pil jste někdy vůbec pivo?“

Hampl: „No pil, dal jsem si jedno po brigádě na senech a moc mi nechutnalo a pak jsem se motal, nebyl to dobrý pocit.“

Zamrazil: „Hm, tak je mi vás opravdu líto.“

...Martin Pavlíček (1987)

Marie Štulíková: „Sedím, píšu, už mám třetí příklad...“

Marie Poledníková: „Holenku, udrž moč i myšlenku.“

...Ondřej Procházka (2006)

Odříkaného chleba, největší krajíc. A populární respektive vzato... (Ježek) – vzpomněla jsem si velmi dobře na středoškolskou matematiku, která mi nikdy nešla na výbornou, když jsem po 10 letech z gymplu skládala zkoušky z Mikro, Makro či Logiky na VŠ, vyhrabala jsem všechny ty integrály, derivace a matice ze starých sešitů a znovu je pochopila.

...Renata Ptáková (1997)

Teď mě napadá „hláška“ Oldřicha Ježka, když nás povzbuzoval slovy: „Jedna pětka – žádná pětka!“

Nebo Eva Dobešová se při ZOP ptala: „Kolika různými cestami se můj dostane k sýru?“

A taky velmi vtipné bylo, když mě paní Kokinová (sama z Mezouně) častovala slovy: „No jo, Slunečko! Duše prostá, venkovská!“

...Radek Slunečko (1990)

Hodně často si opakuji hlášku „Pythagoras, toho já miluju. Je to jedinej chlap, kterej se hodí téměř na všechno.“ Tuto památnou větu vyslovila matikářka RNDr. Marie Štulíková.

...David Šedlbauer (2006)

Olga Chocová, když volala při výletě na spolužačku z vlaku: „Evo, naskoč!“ Pro Evu jsme se pak vraceli na nádraží...

...Petra Šimková (2002)

„Udrž moč a myšlenku“ (Poledníková), dále jich máme plnou kroniku, ale na jiné si zrovna nevzpomínám...

...Magdalena Třesohlavá (2005)

„Tohleto převed sem“ prošpitl Novák při maturitě svému studentovi, který nevěděl.

„Však ono na každého dojde“ prohlašoval Belfín, když si žáci v lavici vzájemně opravovali písemné práce z chemie. Protože jsem přišel čerstvě a neznal jsem systém opravování písemek, dal jsem si pětku. V lavici jsem totiž seděl sám.

...Vladimír Tůma (1998)

Je toho spousta, třeba paní Štulíková: „Jak mám pojmenovat proměnnou?“ Třída: „Št“.

Nebo to, jak nás paní Dobešová i v oktávě oslovovala „dětí“.

...David Vávra (2006)

Snad nejvíc mi utkvěla ne hláška, ale hodnocení naší skupiny při praktických cvičeních z chemie v prvním ročníku, kdy naše chemikářka pronesla: Mašek, Kučera, Bubla – z praktického cvičení vám dávám za pět, zapomněli jste zaaretovat váhu!!

Jinak Juklíček byl známý svými hláškami – „vy stádo líných vorvaňů“ nebo „uděláme probírku mlázím, k tabuli půjde...“ anebo unikátní titulování vzrůstem nevynikajících spolužáků slovy „pojď sem ty ustrížená gumovko“...my jsme to bez problémů

zkousli, dneska by to asi byla šikana a rodiče by to asi hnali k soudu.

...Zbyněk Mašek (1979)

Nevybavuje se mi žádná jiná průpovídka než „Podej mi slůvka!“ (rozumí se latinská slovíčka) u prof. Kolmana.

...Ivo Hána (1947)

Musím hlavně poděkovat všem maturantům předcházejícím i následujícím, že ještě nezmizel z Be-rouna ten výjimečný zvyk dělat maturitní tabla. Každý rok já, stejně jako mnoho lidí, nahlížím koncem jara do výloh obchodů na náměstí a s radostí pročítám novou spoustu těchto veselých vtípků a gagů. Mám z toho báječný pocit, směju se, až řehtám, a na krátkou chvíli se mi vždy vrací ten výjimečný pocit, když jsem byl v maturitních letech. Snad tenhle zvyk co nejdéle vydrží i v informačním věku, abych řekl pravdu, na webu by to nemělo tu atmosféru.

Ale zpět k průpovídkám, dovolím si jednu historku. Letos jsem si na plese povídal s prof. Štulíkovou, její třída maturovala a dále kolem nás procházel jeden z maturantů s čerstvou šerpou, na které byl zlatý nápis. Paní profesorka se na mne otočila s otázkou: „Jirko, neviděl jsi, co tam mají napsané?“ Otočil jsem se, ale viděl jsem již maturanta jen se mihnout ve dveřích. Všiml jsem si dvou slov, jedno začínalo na K, druhé možná na V. „Nevím, ale řekl bych, že KOUKNU, VIDIM.“ Bylo to tak, bylo to oblíbené úsloví prof. Štulíkové již za mých let a hned se mi vybavilo. Klidně by mohlo být i na našich stužkách tehdy. Je to důkaz, že mnohé tyto hlášky ve zdech gymnázia zdomácní a provázejí studenty více generací, kdežto některé jen pobaví a pak se rozplynou.

Prof. Jurajdová například používala velmi často páskový magnetofon, kde měla natočená drilová cvičení z němčiny, která jsme poslouchali a opakovali donekonečna. Všechna začínala stejně: „Übungen nach dem Tonband. Sagen Sie nach dem Muster...“ Tyto věty se nám vryly naprosto pod kůži, když jsme se nedávno potkal s kamarádem, který byl mladší, ale prof. Jurajdovou zažil, byl okamžitě schopen je ze sebe vychrlit.

Prof. Hejnová zase měla oblíbenou větu: „Mám pro vás tady hodinovou písemku. Dělejte, za patnáct minut si jdu vařit kafe.“ A dalo by se vzpomínat mnohem déle.

...Jiří Filip (1994)

4) Říká se, že studium na střední škole jsou nejkrásnější léta života. Scházíte se stále se svými spolužáky? Zůstala Vám v Berouně milá místa z dob studia?

Napříč generacemi máme jedno společné ... na gymnáziu jsme našli přátele a kamarády na celý život.

Chodili jsme na rande do Brdtek, tajně kouřit na Štulovnu, posedávat a diskutovat se spolužáky na Městskou horu. Cvičili jsme v Sokole, když to bylo možné, scházeli jsme se ve skautských oddílech, plnili jsme třídy všech možných hudebních a tanečních škol ve městě. Hráli jsme ochotnický divadlo, za úsvitu jsme se na loukách kolem Berouna vyspávali ze své první „opičky“. Sedávali jsme nad kávou, dvojkou bílého nebo červeného, pŕlitem napěněného moku...většina hospůdek buď neexistuje, nebo mnohokrát změnila jméno.

Všichni se scházíme po pěti, po deseti, dvaceti, třiceti, čtyřiceti, padesáti, šedesáti, sedmdesáti ... letech. Rádi se vidíme. Rádi se setkáváme. Ať je nebo není nějaké výročí školy!

5) Studentky i studenti gymnázia vždy sportovali, hráli na hudební nástroj, ochotničili, randili, chodili do hospody, za školu... A co vy?

Někteří sportovali, my, kteří jsme neuměli matematiku, jsme byli v pěveckém sboru profesora Čiháka, čímž jsme si vylepšovali prospěch v maticce . Bylo to nádherné, moc jsme přitom užily. Byly jsme rozděleny do „hlasů“, většina z nás byla v prvním hlase.

Konaly se zkoušky, vystoupení. Vzpomínám, že jednou jsme vystupovali na Plzeňce, byli jsme na jevišti, a profesor Čihák si stoupl před nás, standardně zvedl ruce k dirigování – ale pak udělal něco naprosto nečekaného – vytáhl ladičku, kterou nikdy nepoužíval – a řekl: „udám tón“ – a udal ho! Výsledek byl, že jsme se všechny rozchechtaly, a horko těžko jsme se chytaly – snad jen ty vzorné to nebraly jako humor, a spustily, ostatní jsme se svjely smíchy... nádherné – nezapomenutelné. Samozřejmě já jsem se smála, a směji se dodnes...

**...Vlasta Fialová – Placáková
(1964)**

Na gymplu jsem přičichl hospodskému bohémskému životu a to mi vydrželo dodnes.

**...Jan Vohradský
(odešel 1999 ve 2. roč.)**

Já jsem sportovala, zpívala, randila, chodila do hospody to vše mi zůstalo.

...Kristýna Luňáčková (2001)

Mimo hudebního nástroje bych se nebál přihlásit ke všem výše jmenovaným „neřestem“

...Radek Šírer (1989)

Já chodila především za školu. Toulala jsem se sama přírodou a kreslila, tehdy jsem byla šťastná! Mým zákům to neříkejte, děkuji.

**...Magdalena Čapková –
Císařová (1991)**

Já jsem sportovala (gymnastika s paní Schröferovou), chodila do sboru, do hospody, randila a někdy jsem vyrazila i za tu školu

...Martina Hromková (2004)

Založili jsme kapelu „Vařby a dixilenda“, amatérsky bavili sebe i školu, než jsme zjistili, že k profesionalitě vede těžká cesta. A taneční nás naučily společenskému chování a padat si s děvčaty do náruče, co jsme si mohli přát více? Každý měl některou spolužačku rád a každá měla ráda některého spolužáka, pozdější manželství z toho bylo však jen jedno mezitřídní.

...Rudolf Klouček (1962)

Výborné byly hlavně naše třídní výlety. Myslím, že se každý rok mimořádně povedl.

Jednou Račice, pak Tatry nebo Orlík. Bylo to super, stejně jako brigády na chmelu nebo lyžařský kurz na chatě Devětíl, kde se nám s klukama „povedlo“ vytopit zdejší kuchyň. Za trest jsme pak museli sekat led a skládat uhlí :-). Těch zážitků, které mi zůstanou celý život je skutečně spousta. A jsou skvělé.

...Radek Macháček (1991)

Z výčtu výše zmíněných aktivit jsou dvě mémi hlavními koníčky.

a) Hospody – i když dnes už dám i hodně na kvalitu služeb a jsem docela vybíravý. Takže bych to nazval spíš láskou k dobrému jídlu a pití a s tím i spojený obal kde mi to poskytnou a forma, kterou mi to poskytnou. Ideální je třeba moravský sklípek a srdečný vinař.

b) Sport – a to v jakékoli podobě. Díky této vášni jsem se dostal jako trasér na paralympijské hry do Salt Lake City 2000 a procestoval kus světa.

...Tomáš Vyskočil (1997)

Dodnes vzpomínám na těžké hodiny tělocviku s paní profesorkou Schröferovou a profesorem Belfinem, ale zároveň jsem jim moc vděčná za to, jakou jsem tenkrát měla kondici. Když dnes vidím ty Brdské kopce, už bych je nevyběhla, ale jsem na sebe pyšná, že aspoň tenkrát jsem to dokázala.

...Monika Bulínová (2001)

Školní sbor – jedna z nejlepších věcí – vždycky dobrá parta jak mezi studenty, tak ve vztahu ke kantorům.

Příznám se, párkrát jsem za školu šla, ale bylo to jen asi 2x – 3x.

**...Veronika Miencilová –
Drábková (2001)**

Úžasné byly taneční a pak nedělní čaje v Králově Dvoře, kdy naše parta křepčila v rytmu rokenrolu, džajvu a dokonce i pomalejších tanců.

Každý rok také přijel na „Kozí plácek“ kolotoč, takže jsme chodili na „řetízkař“. Až jednoho dne Vašek Forejt ve snaze mě více roztočit omylem vykopnul ze sedátka a já se držela jen za ruce, kluci řvali, abych se držela. A kolotoč se točil dál. Rok mě pak nikdo na kolotoč nedostal.

Na srazech také vzpomínáme na praxi v Tibě, kde jsme plnili heslo- spojení teorie s praxí. Nakonec se mi v životě hodil výuční list tkadleny, TKK 4 při restaurování gobelínů.

Prima byl i školní výlet, kde nám Tiba zapůjčila mrňavý autobus, zvaný Beruška. Na špinavé okénko vzadu kluci napsali prstem – kárný oddíl jede na čundr. Dělalí jsme grimasy na okolní lidi a mysleli jsme, jak jsme originální.

Nezapomenutelný byl také závod v běhu, kde jsme s Maryškou Boháčovou byly na prvním místě dokud se nezjistilo, že jsme si udělaly zkratku přes kasárna. Pak nás diskvalifikovali.

**...Jana Haršová – Boušová
(1962)**

Já jsem byla ta poctivá studentka, alias „šprtka“, v chození za školu jsem neviděla žádný smysl, ale oblíbeným podnikem absentérů bylo jednoznačně U Klepáčka.

Při jedné příležitosti jsem ale přece nešla vůbec do školy, a to když v červnu 1993 (byli jsme tenkrát ve druháku) přijeli do Prahy Depeche Mode. Byl pátek, horký den, a nás stálo ze třídy pět v černém „kul-tovním“ oblečení na přímém sluníčku od osmi ráno až do osmi večer, kdy začínal koncert, před zátarasy u vchodu na pražskou Spartu, abychom se dostali do „kotle“. Povedlo se, při koncertu jsem byla až u samotného pódia a v pořádné tlačenici, jenom se na mě potom v pondělí při ranním pozdravu spousta spolužáků soucitně dívala a vyptávala, jak prý jsem to všechno nakonec zvládla. Na můj nechápavý pohled mi sdělili, že jsem přece v kotli omdlela a dav mě pak přes hlavy posunoval pod pódium, kde podobně stížené fanoušky křísili záchranáři...

Bylo náročné a legrační zároveň vyvracet tuhle fámu a zjišťovat, jak vůbec vznikla. Už před koncertem totiž naši pěťáci dav rozdělil a do konce večera ani víkendů už jsme se neviděli (volat jsme tenkrát někteří nemohli ještě ani z domova, natož z mobilu). Někdo z nás zřejmě při koncertu viděl bezvládné tělo mých proporcí, putující pod pódium, usoudil, že jde o mě, a tuhle „horkou novinku“ hned v pondělí ráno stačil úspěšně rozšířit.

O nezdolnosti českého úřednického šimla jsme se zase s nevěřicným pobavením přesvědčili krátce před maturitou. Na poslední zvonění jsme se rozhodli navléknout do pyžam, nočních košil, županů, natáček a dalších nočních propriet, a předstírat, že jsme nocovali ve škole, respektive ve stanu, klasickém áčku s apsidou, které jsme chtěli postavit už v půl sedmé ráno na trávníku před (původní) budovou. Trávník před školou byl ovšem již obecním majetkem, a nás napadlo, že k takovéto akci bychom vlastně měli mít úřední povolení.

Vycházejíce z toho, že případné problémy při samotném posledním zvonění by mohly vzniknout ze strany policie, došli jsme nejprve na tehdejší služebnu v Kostelní ulici, tam nás ovšem přes pancéřované dveře stroze odkázali na městský úřad.

Sešli jsme tedy dolů na náměstí a pak už jen valili oči nad tím kolotočem. V budově jsme strávili zhruba hodinu a půl přesuny z odboru na odbor, z patra do patra a zase zpátky: prošli jsme odbor, tuším, stavební, životního prostředí, školství a veřejné zeleně, bezradné úřednictvo žhavilo mezi sebou linky a spolu s námi pobíhalo mezi kanceláři v upřímné snaze rozlousknout onen tvrdý kompetenční oříšek, který jsme jim nechtěně nachystali. Díky společnému úsilí jsme si však přece nakonec odnášeli z radnice oficiální povolení, jehož text si ode mě nechala do ještě mechanického stroje nadiktovat jedna z úřednic poté, co jsme byli už podruhé převedeni na odbor životního prostředí. O tom, že byla ona dáma úřednicí důkladnou svědčí i její doplňující otázka, od kolika do kolika hodin má do povolení zanést jeho platnost...

...Jitka Charvátová (1995)

Kolikrát si vzpomenu i na tu řádku brigád nej-různějšího charakteru počínaje chmelem a konče sběrem jablek ve čtvrtáku, kdy nebylo jasné, jestli práce štve víc nás, nebo ty, kteří nad námi dozírali. Ale i tyhle chvíle měly svoje kouzlo. Zlehka vzpomínám, jak nám vozili jídlo na pole, nejdřív divná polévka, pak hnědá omáčka – někdy víc hnědá, někdy míň – do které se zamíchaly sem tam nudle z té divné polévky, a pak čaj, a kdo neměl druhý ešus, tak měl čaj se zbytky polévky a omáčky... Docela by mě zajímalo, zda by dnešní děti byly ochotné tohle prožít.

Nemůžu zapomenout na to, jak jsem s dloooooouhou tyčí musela zaháknout drátek do výšky na chmelovém poli a druhý konec pak zapíchnout do hlíny k rostlině (to už dělala kámoška). Na obou koncích té tyče se dělaly těžké koule z bláta, které nám padaly občas na hlavu, pršelo, foukalo – nic moc...

Mám pocit, že jsme byli asi jedni z posledních, kdo tohle prožil.

...Jana Šilhavá – Schenková (1990)

Já jsem se věnoval hlavně sportu, což mi zabralo všechnen volný čas.

...Josef Jandač (1987)

S gymnáziem mám spojeno divadlo, kdy jsem hrála ve dvou hrách nastudovaných pod vedením Honzy Horného.

...Jana Králová (2004)

Basketbal, basketbal, basketbal.... basketbal...

**...Linda Welsch –
Bielmaczová (1998)**

Jednoznačně divadlo. Jsem rád, že nás Martin Kozel dal dohromady a my nadšeně pokračujeme dnes i v rámci HPG.

...Martin Tuček (2004)

Já jsem byl bohužel ten nudným, co se celý studia vodil za ručičku a byl hrozně zamilovanej!

...Stanislav Merhaut (1995)

Sportoval jsem a randil, hospody jsem doháněl až na vejšce.

...Miroslav Rejřř (1962)

Nejradši jsem měl sportovní akce typu lyžařských zájezdů, klání školních výběrů v míčových hrách či výměnné a poznávací pobyty ve Francii. Nic z toho nelze opomenout či vyzdvihnout, protože každá z těch akcí měla své výjimečné kouzlo a půvab. Díky těmto akcím se mezi námi vytvářely ty nejpevnější vazby a kamarádství navždy, které nás do dnes spojují a nenechají rozdělit.

...Ondřej Procházka (2006)

Během studia jsem pravidelně cvičil v Sokole, celé studium jsem chodil na hodiny piana a hrál na kytaru a zpíval.

Celá doba mého studia je spjata se skautingem, jehož mravní a výchovné zásady mi zůstaly po celý život. Do hospody jsem nikdy nechodil a ani si nepamatuji, že by kdy moji spolužáci chodili do nějaké hospody.

...Bohumil Smetana (1942)

Vyjma hraní na hudební nástroj jsem okusil od každého trochu. Od návštěv tanečních kurzů se stal

tanec po bok golfu mým oblíbeným sportem. Na prkna znamenající svět, jsem se podíval díky divadelnímu uskupení přímo na škole. A randění, chození do hospod a za školu, se dá v mém případě považovat za jednu velkou spojenou nádobu.

...David Šedlbauer (2006)

Hrála jsem závodně basketbal a chodila jsem na tréninky různých bojových umění. Vše začalo u karate, ale nakonec jsem bojových umění prozkoumala celou řadu. Mezitím jsem hrála na klavír a snažila jsem se, aby mě lidi neukamenovali za můj nemožný smysl pro rytmus. Někdy to lidé dokonce i ocenili. Avšak nikdy jsem se nedostala k tomu, že bych mohla hrát spolu s někým.

Mezitím, co většina trávila čas spolu se svými miláčky nebo s kamarády v hospodě, já jsem trávila spoustu času přivyděláváním peněz. Všechny moje aktivity jsou nějaké drahé a nechtěla jsem se jich vzdávat. Proto jsem musela vydělat spoustu peněz. Poté jsem jezdila po světě na různé fantasy/sci-fi, literární, vědecké a herní festivaly. Kromě bohatého programu, přednášek, turnajů a dalších jsem poznala spoustu různých lidí a dost z těchto lidí jsem potkala o měsíc později na druhém konci světa.

**...Jaroslava Štafánková
(dostudovala v Belgii 2006)**

Já pařil nejnovější počítačové hry, programoval a snažil se hacknout školní síť :-). Ale taky jsem hodně čundoval, chodil do tanečních nebo školního sboru. Byla to pohodová léta.

...David Vávra (2006)

Občas volejbálek na školním dvoře, dobré byly výjezdy na Berounku, pamatuješ Rádo, jak jsme ti chtěla pomoci pod Zvíkovským mostem :-)?

**...Veronika Drábová – Fričová
(1994)**

Nejčastěji, přiznávám se rád a ochotně, jsem chodíval na rande. Později jsem tuto bohuľibou činnost doplnil závodním plaváním. „Musím já se pochválit“, byl jsem prvním a zakládajícím členem od-

dílu plavání v TJ Lokomotiva Beroun a trénoval jsem pod vedením ing. Sobotky. A abych nezapoměl, hráli jsme pro nižší třídy i loutkové divadlo a já jsem namluvil v jednom pohádkovém příběhu loutku Míčka Flíčka. Pokud se ovšem nemýlím.

...Pavel Zábrodský (1960)

Co mi především utkvělo v paměti byli společné akce třídy – výlety a taky sem tam nějaká ta hospůdka ...a taky různé pařby...Jinak hudební nástroje mi s ohledem na vytříbený sluch zakázali již v kolébce a ke sportu jsem se dopracoval až v časech pogram-nazijních, když se mé tělo začalo nevhledně zaoblovat...

...Zbyněk Mašek (1979)

V rámci omezených možností daných druhou světovou válkou jsme pěstovali hlavně lehkou atletiku (střední tratě jsme běhali na silnici v Brdatkách, jinde nebyla možnost, jedny gymnaziální tretry jsme si navzájem půjčovali právě tak jako disk a kouli, kladi-vo ani tyč neexistovaly) a basket v gymnázium.

...Ivo Hána (1947)

Moje aktivita spočívala v kynologii,kde jsem za dob studia poznala i mého současného manžela.

**...Zuzana Alferoyvá –
Vlášková (1990)**

Zrovna jsem neochotničil, ale nácvik na Puškinův památník v roce 1989/90 „Finist jásný sókol“, to byl zážitek. A chození za školu? Pravidelně, místo tělocviků... Na základce maximálně vybíjená, a na GB? Neuděláš výmyk na doskočné hrazdě, máš za pět...

A v pololetí na vysvědčení trojka, protože horší známky se snad z těláků dávat ani nesměly

...Michal Babor (1992)

Já jsem s oblibou prováděl fotodokumentaci různých zde jmenovaných i nejmenovaných činností ve spolupráci se spolužáky pod vedením Františka Hampla.

...Petr Bartl (1982)

Scházeli jsme se každým rokem, to měla na starosti Viktorka Hrudková, chodili jsme k Českému dvoru, nebo ke Grünwaldovům, sportovalo se spíše individuálně, každý dle svého bydliště, chodilo se hodně do Sokola, hrála se odbíjená, volejbal, tenis.

...Otakar Bělohávek (1938)

Studentská léta jsou pro mě vzpomínky hlavně na to randění :-)

Co se týče chození za školu, praktikovala jsem pravidelné návštěvy u zubaře, abych se vyhnula středečním písemkám z matematiky u prof. Antonína Nováka :)

**...Lenka Vindyšová –
Vrabcová (1995)**

Do hospody, za školu a kouřit na Štulovnu

...Eva Brabcová (1986)

Randila, chodila do hospody, za školu, občasně jsem to prokládala studiem

...Vlasta Bryndová (1984)

Měli jsme rockovou kapelu Argus, která mj. hrála i delegaci tehdejších sovětských studentů, já hrál na bicí.

...Martin Bureš (1986)

Samozřejmě, já bych možná tuto otázku s dovolením poupravila a nebo minimálně změnila pořadí, protože to randění a hospoda a záškoláctví bylo v prvé řadě, hlavně pak od tercie výše.

...Jarmila Domažlická (1999)

Vzpomínám-li si dobře, většina spolužáků bylo přespolních. Tak těch hospod, kromě piva U Mrtvolky, když se čekalo na autobus a mejdanů na výše zmíněné chatě, moc nebylo. Všichni mizeli po vyučování do okolních obcí.

Zato jsme si užívali na chmelových brigádách, nejdříve Senomaty s úžasnou starou hospodou, pak Pšovky. Tam se stali z profesorů kamarádi. A dalo se s nimi mluvit o všem, na co při výuce nebyl čas. Jaké bylo naše překvapení, když nepřístupná prof. Polá-

ková, jako velitelka chmelové brigády, nám povolila prodloužit závěrečnou „dýzu“ o 2 hodiny! A samozřejmě na horách, kterých bylo, si myslím, díky naší třídní nějak více, než bylo v osnovách.

...Jiří Holub (1975)

Za školu jsme chodili klasicky na Štulovnu, také do tehdy hodně zarostlého parku knihovny a hlavně do kavárny Labužník, kde jsme měli svou studentskou „mámu“ pí Lébrovou. V letních měsících jsme se jezdili opalovat do Karlštejna k jezu (kde už byly za školou holky z ekonomky a pajdy).

Jezdili jsme do Prahy do kina a propíjeli se nepočetným množstvím mejdanů.

Dodnes vzpomínáme na chmelové a bramborové brigády.

Jsou to nezapomenutelné časy. Aspoň pro mě.

**...Hana Hrabáková –
Rudolfová (1981)**

Já jsem byl relativně ukázněný student, takže za školou jsem byl za celou dobu studií jen několikrát. Jinak jsme chodili do hospody celá parta, a to i z jiných tříd. Tehdy neplatil zákon zakazující nalévat mladistvým, a tak nám dali, co se do nás vešlo, jen když bylo na útratu.

...Jaromír Huřa (1960)

Neřesti jako „chození za školu“ jsme si nemohli dovolit. Žili jsme v „teroru“ – doopravdy, řádila gestapa, udavači atd.

**...Zdeňka Jedličková –
Bešťáková (1944)**

Já jsem denně dojížděl do Litně, a tak jsem neměl mnoho času na mimoškolní činnosti, ale rád jsem chodil do tanečních v Králově Dvoře, když mi ujel autobus musel jsem jet z tanečních vlakem a potom pěšky 5-6 km do Litně (ze Zadní Třebaně nebo Karlštejna) Pokud nepršelo byla to pěkná procházka po půlnoci, ale pokud pršelo, nestálo to za nic.

...Václav Jezbera (1962)

Chodili jsme za školu, zejména, když se měla psát tzv. kompozice, čili čtvrtletní práce. To se „ulejvalo“ na Městské hoře, v Brdatkách a nejbezpečněji bylo jít kolem Berounky. Tam nás nikdo nepotkal. K naší malé radosti se pro velkou absenci psala „kóna“ až druhý den! A pak, jak podepsat omluvku, když doma nic nevěděli...

**...Jitka Toufarová –
Dobiášová (1950)**

Tak to je tutovka, za školou jsme byli hodněkrát, sportům jsme se také věnovali, ať už fotbalu, či florbalu a dalším. Určitě nezapomenu, jak jsme každý rok trápili Hlinky na halovém turnaji ve fotbale a také na fotbale na školním dvoře v čase, kdy jsme měli mít seminář angličtiny :-).

...Jaroslav Jungman (2002)

No jo, občas za školou či na randíčku – ve „šneku“ U dvora či v hotelu Litava nebo místo „odpoledky“ sledování jak holky z Hudlic trénují na Máje.

**...Lenka Kebrdlová –
Dvořáková (1989)**

Nezapomenutelný výlet do Krompach na basketbalový zápas s místním gymplem. Návrat v sobotu ráno vlakem a hned večer maturák (1976)

**...Růžena Kybíksová –
Šmatová (1976)**

Věnovala jsem se gymnastice, a proto moc ráda vzpomínám na profesorku Marii Schröpferovou, která nás trénovala.

**...Miroslava Zýková –
Machová (1990)**

Já jsem žil hlavně sportem, trochu i tancem (taneční, plesy...)

...Dušan Mareš (1990)

Já jsem se věnovala několika hudebním nástrojům, kreslení a malování, i za školu jsem občas chodila a do hospody s kamarády také :-)

...Anna Marková (2009)

Vybavuje se mi, že jsme hlavně randili, chodili do hospody, absolvovali první taneční, rozdýchali několik svateb (a miminek) našich spolužaček, užívali jsme si na chmelu a na bramborových brigádách, zvládli jsme lyžařský výcvik na Tetřevkách, výměnný pobyt v tehdejší SSSR, jezdili jsme do divadel (Klub mladého diváka), na velkolepé školní výlety...a k tomu jsme vzorně studovali... A léta běžela...

**...Zdeňka Mihalíková –
Kubizňáková (1978)**

Při hudební výchově jsem díky jedné pokrokové učitelce získala základ pro hru na kytaru, z čehož se stal můj koníček na spoustu dalších let.

**...Jiřina Mikšová –
Tvrdková (1997)**

Hodně jsem sportovala. Hospody, do kterých jsme chodili, dnes již neexistují.

**...Miluše Jankásková –
Bendová (1974)**

Jelikož jsem se snažil být vždy vzorným žákem, řádně školu reprezentovat a vůbec plnit vše, co se od takového poctivého středoškoláka očekává, chodil jsem za školu sportovat.....a chodil jsem za ní i řádně do hospody, randit, do autoškoly a kdybych to jen trochu uměl, chodil bych za ní i hrát na hudební nástroj.

...Jakub Morávek (2004)

Přijde mi, že jsem na gymnáziu prošla vším – florbal za školu, školní časopis, akademie, pokusy o znovuzaložení divadla, tanec – latina a standard a samozřejmě hospoda, fotbálek.

...Alena Morávková (2009)

Sportoval jsem za školu i za školou, jako ochotník jsem si občas připadal při nějakém zkoušení, randil jsem jen s lidmi z gymplu a do hospody jsem jednou odešel během dopoledne ve školních přezůvkách, ve kterých jsem pak musel jít domů, protože šatna ve škole už byla zamčená.

...Daniel Pavlis (2004)

Kromě hudebních nástrojů (vyjma Pepy Podzemského) jsme stíhali všechno, některé činnosti převažovaly.

...Jan Pavliš (1997)

Myslím, že jsem se snažil hrát na zobcovou flétnu, když jsem byl v jednom z nižších ročníků gymnázia. Těšilo mě, že moje paní učitelka hudební výchovy měla svatou trpělivost a ve snaze mě podporovat snášela veškeré mé snahy vyloudit z tohoto nástroje nějaký zvuk. Nikdy mi neřekla ani nenaznačila, že možná toto není budoucnost pro mě, takže jsem se snažil a až následná sebereflexe a uvědomení si vlastního absolutního hudebního hluchu mě donutilo věnovat se jiným věcem než hraní na hudební nástroj. Jednou jsem se také objevil v pěveckém sboru, nicméně to nebylo omylem, to bylo z důvodu, že se jednalo o pěvecký sbor všech mužů působících na gymnáziu, takže se tam můj hlas nastěsíl docela ztratil.

Randění a chození do hospody či dokonce za školu?! My jsme byli poctiví a velmi svědomití studenti a vždy byla škola na prvním, maximálně druhém místě... Tedy aspoň dopoledne. Dopoledne, když se udělalo hezky, tak se dalo dělat přeci tolik jiných různých věcí, navíc když se vždy záhadně ztratila třídní kniha, aby se nedalo zapsat, kdo že to vlastně v té třídě chybí...

...Jan Pilbauer (2001)

Basketbal, basketbal, basketbal... basketbal

**...Linda Welsch –
Bielmaczová (1998)**

Občas volejbálek na školním dvoře, dobré byly výjezdy na Berounku, pamatuješ Rádo, jak jsme ti chtěla pomoci pod Zvíkovským mostem :-)?

**...Veronika Drábová – Fričová
(1994)**

Ano, vše, co je vyjmenováno výše jsme skutečně dělali, pro mne asi paradoxně, kromě toho ochotničení. Ačkoli dnes se mu věnuji naplno, začal jsem s ním, až když jsem byl ze své alma mater pryč, takže jím jsem se do gymnaziálních let i míst vlast-

ně vracel. Dodnes, když se projdu starou budovou gymnázia, vracejí se mi vzpomínky na náš divadelní začátek. Stojím v aule v druhém patře úplně na konci chodby. To bylo dost specifické místo, které mělo výbornou atmosféru. Mělo malé jeviště kryté závěsem, za kterým byla hromada žíněnek a koberců, na druhé straně byl balkón, pod kterým byla bradla, bedny, koně na šíř a další spousty tělocvičného nářadí. Spodní půlky dveří a stěn byly rozhodány dílem od diablek, kterými se tam střílelo snad při branných výchovách, dílem od neustálého okopávání tisíce tenisek, neboť místnost sloužila jako menší tělocvična. Ale měla svoje charisma i vůni, tam jsme zkoušeli s Honzou moji první hru 1+1=3. Když jsme nebyli na place potřeba, kravili jsme s holkama na žíněnkách za tím závěsem. Vycházím z auly, do oken svítí barevné světlo, jak se slunce postupně chýlí k západu, a na protější stěně chodby rozehrává čtvercové mozaiky z drátěnky šatnových kójí. Za touto drátěnkou nás Standa jednou fotil na divadelní plakáty. Vzpomínám si, že chtěl detektivku podtrhnout takovým věžeňským motivem a to světlo se mu líbilo.

Mám učebnu zeměpisu, tam jsem se byl podívat na zkoušce, když Martin připravoval Ze života hmyzu. Na chodbě jsou lavičky, tam jsme seděli s Terkou a rozebírali její roli Tuláka. Scházím do přízemí, učebna biologie, tam zkoušel Viktor Návštěvu staré dámy. Kabinet biologie, odtamtud jsme měli kostru na Kameelovu ztřeštěnou adaptaci Woodyho Allena. Kabinet ruštiny, tam jsme si u prof. Revinové vyprosili samovar na naši první inscenaci Stěny. Na konci chodby učebna češtiny, tam jsme zkoušeli s Honzou Past. Kamkoli se v té budově podívám, něco z divadla tam je. A za to gymnázium děkuji.

... Jiří Filip (1994)

6) Rozhodl/a byste se znovu pro studium na Gymnáziu v Berouně?

Doporučil byste ho svým dětem, vnukům, známým...?

Určitě bych neváhala se rozhodnout pro studium na Gymnáziu v Berouně a již nastávající školní rok zde bude studovat naše nejstarší dcera.

**... Zuzana Alferoyvá –
Vlášková (1990)**

Ano a ano. Některé předměty byly sice porod (zeměpis, slepé mapy, pracovní listy...), jinými člověk prošel bez ztráty květiny. Vzpomínám na jeden nejmenovaný předmět – za tři roky popsané čtyři listy v sešitu, ale vím, jak se impregnuje stan a že pes se musí před upečením stáhnout.

... Michal Babor (1992)

Ta doba se už nikdy nevrátí.

Studenti jsou dnes jiní a způsob a nároky na studenty se taky mění, takže nemohu soudit. Naše gymnaziální léta jsou neopakovatelná!!!!

... Petr Bartl (1982)

Jistěže, toho důkazem jsou oba moji synové....a pokud mohu podle nich soudit, Gymnázium v Berouně je ještě mnohem lepší a jejich studium bylo mnohem zábavnější, což je dáno částečně dobou, já studovala ještě za totality, takže mnohé bylo tabu... ale ducha svobody projevu, názoru a volného rozvoje osobnosti dává, podle mého, škole nejen doba, ale

i vedení školy a profesorský sbor....a za to vám, za své děti, děkuji....

...Monika Bauerová – Portová (1983)

Studium na reálném gymnázium v Berouně ukončil můj syn v roce 1981, a právě tak jeho děti pokračují ve studiu na téměř gymnázium a to v sextě a v tercii.

...Otakar Bělohlávek (1938)

Posílám tam každý den své dvě děti, co dodat víc?

...Otakar Bělohlávek (1981)

Nemohu soudit dnešní stav na gymnázium, ale získali jsme tam kvalitní základ, co se týče studia cizích jazyků – hlavně francouzštiny a němčiny.

...Lenka Vindyšová – Vrabcová (1995)

Netroufám si odhadnout, od mých studentských let se asi dost změnilo.

...Eva Brabcová (1986)

Ano, můj syn je právě v kvintě.

...Martin Bureš (1986)

Pro studium v Berouně bych se rozhodla na 90% znovu a gymnázium bych doporučila, ale nikoliv z důvodů kvality, ale z důvodů atmosféry tohoto gymnázia, města a všeho kolem (Praha je ještě moc velké město pro děti v pubertě).

...Jarmila Domažlická (1999)

To by museli žít stejní profesori, pak by se dalo mluvit o doporučení. Budova kvalitní školu nedělá. Asi bych se sám spolehl na doporučení někoho, kdo kterou školu navštěvoval v dohlednější době.

...Vladimír Fryauf (1985)

Ano, určitě. Doufám, že mé děti budou studovat na GB.

...Martin Herout (1990)

Zcela jistě. Gympl mi dal super základní všeobecný rozhled.

...Jiří Holub (1975)

Každý soudný člověk doporučuje svým dětem svoji Alma Mater. Vzhledem k tomu, že mě osud zavál do Ústí nad Labem, těžko budu na dětech chtít, aby navštěvovaly školu v Berouně, ale jinak známým toto doporučuji.

...Jaromír Hůla (1960)

Šel bych do toho rád znovu a doporučil i dalším. Škoda jen, že opakování není možné.

...Josef Chýle (1984)

Samozřejmě doporučil.

...Václav Jezbera (1962)

Nevím, jak to v současné době na škole s předměty a učiteli vypadá, ale gymnázium v době, kdy jsem tam chodila já, jsem doporučovala všude a uvažuji s ním i za pár let pro dceru, když se bude dál dobře učit.

...Radana Ježová (1987)

Ano, určitě, škola mi dala takový širší rozhled a asi mě i donutila pokračovat dál ve studiích.

...Jaroslav Jungman (2002)

Jednoznačně, ale teď už bych tam šel studovat...

...Milan Kovanda (1992)

Spousta dětí mých kamarádů a známých spokojeně chodí na berounský gympl, učí tam „starší známi“ profesori a nově i mí známí vrstevníci. Ano, pokud mé děti budou chtít jít na gymnázium, pak bych jim Beroun rozhodně schválila.

...Ivana Vašků – Langhammerová (1992)

Zvolila bych opět studium na gymnázium v Berouně.

...Miroslava Zýková – Machová (1990)

Domnívám se, že studium na GB poskytlo velmi dobrý základ a přípravu pro studium na vysoké škole, které řada spolužáků následně úspěšně absolvovala. GB mělo tehdy v tomto ohledu velmi dobrou pověst, resp. tradovalo se, že studium je poměrně náročné, maturitu zde nikdo nedostane „zadarmo“ a tudíž že ti, kteří zde vystudují, na to skutečně „mají“.

Věřím, že tento postoj si GB zachovalo dodnes, proto pokud by mé děti nebo vnuci měli vhodné studijní předpoklady, rozhodně bych ho doporučila, tak jako mně GB před lety doporučil můj otec.

**...Zdeňka Mihalíková –
Kubizňáková (1978)**

Vzhledem k tomu, že mi pomohlo získat vzdělání pro povolání, které mám ráda, asi ano. Doporučila bych ho takové, jaké bylo před patnácti lety, nemám představu, jak studium na berounském gymnáziu vypadá dnes.

**...Jiřina Mikšovská –
Tvrdková (1997)**

Velmi záladná otázka. Každý si musí najít svou cestu sám.

**...Miluše Jankásková –
Bendová (1974)**

Na tyto otázky se dá odpovědět jednak bezprostředně a spontánně a jednak po objektivním hodnocení.

K prvé říkám bezprostředně a spontánně velké ANO...proč? Prostě ve mně zůstal pocit na něco hezkého, na co rád vzpomínám.

K té druhé říkám...bylo třeba to rozhodnout.

...Jakub Morávek (2004)

Určitě ano, razím teorii – co nejdříve ze základky pryč. Dalším důvodem by bylo i to, že po roce na vysoké škole, jsem ráda, za všechny předměty, které jsem měla, neboť se mi základy základů společenských věd, češtiny a dějepisu a pod. teď velmi hodí.

...Pavlína Morávková (2009)

Určitě. Pro nezapomenutelné chvíle i vědomosti, i když ty už jsou spíše zapomenuté.

**...Alena Musílková – Viktorová
(1980)**

Jednoznačně a všema deseti! Vážně to byla ta nejlepší léta, a to díky prostředí, atmosféře, učitelům a studentům (nejen spolužákům, kteří byli a stále jsou skvělí!)

...Daniel Pavlis (2004)

Gympl vystudoval už i můj syn...

...Olga Pavlišová (1978)

Ano, nedovedu si představit studovat jinou střední školu než gymnázium. Doufám, že budu mít děti, a že budou studovat na gymnáziu. Moje neteř již pokračuje v naší rodinné tradici.

**...Martina Ranschburgová
(1999)**

Určitě bych nechtěla, aby se vrátila tehdejší doba. Co se týká doporučení, tak bohužel o současné podobě gymnázia nic nevím, a tak těžko cokoli doporučit, snad jen to, že určitě bych doporučila spíše státní gymnázium, než soukromé.

...Barbora Seifertová (1982)

Pro studium na Gymnázium v Berouně bych se znovu rozhodla. I když – tehdy, ve 14ti letech, to rozhodnutí za mě udělali spíše rodiče. Výhodou byla blízkost bydliště, nemusela jsem brzy ráno vstávat a dojíždět do školy do Prahy.

Určitě bych vyzdvihla to, že když jsem srovnávala středoškolská studia se svými spolužáky na právnické fakultě, tak bych tehdy naše gymnázium zařadila spíše mezi velmi přísné školy, z níž jsem si odnesla lepší znalosti než ostatní z jiných gymnázií.

...Silvie Slepíčková (1990)

Určitě bych volila stejně, ale od doby mého studia se toho hodně změnilo. Chodila jsem do staré budovy na Wagnerově náměstí, která měla své až tajemné kouzlo. A profesorský sbor by mu

sel být také stejný. Všichni ti učené lidé, kteří se snažili, aby se nám v hlavách alespoň něco uchytilo byli a určitě stále jsou úžasní a všechny jsem je měla ráda.

Jsem pyšná, že jsem mohla navštěvovat gymnázium v Berouně a všem ho doporučuji.

... Marcela Součková (1992)

Určitě ano, jen bych zvažovala jestli víceleté nebo čtyřleté. Pokud mé děti budou „studijní typy“ (doufám, že ano) máte je tam.

... Ivana Součková – Ježová (1987)

Ve studiu na gymnasiu doufám bude pokračovat vnuk, je v 5. třídě a mluví o tom.

... Ilona Soukupová – Koniorová (1962)

Zcela jistě bych na gymplu v Berouně studovala znovu, a pokud budou mít moje děti o takový druh vzdělání zájem, jen je v tom podpořím. V naší rodině je gympl tradicí – sestra Tereza Matoušková zde maturovala v roce 2000 a bratr Pavel Matoušek v roce 2009.

... Květa Soukupová – Matoušková (1998)

Už jsem doporučila. Jinak co se týče přípravy na VŠ tak bezvadná, jazyky byly teda kus od kusu spíš hrůza – ale to je situací – ne každý, kdo umí anglicky, to umí i předat. Navíc každý rok jiný a mladší lektor taky nic moc...

... Milena Spalová (2002)

Vzhledem k tomu, že jsem po základní škole neměla vůbec žádnou představu, co bych jednou v životě chtěla dělat, zdála se mi možnost jít na Gymnázium a připravovat se na studium na Vysokou školu jako nejjednodušší řešení. Gymnázium bych určitě doporučila dětem, vnukům atd...

... Martina O'Brien – Spalová (1997)

Ano. Vrátila bych se sem. Doporučila.

... Jana Šopejstalová – Pokorná (1986)

Určitě, dítě již vystudovalo a na vnučata to doufám jednou čeká.

... Vítězslava Štorkánová – Marková (1985)

Určitě bych ho doporučila, poslední dobou si docela často říkám, že bych ta léta vrátila...

... Lenka Šebková – Vaňová (2002)

Určitě bych ho doporučila, poslední dobou si docela často říkám, že bych ta léta vrátila...

... Michaela Levíčková – Vlková (1997)

Vzpomínky a nostalgie nehrají žádnou roli. Teď bych se rozhodl jedině podle kvality učitelů a vybavení školy.

... Vít Voženílek (1983)

Ano, mých devatero řemesel pokládám za důkaz všestranné připravenosti k životu. Kdybych žila v ČR, chtěla bych žít v Berouně a vidět na gymplu své dvě děti, Františka a Aničku, kterým je devět a dva roky.

... Alexandra Alvarová – Zikešová (1985)

Na berounském gymnáziu studoval i můj manžel a naše dvě dcery.

... Eva Jarišová – Kublová (1939)

Rozhodně, neváhala bych, nikdy jsem nechtěla do školy do Prahy, nemám velká města příliš ráda a na gymnázium v Berouně jsem získala spoustu zkušeností a znalostí. Navíc je to moc hezká škola a kdo se může chlubit tím, že byl na hodině tělocviku pádlovat po řece?

... Anna Matějů (2009)

Určitě bych tam chtěla studovat znovu, kdyby se čas vrátil Jsem ze Zadní Třebáně, a tak jsem měla výběr – Gymnázium Praha-Žvahov, Praha-Smíchov a Beroun. Beroun zvítězil, a nikdy jsem toho nelitovala. Již 40 let však žijeme v Praze, kde je i celá moje rodina, takže Beroun se nám vzdálil....ale nikdy se neví

...Vlasta Fialová – Placáková (1964)

Jednoznačně doporučil, byla to nejkrásnější léta mého života

...Jan Vohradský (odešel 1999 ve 2. roč.)

Rozhodla bych se znovu stejně. Pokud by se mně někdo zeptal jakou školu by měl zvolit, doporučila bych mu Gymnázium z důvodu dalších možností studia, kvality vyučování a širokých možností. V případě školy v Berouně bych doporučila Gymnázium, jednoznačně kvůli vztahům, vstřícnosti a všeobecné náladě, která zde panuje.

...Kristýna Luňáčková (2001)

Jsem ráda, že už jsem více dospělá, a nejsem známkována, ale bylo to fajn :o)

Doporučím ráda rodině i známým :o)

...Lucie Krajcová (1999)

Já jsem byla na gymnáziu spokojená a určitě bych ho pro jeho přátelskost dále doporučila. Doufám, že jednou tam budou chodit i mé děti! My tři sourozenci jsme prošli gymnáziem všichni

...Tereza Matoušková (2001)

Nevím, zdali bych se opět rozhodl pro gymnázium. Nicméně pokud ano, tak URČITĚ pro to berounské (které – v případě že se mi kdy někdo zeptá – bez váhání doporučím)!

...Radek Šírer (1989)

Určitě!!!! Mám na to jen ty nejlepší vzpomínky – vřele bych doporučila svým dětem...

...Martina Hromková (2005)

Mé obě dcery na gymnázium také chodily, a ani jsem je moc přemlouvat nemusela. Byla to dost jasná volba. A vnuči – jestli nějaká budou ? Kdo ví .

...Jana Hráčková – Sršňová (1973)

...Nakonec nás odmaturovalo dvaatřicet, přesně jako mariášových karet. Loučení bylo veselé i smutné. Po bujarých oslavách sedíme tenkrát ve dvaadesátém v sedlecké trávě již za ranního kurování a sledujeme východ slunce, které má nám svítit na další cestu. A jsem si jist, že za pomoci vědomostí z našeho gymnázia měli jsme a máme v životě spíše slunečno a nikdy bychom neváhali každému doporučit, aby prožil gymnazijní studia ve stejných lavicích a se schopnými kantory, jako my.

...Rudolf Klouček (1962)

Klidně bych si gymnázium v Berouně dal ještě jednou. Dokonce má i skvělý zvuk.

Když jsem dělal zkoušku z mineralogie na PF UK a profesor zjistil, že jsem z Berouna, začal mi vyprávět svůj příběh o berounském gymnáziu. Mluvil jen a jen kladně a ptal se i na některé učitele. Určitě bych gymnázium v Berouně doporučil a myslím, že jsem to dokonce už několikrát udělal.

...Radek Macháček (1991)

Ne, kdybych si dnes mohl vybrat, vybral bych si střední vinařskou školu ve Valticích.

Ale hned poté Gymnázium v Berouně

...Tomáš Vyskočil (1997)

Osobně bych dneska dával přednost bilingvnímu gymnáziu, ale pokud bych se měl omezit pouze na Berounsko, určitě bych Gymnázium doporučil.

...Gustav Klimt (1995)

Určitě! Chodila tam moje vnoučata.

...Anna Třesohlavá – Podhorníková (1943)

Ano, šla bych tam studovat znovu a svým dětem a příbuzným bych to také doporučila, protože tohle

gymnázium dá člověku slušný základ do života a dalšího studia či profese.

...Monika Bulínová (2001)

Vrátila bych se hned. Kdybych měla možnost a v případě zájmu mých dětí, určitě bych Gymnázium v Berouně doporučila. Vztahy mezi studenty a kantory byly spíše rodinné. Stále se na Gymnázium ráda vracím alespoň se podívat, co je tam nového.

...Veronika Miencilová – Drábková (2001)

Tři roky uplynuly a my jsme přežili všechny školní reformy. Začínali jsme jako jedenáctiletka a odmaturovali jako SVVŠ. Rozešli jsme se do všech koutů, ale na gymnazijní čas máme hezké vzpomínky. Setkáváme se po 5 letech, jen naše bouda už není bohužel naše. Určitě nás náš gympl připravil dobře pro život. Byla to krásná léta a jsem ráda, že jsem absolventkou berounského gymnázia.

...Jana Haršová – Boušová (1962)

Na berounském gymnázium jsem strávila celkem šestnáct let, nejprve čtyři roky jako studentka a potom po dvouleté přestávce dvanáct let vyučováním angličtiny a němčiny do roku 2009. Oproti době mého studia se hodně změnilo: škola je určitě liberálnější, víc společensky žije. Myslím, že bych se tam jako studentka cítila dobře i dneska, ale vlastní středoškolská léta bych neměnila.

...Jitka Charvátová (1995)

Rozhodl bych se znovu, studium bylo dobré, pokud budeme s rodinou žít u Berouna a děti na to budou mít, budu rád, když tam budou chodit.

...Josef Jandač (1987)

Pravděpodobně ano. Výuka byla kvalitní, k přijímacím zkouškám na VŠ mě gymnázium dostatečně připravilo, zažila jsem tam za 8 let i spoustu skvělých akcí, jako právě divadlo, akademie, školní výlety, a měla jsme to kousek z domova, asi 10 minut cesty pěšky. Nová školní budova je navíc moc pěkná. Stu-

dium bych svým blízkým a známým stále doporučila, hlavně na osmiletém gymnáziu.

...Jana Králová (2004)

Na gymnázium mám jak krásné, tak i horší vzpomínky. Ty krásné a pozitivní však drtivě převažují a na etapu svého života, prožitou na gymplu, vzpomínám velmi často a téměř vždy v dobrém. Doporučil bych ho, ale vše se může změnit a za deset let už GJB nemusí být tím gymplem z mých vzpomínek.

...Tomáš Krňávek (2006)

Znovu bych zvolila Beroun a doufám, že mé dvě nejinteligentnější děti na světě, budou rády navštěvovat váš ústav.

...Petra Kšířová – Kuzmová (1994)

Určitě! Bratr Daniel maturoval letos, ročník 2010.

...Martin Tuček (2004)

Pro gymnázium v Berouně bych se rozhodl znovu a doporučil každému.

Bojím se ale, že už tam není taková sranda jako dříve.

...Miroslav Rejříf (1962)

Podle mého názoru je gymnázium nejlepší výchozí pozicí pro další studium čehokoliv, za nic bych to neměnil.

Svým dětem bych rozhodně doporučil studium na berounském gymnáziu už jen proto, že atmosféra je vskutku „rodinná“, člověk se tam „neztrácel“ a být jeho studentem znamenalo pro tamní region jisté privilegium.

...Ondřej Procházka (2006)

Studium francouzštiny bylo pro mne tehdy díky výměnným zájezdům s lycée Vizille opravdu motivující.

...Renata Ptáková (1997)

Ničeho nelituju, tedy bych se pro berounský gympl rozhodl znova a svým vnukům ho mohu vřele doporučit.

...Radek Slunečko (1990)

V každém případě, protože střední škola (tehdejší, nikoli „zglajchšaltovaná“ škola bývalého komunistického ministra Zdeňka Nejedlého) dala studentům základní znalosti všeobecného vzdělání a byla přípravou pro studium na vysoké škole.

...Bohumil Smetana (1942)

Jelikož jsem zde doposavad strávil opravdu nejhezčí léta svého života a zároveň mě škola dostatečně připravila na další studium na vysoké škole, je odpověď jednoznačná. Neváhal bych ani chvilku a znovu bych navštěvoval Gymnázium v Berouně. Doporučím už proběhlo

...David Šedlbauer (2006)

Rozhodně, poznala jsem tam skvělé lidi a strávila hezké čtyři roky svého mládí, na které ráda vzpomínám.

...Petra Šimková (2002)

Určitě, bylo to moc hezké období a pokud to bude možné, určitě budu ráda, když by se někdo z mých blízkých rozhodl pro studium na Gymnázium v Berouně.

...Zuzana Tlášková (1995)

Asi ne. Váhal bych. Možná, že bych se rozhodl pro Střední filmovou školu v Čimelicích, abych se stal slavným jako např. Karel Šíp a jiní podobného renomé.

Toto prohlášení neberte vážně. Byl to žert, i když jsem o tom kdysi dávno uvažoval.

...Pavel Záborský (1960)

Já bych šel na gympl okamžitě znova... vezmete mě?? Jinak moje mladší dcera na berounském gymnplu nedávno studovala, takže snad trochu držím ten patriotismus v rodině...

...Zbyněk Mašek (1979)

Za předpokladu, že úroveň školy se udržela na vysoké úrovni, bych vždy berounské gymnázium doporučoval jako dobrý a solidní základ pro školu života.

...Ivo Hána (1947)

Pamatuji si velmi dobře na první den, kdy jsem v prváku krácel vchodovým vestibulem staré budovy, kde po obou stranách byly na zdech mramorové desky plné dedikací těm, kteří jej postavili.

Pamatuji si, jak jsem cítil nejen tu dlouhou tradici, vrytou do oněch zdí, ale i důstojnost vůči instituci gymnázia. V tomto místě si musím postesknout, že se nepodařilo starou budovu pro školu udržet. Ačkoli nová budova je jistě funkčně lepší, určité charisma vyprchalo. Navzdory tomu je gymnázium neustále vynikající škola, plná zajímavých kantorů i žáků. Vždy, když mám tu příležitost, uvědomím si, kolik talentovaných a kvalitních lidí jeho třídami každý rok prochází.

Myslím, že její srdce je v profesorském sboru, který byl a je neobyčejný. A to myslím nejen svojí odborností, ale také zaujetím a šíří zájmů. Když na akademických slyším na jevišti zpívat sbor, když vidím gymnastické sestavy či divadelní činohru, říkám si, kolik jiných gymnázií tohle má, tolik profesorů, schopných věnovat se z čiré lásky mimo školní osnovy se studenty i třeba okrajovým žánrům s takovou kvalitou, tolik studentů nadaných, ochotných tvořit a schopných se prosadit. Berounské gymnázium je škola, která mi dovolila naplno prožít jednu z nejkrásnějších chvil mého života, a věřím, že v tomto nejsem sám. Kdyby se šlo vrátit, sedl bych si do jejích lavic hned znovu. Do zadní řady, ta je nejlepší.

...Jiří Filip (1994)

7) Vzpomenete si na nějaký matematický vzorec, fyzikální zákon, chemickou reakci, gramatickou poučku, báseň...? Byla ve Vašem životě chvíle, kdy jste něco z toho použil/a?

Ano, když je v manželské při třeba dokázat, že jsem vzdělanec. Například: Jak jsi to dal miláčku zas ty talíře do myčky, nevíš, že voda, která ulpí na talíři položeném pod úhlem 45 stupňů se na ploše talíře zdrží účinněji než voda, která dopadne na talíř položený dnem vzhůru, navíc vystříknutá unaveným čerpadlem přes ucpanou trysku? Jak se má to nádobí hernašs umejť, když jsou ty talíře všechny na sobě a postranní vysokotlaké trysky v myčkách nejsou? A tak podobně. Naposled jsme vedli spor o Aloise Jirásku, který musel rozsoudit až Jan Řežek v Kritic-kém klubu ČRo.

...Alexandra Zikešová – Alvarová (1985)

Pouze základní vzorce všeobecně známé...jako např: H2S smrdí jako pes.

...Alice Zappová (2001)

Stovky takových. Dodnes umím od Jurajdové: Bělejet parus adinokjv v tumaně morja galubom, što iščet on v kraju daljejm, što...

...Vít Voženilek (1983)

Pentanoperhydrofenantrén.

...Zdeněk Vojtovič (1987)

Neustále odpovídám velmi všetečné otázky svých dětí o fungování světa – mnohdy středoškolské učivo, takže ano, často využiji ledacos (Jen třeba odpověď na otázku „Jak funguje satelit?“ jsem hledala na internetu – asi jsem tehdy chyběla :-)) A nemohla jsem si vzpomenout, jestli je záporná katoda nebo anoda (holt ta fyzika)). Ale jsem na sebe hrdá – na tatínka a internet je s odpovědí odkazují zřídka kdy. Mám slušný všeobecný přehled.

Takže střední školo, děkuji!!!!

...Michaela Levíčková – Vlková (1997)

Nejvíce asi používám jazyky, takže celkem často vzpomínám na paní Poledníkovou a poučky z francouzštiny a paní Fišerovou a angličtinu.

...Lenka Šebková – Vaňová (2002)

Nikdy by nás nenapadlo, kolik rad do života, pouček či blbostí jsme schopni si zapamatovat. Takže ačkoliv jsme se pět hodin nad vínem dohadovali a překřikovali, na to, jaký školní zážitek nebo spolutáček je ten NEJ, jsme nepřišli, protože celé ty čtyři roky na berounském gymnáziu byly úžasné, nezapomenutelné a neopakovatelné pro nás všechny.

...Stanislava Vacková (1983)

Samozřejmě, matematika od prof. Štulíkové a Ježka mi pomáhá stále. Vztah k literatuře jsem též neztratil, naopak.

...Patrik Tramba (1994)

Vzpomenu si na báseň Topičovy oči Jiřího Wolkeru, na kterou jsem si ani po velké nápovědě nebyla schopná vzpomenout u maturity.

...Jana Tomanová (2005)

Převody hexadecimální soustavy do soustavy dvojkové (binární), když jsem ještě za dob dávných pracovala s děrnou páskou.

...Vítězslava Štorkánová – Marková 1985

Zrovna nedávno jsem si vzpomněla na hodiny matematiky p. Ježka, neboť jsem potřebovala vypočítat plochu budovy ve tvaru trojúhelníku – vzoreček $S = (a * Va)/2$ se hodil...

Během mého studia na univerzitě v Irsku jsem často vzpomínala na hodiny němčiny paní Moravské a byla jsem překvapená, kolik věcí mi uvízlo v hlavě.....po tolika letech.....

...Martina Spalová – O'Brien – 1997

Něco tam ještě zbylo, ale nevím jak moc přesně:

Výpočet kořenů kvadratické rovnice $X_{1,2} = (-b \pm \sqrt{b^2 - 4ac})/2a$

Archimédův zákon – těleso ponořené do kapaliny je nadnášeno silou, která je přímo úměrná hmotnosti kapaliny vytlačené tělesem.

Jednoduchá neutralizace: $H_2SO_4 + 2 NaOH \rightarrow Na_2SO_4 + 2 H_2O$.

Jak to bylo pohádka, zabloudilo kuřátko – tak tu asi celou, části Máje, části Kytice

Použila? Asi jo. Je to tak rok, co mi omylem uniklo trochu kapaliny z ohradníkového akumulátoru – nebylo po ruce nic jiného než „roztok“ s vaječnými skořápkami a podařilo se aspoň trochu zmírnit kyselinu. A takováto „blbinky“ se řeší den co den.

...Milena Spalová (2002)

„Těleso ponořené do kapaliny je nadnášeno silou, která se rovná síle kapaliny tělesem vytlačené“ (ale pan profesor Ježek tvrdil, že já a fyzika, to že prostě nejde dohromady).

Měla jsem povinně volitelný předmět základy ekonomiky a účetnictví, teď jsem účetní a psaní na stroji, ovládání počítače, rozvaha a výsledovka – používám každý den.

...Marcela Součková (1992)

Fyzikální zákony platí stále. Tedy jak zákon gravitace – při pádu letíme k zemi nikoli do oblak, a přetékání vody z vany zůstává stejně jako páka stále platným Archimédovým zákonem.

...Barbora Seifertová (1982)

Těleso ponořené do kapaliny cucá a cucá až se nacucá.

...Milan Sailer (1982)

Balada o králi a rose z Manon Lescaut.

...Luděk Rosenbaum (1967)

Chemickou tabulku prvků si díky krásný rýmovačkám naší paní profesorky pamatuji do dnes... běžela Magda kanálem, srážela banány rádiem... nebo ó slečno sejměte tenkou po... to se nedá zapomenout ač jsem chemii zrovna nemilovala...

...Olga Pavlišová (1978)

Jasně, řada věcí se v životě neztratí: třeba nikdy nezapomenu, že Lišky na vinici napsal Lion Feuchtwanger (vid', Lišáku), že existuje něco jako CHARA obecná (že, Pěťo), že pij není to samé co pyj (díky, Kačko) a podobně. Nejdůležitější ale stejně je, že $1+1=2$, protože díky tomu si v životě všechno dokážu dát dohromady. Koneckonců už když jsem byl malý kluk a mohli jsme jít do vody jen jednou, tak jsem říkal, že to nevádí, že půjdeme jednou, jednou a jednou.

...Daniel Pavlis (2004)

$E=mc^2$

Ta chvíle, kdy jsem tento vzorec použila, se mi vybavuje naprosto přesně: Právě tady a teď.

...Alena Musílková – Viktorová (1980)

Jistě by se něco našlo, nicméně za nejpraktičtější vžitou znalost z Našeho gymnázia považuji to, že cca. od kvarty umím stále z paměti recitovat Polednici – to se hodí pořád.

...Jakub Morávek (2004)

Paní Jurajdová říkala při němčině: „Žádnou větu bez podmětu.“ Díky své profesi používám její větu často.

...Miluše Jankásková – Bendová (1974)

Jo, jo! Hlavně návod na pálení slivovice byl na-
prосто geniální praktická informace.

Pepíčku, mnohokrát Ti děkuji a Bůh dobré slivo-
viče-Belfínoviče zehnej!

Dále nerýmovaná báseň v ruštině na 5 stránek
„Ó Vólga“ mě dodnes utkvěla v paměti!

...Dušan Mareš (1990)

„Každého dne se něco končí, něco překrásného
se končí... Utří si slzy, usměj se uplakanýma očima,
každého dne se něco začíná, něco překrásného se
začíná.“

Je to Seifert, paní profesorko? Tahle básnička
mně provázela už v dobách, kdy jsem se pokoušela
sepsat pubertální román (naštěstí zůstalo jen při po-
kusu) a pak celým čtvrťákem.

A pak samozřejmě Archimédův zákon, naposle-
dy včera, když jsem vysvětlovala našemu nejmladší-
mu, proč je plná vana najednou skoro prázdná, když
jsem vylezla z vody...

Obávám se ale, že jsem neužila přesnou defini-
ci, ale spíše slova nelichotivého charakteru, která se
mi derou na jazyk při každém pohledu na váhu.

**...Ivana Vašků –
Langhammerová (1992)**

„Hůl do vody ponořená, vypadá jak nalomená“

...Milan Kovanda (1992)

Předpony se třetím pádem: aus , bei , mit, nach,
von, zu, určitě při dalších studiích.

...Štěpán Kovač (1976)

Vzpomínky hodně staré. Dodnes si pamatuji,
že ve slově zapomněl se píše mně. Kdo se totiž chtěl
v primě v r. 1947 tehdy velmi přísnému prof. Majero-
vi omluvit, že něco zapomněl – obvykle domácí úkol
– musel před hodinou předložit písemnou omluvu.
A při objevení pravopisné chyby Majer odsekl: Pama-
tujte si, že zapomíná se vždy s mně!

Prof. Majer tehdy odmítal slovo legrace. Zřejmě
proto, že zní nějak nečesky. Náhradu slovem švanda
rovněž, protože nemá daleko ke slovu tehdy ve škole

nevyslovitelnému. Podle něho je tedy pro tuto čin-
nost vhodné snad slovo zábava. Nevěříte?

...Vladislav Klúč (1954)

Píseň „Sur le pont d’Avignon“ umím dodnes,
pár frází z francouzštiny se mi párkrát i hodilo, hrub-
ky snad nepíšu a dělám v práci s penězi, takže i počty
ujdou – myslím, že mi ten gympl i něco dal.

**...Lenka Kebrdlová –
Dvořáková (1989)**

Zrovna nedávno jsem použil Pythagorovu větu,
když Universal Music chtěl vyrobit vinylovou desku
ve tvaru čtverce, spočítal jsem to bravurně :).

...Jaroslav Jungman (2002)

No, s ohledem na moje „matematické nadání“
to asi vzorce nebudou, chemické reakce už si taky ne-
vybavuju...Takže zůstanu u toho, co je mi bližší.

Úplně první, na co jsem si po přečtení Vaší otáz-
ky vzpomněl, byl začátek textů dvou písní Edith Piaf
„Milord“ a „Je ne regrette rien“, které nás učila Anny
Kokinová. Dneska se učí francouzštinu jako druhý
jazyk ve škole můj syn, takže něco z toho jsem použil
v diskuzích s ním na téma Francie. Nemohl pochopit,
jak jsme se mohli učit jazyk národa a země, v níž jsme
sami nikdy nebyli a ani nevěděli, jestli se tam vůbec
někdy podíváme. On se francouzskou kulturu učí po-
znávat tak, že tam prostě jezdí se školou na stáže...

...Josef Chýle (1984)

Drahá paní kolegyně, protože jsem vystudoval
úspěšně několik vysokých škol a několik také neú-
spěšně, znalosti z gymnázia jsem používal často ba
co dím denně. Rovněž dbaje by potomstvo dosáhlo
na vzdělání, jsem se s nimi učil, a tak si někdy i zopa-
koval, co jsem již dávno zapomněl.

...Jaromír Hůla (1960)

Gympl mi dal super základní všeobecný roz-
hled.

...Jiří Holub (1985)

Mnohokrát. Velmi často za doby studií. Základy získané v předmětech jako Matematika, fyzika, chemie + technická chemie, biologie byly naprostou nutností. Ve své podstatě jsou dodnes a s růstem dětí budou čím dál více.

Studium na gymnáziu tvoří, díky své šíři, základ pro porozumění mnoha oborům lidské činnosti. Dle mého názoru je velmi dobrou přípravou pro další studium.

...Martin Herout (1990)

Stále mám v hlavě dvě vzpomínky. První je od paní profesorky Fišerové, která nás učila angličtinu a dodnes si pamatuji rozdíl mezi výrazy „must not“ a „need not“ a vzhledem k tomu, že angličtina je mým denně používaným jazykem, tak tuto poučku stále používám.

Druhou vzpomínkou pro mě je poučka od profesora Lidinského, který nám jednou na hodině fyziky vysvětlil princip, jakým vznikají fyzikální konstanty, bohužel v mé profesi nepoužitelné, nicméně jako logický princip nezapomenutelné.

...Jarmila Domažlická (1999)

Vzhledem k následnému studiu celkem dost a často, mj. Krebsův cyklus v biochemii.

...Martin Bureš (1986)

Díky přísnosti profesorky Kokinové jsem hodně četla a v životě se mi to často hodilo. Ostatní po mně steklo jako voda po huse.

...Vlasta Bryndová (1984)

Z předmětů mě nejvíce zaujala fyzika a chemie, z jazyků latina, která mě, řekl bych, lákala ke studiu medicíny. Doktorát jsem nedokončil, byla okupace a válka. Někteří však studium dokončili, jako např. Holický a Tomášek.

...Otakar Bělohlávek (1938)

Základy matematiky od p. profesora Nováka jsem hojně využila při dalším studiu... fyzikální zákon o zachování energie mi pomohl v hubnutí.

...Monika Bauerová – Portová (1983)

Nejraději však vzpomínáme s Maruškou Šulíkovou a Zdenkem Sokolem na pokus, při kterém jsme experimentálně vyvrátili Ohmův zákon a byli jsme vykázáni ze třídy i s pokusem se slovy: „Nebudete mi dělat ze žáků blbce“...

...Petr Bartl (1982)

Upřímně – vůbec nic, tedy kromě toho, co jsem pak používal na VŠ. Ale fyzika, chemie, matika – temno. Na druhou stranu ještě po 18 letech se občas probudím zpocený ze snu o tom, jak stojím před tabulí a profesorka Šulíkové mě dusí. A prý nejsem takhle postižený sám!

...Michal Babor – 1992

Latinské průpovídky užívám doma nebo v hospodě, např. Omnia mea mecum porto, Titire, tu patulae recubans sub terminae fagi, nos patriam fugimus...

...Jana Brodinová – Hofmanová (1976)

Samozřejmě, matematika od prof. Šulíkové a Ježka mi pomáhá stále. Vztah k literatuře jsem též neztratil, naopak.

...Patrik Tramba (1994)

Kéž by se mládí vrátilo, šel bych tam znovu a studoval a učil bych se lépe!

...Vladimír Jansa (1945)

S výjimkou básní používám všechno. V dnešní době to snad ani jinak nejde. Mým každodenním chlebem je exponenciála radioaktivního rozpadu.

...Otakar Bělohlávek (1981)

Tu děsivou tabulku prvků umím doteď. Je fakt, že na VŠ se mi hodila.

**...Zdenka Hroudová-
Pučelíková, (1961)**

I když jsme si to jako mladí a nevyzrálí jedinci pořádně neuvědomovali, při studiu na GB jsme získali ohromné kvantum všeobecných znalostí a vědomostí, z nichž lze vycházet, používat je a navazovat na ně dodnes.

**...Zdeňka Mihalíková –
Kubizňáková (1978)**

Používám poučky z výuky volejbalu při tělesné výchově, to bylo pro život velmi praktické.

**...Jiřina Mikšovská –
Tvrdková (1997)**

Před pár lety jsem opět studovala a měla jsem fakt dobrý znalosti z matiky a ruštiny.

**...Šárka Krejčová -Pohanková
(1987)**

Gymnazium bylo pro mě důležité nejenom pro další studia,ale našli jsme se zde s mým manželem.

**...Jaroslava Potyšová-
Polanská (1961)**

Ano, s trojčlenkou pracuji dodnes. Je to pro mne nejdůležitější matematický vzorec v mém životě.

...Vladimír Fryauf – (1985)

Další studium jsem vzhledem k uzavření vysokých škol nedokončila, ale všeobecné vzdělání, kterého se mi dostalo, oceňuji po celý život.

**...Eva Jarišová – Kublová
(1939)**

Matematické vzorce? Jéje, pořád je používám. S tou chemií je to horší, možná rovnice fotosyntézy. Ale to, co člověk nepoužívá, zapomene, takže je to stále horší.

...Anna Matějů (2009)

Je to sice divné, ale stále si pamatuji celou dlouhou ruskou báseň Pismo Taťány Oneginu – rusky to napsat nesvedu!

Při různých merendách ji dodnes pro obveselení cituji, a ohromuji tím mladé, staré.... nevím, proč mi to uvízlo, ale je to v mé hlavě, přestože ruštinu nemám ráda.... prostě silný zážitek z gymplu.

**...Vlasta Fialová – Placáková
(1964)**

Archimédův zákon, na který si vzpomenu vždy při lezení do vany.

V životě jsem nejvíce použil pravidla gramatiky, která nám „tatík“ Novák vtloukal do hlavy. Bohužel už jich dnes většina neplatí (snad jen shoda přísudku s podmětlem zůstala).

...Miroslav Rejřř (1962)

Milovala jsem vždy poezii a Seifert mě provází po celá léta „exilu“.

**...Helena Barbot –
Černohorská (1960)**

Vzpomínám si na chemický vzorec DH2D tzn: Duní Hlava 2 Dny

**...Jan Vohradský
(odešel 1999 ve 2. roč.)**

Velmi často vzpomínám a používám matematiku, především výpočet obsahu plochy (pracuji v nábytkářském průmyslu), každý den stokrát sčítám, odčítám, násobím a dělím, používám procenta.

Každý den mluvím anglicky a německy. Každý den pracuji na PC, který jsem se naučila ovládat právě na Gymnáziu. Každý den, kdy sepisuji manuály pro školení nových zaměstnanců, bojuji s českým jazykem.

...Kristýna Luňáčková (2001)

Vzpomínám si, jak jsme se museli naučit nazpaměť řeckou abecedu, ale tu jsem pak už moc nevyužila. Nejvíce používám gramatické poučky z angličtiny.

...Tereza Matoušková (2001)

Vzhledem k tomu, že jsem sám učitel, vzorce, zákony a reakce jsou stále všude kolem mě.

...Petr Klika (1992)

...myslím, že pár vzorečků, definic apod. ještě dohromady dám. Nicméně z nějakého neznámého důvodu si nejčastěji vybavím „chemický název“ pro iperit který je (tedy myslím): para-para-dyfenil-arsin-chlorid.

...Radek Šírer (1989)

Jistě, matematické vzorce napr. objem koule = πr^3 , kde r je poloměr koule a π je Ludolfovo číslo; fyzikální zákony např. zákon zachování energie nebo kalorimetrická rovnice atd, atd. Bylo by toho ještě mnoho. Matematiku a fyziku jsem v práci velice často využíval oproti mým humanitně zaměřeným kolegům.

...Miloslav Ureš (1975)

Pamatuji si hodně z literatury, především proto, že mne vždycky bavila a paní Poledníková to nepřehlédla. Například si jasně vybavím Morgensternův Noční rybi zpěv:

U_U

U_U_U_U

U_U_U_U

U_U_U_U

U_U_U_U

U_U_U_U

**...Magdalena Čapková –
Císařová (1991)**

Na donekonečna psané větné rozbory s paní Revinovou. Tehdy jsme nadávali... Na vysoké škole jsem však děkovala. Souborná zkouška z češtiny pro mě byla – na rozdíl od jiných – docela pohoda.

...Martina Hromková (2005)

Nevím proč, jako první mě napadl Archimédův zákon: Těleso ponořené do kapaliny je nadlehčováno silou úměrnou tíze objemu vytlačené kapaliny.

Vzpomněl bych si na hodně věcí, některé z nich jsem využil v dalším studiu.

Nicméně spoustu jiných jsem nikdy nepoužil.

...Ladislav Ullrich (2005)

Obsah čtverců nad přeponou je roven součtu obsahů čtverců nad oběma odvěsnami – použito nedávno při zkoumání trojúhelníkové hlavy mého klienta.

...Lucie Potěšilová – Nebeská (1998)

$c^2 = a^2 + b^2$ vytyčení pravého úhlu v terénu

...Miloš Bittmann (1977)

Jednou mě zachránil pojem gyrus praecentralis, tedy místo v mozku, kde je uložené motorické centrum. To jsem se naučil ještě na gymplu při biologii, kdyby mně ten název neproletěl hlavou při zkoušce z anatomie, tak bych ji určitě neudělal na poprvé :-)

...Radek Macháček (1991)

Zákon akce a reakce. Občas si ho připomenu při srážce s blbcem.

...Tomáš Vyskočil (1997)

Používám dodnes mnoho věcí, které jsem se naučil na gymnáziu, především jazykové znalosti.

...Gustav Klimt (1995)

Matematické vzorce a fyzikální zákony mě provázely celý život vzhledem k mé profesii, jsem elektroinženýr, s básněmi je to ovšem slabší a gramatiku samozřejmě jako každý trochu vzdělaný člověk dostatečně ovládám.

...Milan Bednář (1951)

Jak kdy a jak co. Matematiku, fyziku, biologii jsem používala na vysoké škole, češtinu celý život, angličtina se také hodí. Použít se dá v podstatě téměř vše.

**...Veronika Miencilová –
Drábková (2001)**

Tak daleko již moje paměť nesahá, neb vše je pomíjivé, snad ano převody jednotek a výpočet plochy občas potřebuji, když chce manželka koupit nový koberec.

...Ivan Souček (1980)

Na matiku, fyziku, chemii nevzpomínám nejradši, ale pamatuju si ze zeměpisu a často to použiju, protože hodně cestuju:

„Od západu k východu zmizí den pod vodu, z východu na západ stejný den podvákřát.“

...Josef Jandač (1987)

Ano, občas. Žiju v Německu a Němce překvapuji informacemi z jejich dějin a občas jim prozradím nějaké gramatické pravidlo a oni s překvapením zjišťují, že to funguje...

...Kateřina Rudčenko – Fišerová (1994)

Vzpomenu si na německou báseň Erlkönig, kterou jsme pak úspěšně zarecitovala u přijímacích zkoušek na VŠ.

...Jana Králová (2004)

Zrovna nedávno se mi moc hodily vzorečky pro objemy těles a hledání minim funkcí pomocí derivací je postupem, který je aplikovatelný snad v každé vědě :-)

Mou nejoblíbenější poučkou je výrok Martina Těhany (nebo Toma Tíkala ?), který dokazuje, jak inovativně přistupovala naše třída k matematice. Potřebovali jsme určit průsečík dvou těles a na otázku, kde se to tedy protne, Martin odpověděl: „Tam v rohu té kružnice!“

...Tomáš Krňávek (2006)

V současné chvíli mě naprosto nic nenapadá. Matika, fyzika, chemie mě DOSTATEČNĚ měly.

...Petra Kšírová – Kuzmová (1994)

V paměti se mi nejvíce vrylo učivo (básně, texty k písním ve francouzštině atd.), co jsme probírali

s paní profesorkou Poledníkovou. Naše třídní byla a je skvělou kantorkou, co dokáže naučit, ale i nadehnout. O to lépe se věci pamatuji. Takže si doted notuji, když k nebi stoupá francouzská vlajka anebo když s kamarádky dcerkou, co chodí do francouzské školky, „škubu slavička“ (Alouette, gentille alouette).

...Linda Welsch – Bielmaczová (1998)

Jen dolů, dolů zpět, toť meta vytoužená,
svět chce být polosvět,
žena být položena.

Bratři Čapkové, Ze života hmyzu... použití za jakékoliv situace.

...Martin Tuček (2004)

Vzpomínám si pouze na jednu francouzskou píseň, z níž znám pouze refrén: „Il y a tout ce que vous voulez au Champs Elysées“.

...Stanislav Merhaut (1995)

U maturity jsem nevěděl, jak se řekne francouzsky vzteklina: taková ostuda :-). No pár podobných šoků a co všechno si potom člověk nezapamatuje...

...Marek Nesnídal (2002)

Vzpomínám si na to, jak jsme vás dostali na ČJ a při každém zkoušení jste vyžadovala, abychom pohovořili o tom, co čteme. Tenkrát vám Martin Pech řekl pravdu... že Svobodu a Mladou frontu, pro kterou jsme běhali do hovorny školy. To se vám nelíbilo a vyžadovala jste něco hodnotnějšího, třeba od K. J. Erbena. No, co jiného mohlo z něj vypadnout, než že četl Polednici. No byli jsme mrtví smíchy a pokud se pamatuju, smála jste se i vy.

...Martin Pavlíček (1987)

Všechny ty vzorce, zákony, reakce či poučky přebíjí to, že jsem zapomněl poděkovat všem, kteří se zasloužili o to, že jsem těch osm let života mohl prožít tak, že na ně strašně rád vzpomínám. Takže opožděně, ale přece DÍKY ZA VŠE!

...Ondřej Procházka (2006)

Quo vadis, Domine ?...někdy z toho těžím ještě dnes.

...Renata Ptáková (1997)

Vzpomínám si na báseň Jevgenije Jevtušenka „Хотят ли русские войны“, kterou jsem recitoval namazanejm Rusům na nádraží v Novosibirsku a sklídl jsem velký úspěch. Tedy úspěch díky Gymnázium Beroun.

...Radek Slunečko (1990)

Matematika byla mým nástrojem v pozdějším zaměstnání strojího inženýra. Vzpomínám si ještě z dob gymnasiálních na důkaz $5=4$ (pět rovná se čtyřem).

...Bohumil Smetana (1942)

Matematické vzorce používám každý den :o))))).
Učím matematiku :o)))

...Věra Svobodová – Smutná (1984)

Technické věci, poučky, zákony a vzorce používám dnes a denně. Což je jasné vzhledem k mému stavebnímu zaměření. Ovšem znalost jazykových jevů se rapidně snižuje, ale snažím se s tím bojovat, seč mi síly stačí.

...David Šedlbauer (2006)

Hůl do vody vnořená, zdá se býti zlomená.
A také Archimédův zákon.

Upřímně doufám a jsem si jistá, že mi toho v hlavě z dob studií na gymnázium utkvělo více. Mnohokrát jsem znalosti použila v praxi, ať už při jakémkoli počítání, češtinu při své práci v novinách, znalosti jazyků a určitě i mnohé další.

...Petra Šimková (2002)

Spíše asi německá gramatika a slovíčka od paní prof. Jurajdové, když jsem doučovala němčinu, často jsem jí zmiňovala.

...Zuzana Tlášková (1995)

Určitě ano, ale teď mě nic z toho nenapadá...
Snad osvěžení vždy tak proklínané matematiky během brigády na tržišti ve Francii.

...Magdalena Třesohlavá (2005)

U lavice dítě stálo, zplna hrdla křičelo...studoval jsem teď rok ve Spojených Státech a bylo nám smutno po Česku. Tak jsme zpívali české písničky a pak recitovali Polednici :)

...David Vávra (2006)

To víte, že si vzpomenu. Zcela zřetelně. A sice na „binomickou větu“ z matematiky, které jsem vůbec, ale naprosto vůbec nerozuměl a kterou používám dnes a denně ve všech možných životních disciplínách. A pak ještě také „permutace, variace a kombinace“.

Tak to je všechno, co jsem Vám chtěl povědět. Snad jenom ještě, že jsem hrdý na to, že jsem složil tzv. zkoušku dospělosti právě na berounském gymnasiu.

...Pavel Zábrodský (1960)

Báseň:

Hospodine pomiluj ny,
Jezu Christe pomiluj ny...

Ty spase všeho myra,
spasíš ny i uslyšíš.

Tak to jsem v životě ještě nepoužila.

...Jana Zochová – Zýková (1984)

Co třeba Pythagorova věta? Stačila by? Tu dám ještě dohromady, a pak asi ještě pár dalších ...ale spíš matiku – z té chemie je to bída...Au je zlato, že jo?

S básničkama je to u mě špatný, nejsem lyrický typ, ale rád si nějakou poslechnu, třeba zhudebněnou....Střihali do hola malého chlapečka...Vzhledem k tomu, že se živím jako technik, tak tu matiku samozřejmě trochu využívám....a pro život krásnější využívám i ten zbytek, kterým mě škola vybavila...Ještě jednou díky moc za vše školičko moje milá....:))

...Zbyněk Mašek (1979)

Ze svých znalostí, které jsem v gymnáziu získal, ať už šlo o matematiku, chemii, gramatiku, cizí jazyky apod., jsem během života mnoho použil při nejrůznějších příležitostech, i citace některých básní (Seifert, Nezval, Halas), které jsem si však někdy musel osvěžit.

...Ivo Hána (1947)

Nu, asi už z principu školního jsou všechny „biflovací“ věci studentům odpudivé, kdyby někdo tvořil „antihitparádu“ školních let, matematické vzorce by ji rozhodně s přehledem vyhrávaly. Je to paradoxní, kolik se jich člověk na škole naučí, a když se posune ze školních lavic do praktického života, zjistí, že nejdůležitějším a jediným početním mechanismem, který skutečně uplatní, je trojčlenka. Měl jsem matematiku vždycky moc rád a často mne přepadl naléhavý popud, že bych si rád trochu započítal, sedl si ke stolu a něco vyřešil, popsal pár papírů a na konci by mi vyšel jasný výsledek: něco rovná se něco. Ten bych podtrhl a uff, bylo by to. Ale nikdy jsem to nepotřeboval. Je to prostě škodolibé, ale je to pravda, nic z toho, co mne obklopuje, nepotřebuji derivovat ani integrovat. Párkrát to dokonce došlo tak daleko, že jsem otevřel starší sbírku příkladů a něco vyzkoušel. Kdyby mi někdo před dvaceti lety řekl, že si budu jednou počítat jen tak pro zábavu, asi bych se mu vysmál.

Přesto pokud je člověk vnímavý, zjistí, že například fyzika, která je vlastně aplikovanou matematikou, je všude okolo nás. Nedávno jsem počítal, kolik stojí jedna vana horké vody, abych zjistil, jestli vlastně neplýtvám. Vana je kvádr, její objem je jednoduchý. Pro začátek by to stačilo, ale pod pokličkou tohoto problému se skrývá celá hromada matematiky. Vana má přece kulaté rohy, to už chce trochu fištróna. Do krychle o straně dvojnásobku poloměru kulatosti rohů se vepíše koule, objemy se odečtou, vydělí osmi rohy a zase jsme o trochu blíž. A ještě samozřejmě musíme odečíst lidské tělo. To jsou dva válce rukou, dva válce nohou, koule hlavy a válec těla, který se ale s věkem stává trochu kónickým, pak by asi bylo vhodné odečíst od sebe objemy dvou jehlanů, to už je prostě příroda. Část těla je nad vodou, ta část, která

podle Archimédova zákona je vytlačována... Vystačil jsem si s tím tehdy pár hodin a cítil se báječně. Doporučuji to všem, které popadne ta pořouchlá touha.

Jednu veselou chemickou poučku z gymnaziálních let si ale pamatuji provždy. Prof. Belfín nám tehdy tvrdil s vážnou tvář: „Víte, jak se vyrobí kyselina mravenčí? To se vezme kilo mravenišť a hodí se do vroucí vody.“ Pak už jsme mu moc nevěřili, i když říkal pravdu, a radši si to ověřovali v učebnicích. Znáte to...

...Jiří Filip (1994)